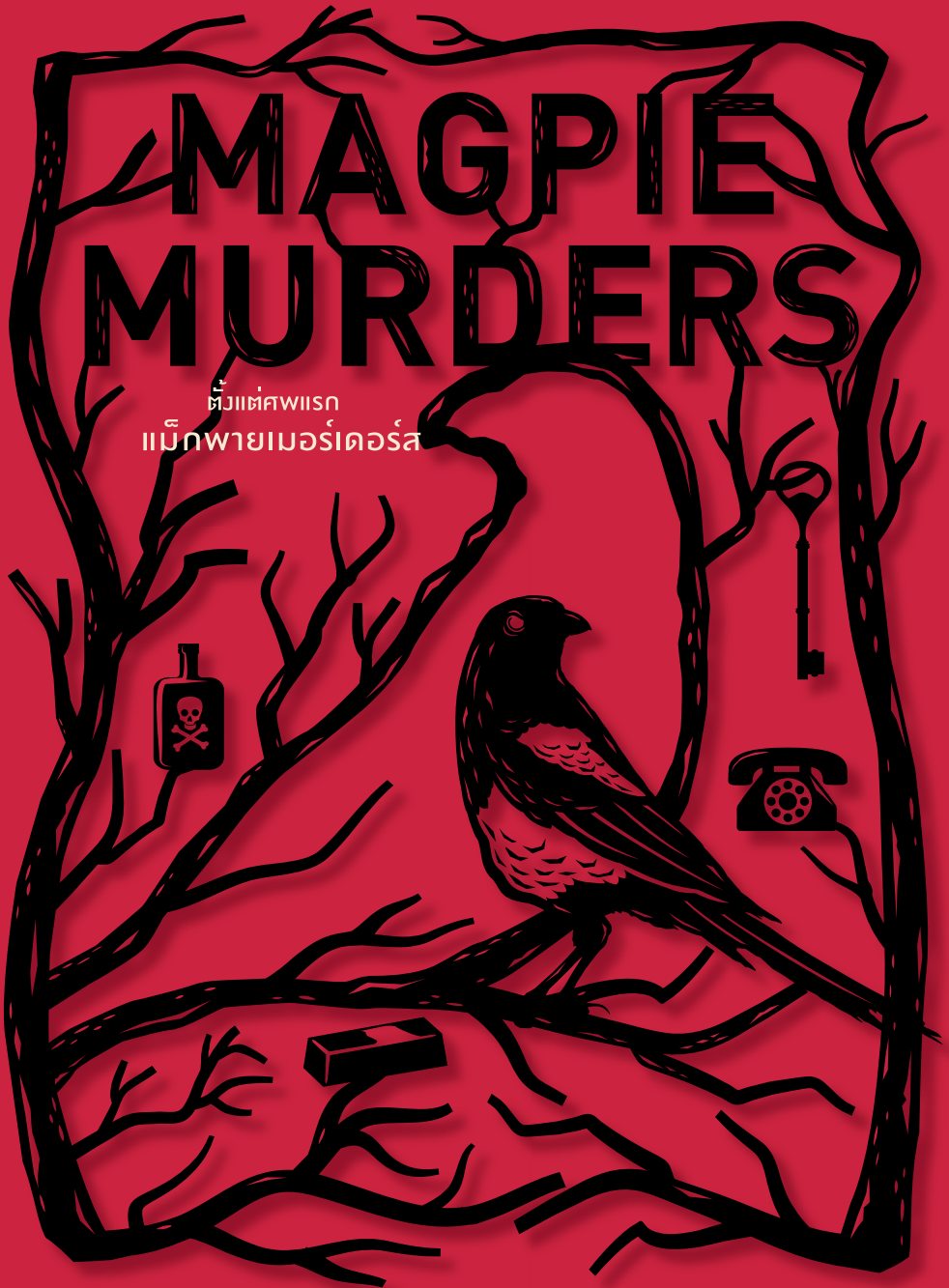

MAGPIE MURDERS

ตั้งแต่ศพแรก
แม่กพายเมอร์ดอร์ส

แอนโรนี
โฮโรวิทซ์
เขียน

ANTHONY
HOROWITZ

นารีรัตน์
ซุนหษา
แปล

ตั้งแต่ศพแรก
แม่กพายเมอร์เดอร์ส
Magpie Murders

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

แอนโทนี โฮเวิร์ดส์ เขียน
นาริรัตน์ ชุนหชา แปล
วัชรวิชญ์ บรรณาธิการต้นฉบับ

ตั้งแต่ศพแรก แม็กพายเมอร์เดอร์ส Magpie Murders

แอนโทนี โฮโรวิตซ์ เขียน

นารีรัตน์ ชุนหษา แปล

Magpie Murders

Copyright © 2016 by Nightshade Ltd

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไดฟูกู บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0376-8

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

โฮโรวิตซ์, แอนโทนี.

ตั้งแต่ศพแรก แม็กพายเมอร์เดอร์ส.— กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2565.
480 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. นารีรัตน์ ชุนหษา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN 978-616-14-0376-8

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวณิช นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

วัชรวิชญ์

บุษรา เรืองไทย

จิรภิญญา เจษฎาบริษัท

บริษัท ดิงคอง แแบงคอค จำกัด

Fine Day Studio 62

อัคคณัฐ ชุมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

ไต่ฟูกุ คัดสรรนวนิยายสืบสวนสอบสวนสนุกสนานมานำเสนอมากมายหลายเรื่อง นักอ่านที่รักของเราย่อมคุ้นเคยกับงานของปรมาจารย์อย่างอิงาชิโนะ เคโงะ แต่ที่เราเกิดนึกสงสัยก็คือ แล้วนักอ่านญี่ปุ่นที่อ่านงานของเคโงะแล้ว จะอยากอ่านนวนิยายแนวนี้ด้วยฝีมือนักเขียนต่างชาติหรือเปล่า เมื่อสงสัย ทีมงานไต่ฟูกุย่อมค้นหา แล้วพบว่า นักเขียนนวนิยายนักสืบที่นักอ่านญี่ปุ่นโปรดปราน ก็คือ...แก่นแท่น...แอนโธนี่ โฮโรวิตซ์...
ผู้ี่นี่เอง

แอนโธนี่ โฮโรวิตซ์...ใครอะ (พลิกอ่านประวัติย่อของนักเขียนได้ที่ท้ายเล่มเลยจ้า)

นักอ่านทั่วโลกรู้จักงานเขียนหลากหลายแนวของนักเขียนผู้ี่นี้ และแนวหนึ่งที่ดังโดดเด่นก็คือ แนวสืบสวนสอบสวน ไต่ฟูกุ จึงคัดเรื่องดังติดอันดับขายดีที่สุดมานำเสนอ นั่นคือ *ตั้งแต่ศพแรก แม็กพายเมอร์เดอर्स* ที่นักอ่านที่รักของเราถืออยู่ตอนนี่นี่เอง

ตั้งแต่ศพแรก แม็กพายเมอร์เดอर्स เป็นนวนิยายซ้อนนวนิยายฆาตกรรมซ้อนฆาตกรรม แฝงความแตกต้งวงการสิ่งพิมพ์และทีวี แกมวิถีอ่านนวนิยายสืบสวนสอบสวน เปิดเปลือยความในใจนักเขียน ฯลฯ หนังสือดี อ่านสนุกจนลืมกลางคืนกลางวัน ลืมเวลา เล่มนี้ *คุ้มที่สุด* ซื้อเล่มเดียวได้อ่านสองเรื่อง ฉะนั้น จะซ้ออยู่ไย เปิดอ่านกันเถอะ แล้วถ้าซ้อบก็อย่าลืมบอกกันนะ ไต่ฟูกุ จะได้สรรหางานสนุกๆ มานำเสนอให้อ่านกันอีก

สำนักพิมพ์ไต่ฟูกุ

จากใจนักแปล

สำหรับผู้ชื่นชอบนิยายประเภทไซเคดึปริศนาฆาตกรรม คุณเลือกหนังสือถูกเล่มแล้ว!

ตั้งแต่ศพแรก แม็กพายเมอร์เดอร์ส ผลงานของนักเขียนที่อาจเรียกได้ว่า ‘เจ้าพ่อ’ คนหนึ่งของวรรณกรรมแนวนี้ในประเทศอังกฤษ เรื่องของเขาน่าจะทำให้นึกถึงบทบาทลึล้าของนักสืบ ‘บัวโรต์’ จากการสร้างสรรค์ของ อกาธา คริสตี ที่แทบไม่มีนักอ่านนิยายคนไหนไม่รู้จัก

หนังสือเปิดเรื่องมาด้วยกิจกรรมโปรดของบรรณาธิการสาว ชูชานไรแลนด์ ซึ่งคงจะเป็นกิจกรรมโปรดของหลายคน คือนอนแชบนเตียง ตระลุยอ่านนิยายปริศนาฆาตกรรมเล่มใหม่จากนักเขียนชื่อดัง ซึ่งเป็นงานในหน้าที่ของเธอ ขณะที่ปมคดีในเรื่องกำลังคลี่คลาย ใกล้เคียงเปิดเผยตัวฆาตกรได้อยู่แล้ว เธอกลับต้องเอาตัวเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ปริศนาฆาตกรรมของนักเขียนเสียเอง เมื่อรู้ตัวอีกที่เธอก็กลายเป็นนักสืบจำเป็นอย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน ขณะเดียวกัน ความลับต่างๆ ที่เธอค้นพบว่าซ่อนอยู่ในหน้าหนังสือ ได้เผยให้เห็นแง่มุมอันน่ารังเกียจและร้ายกาจของนักเขียนผู้นี้

ใช่ค่ะ คนอ่านอย่างเรา หัวหมุนจากคดีในเรื่องแรกไม่พอ ยังต้องถอยหลังออกมาหัวหมุนกับคดีที่สองอีกต่อ

กว่าจะจบเล่ม มีพลิกในพลิก คนอ่านแค่หัวหมุนนะคะ แต่ บ.ก. ชูชาน เกือบเอาชีวิตไม่รอดค่ะ!

นารีรัตน์ ชุนหษา

แครีซีเอ็นด์ ลอนดอน

ไวน์หนึ่งขวด ข้าวเกรียบบอร์ติญารสชีสนาโชสสูงใหญ่กับดิปซัลซ่า รสเผ็ด
หนึ่งกระปุก มีซองบุนหรือวางอยู่ข้างๆ ด้วย (เออน่า ฐ์แล้วน่า) ฝนสาดซัด
หน้าตาและหนังสือหนึ่งเล่ม

อะไรจะดีพร้อมไปกว่านี้ได้ละ

Magpie Murders (แม็กพายเมอร์เดอร์ส) เป็นหนังสือเล่มที่เก่าในซีรีส์
แอตทิกส์ พუნด์ ซึ่งได้รับความนิยมและขายดีติดอันดับทั่วโลก เมื่อเปิดอ่าน
ครั้งแรกในคำวันหนึ่งที่ขึ้นและของเดือนสิงหาคม เรื่องนี้เป็นเพียงต้นฉบับ
พิมพ์ เป็นงานที่ฉันต้องตรวจแก้ก่อนตีพิมพ์ ก่อนอื่นก็ขออ่านให้สนุกก่อนนะ
ฉันจำได้ว่าเดินตรงเข้าครัว หยิบของต่างๆ จากตู้เย็นใส่ถาด ฉันถอดเสื้อผ้า
กองทิ้งไว้กับพื้น ถึงอย่างไรทั้งแปลตกรกอยู่แล้ว ฉันอาบน้ำ เช็ดตัว สวม
เสื้อยืดตัวโคร่งสกรีนรูปเมซี่เมาส์ที่ได้มาจากงานหนังสือที่โพลีญา ยัง
หัวคำเกินจะเข้านอน แต่ฉันจะนอนอ่านหนังสือบนเตียงที่มีผ้าปูที่นอนยับๆ
ซึ่งยังไม่ได้ตั้งให้ตั้งตั้งแต่คืนก่อน ปกติฉันไม่ได้ใช้ชีวิตแบบนี้ แต่แฟนหนุ่ม
ไม่อยู่มาหกสัปดาห์แล้ว เวลาอยู่คนเดียว ฉันมักจะทำลิ้มๆ มาตรฐานไป
ชะบ่าง ความรกรช่วยประโลมใจได้เหมือนกัน โดยเฉพาะเมื่อไม่มีใครมา
คอยบ่นอยู่ใกล้ๆ

ที่จริง ฉันเกลียดคำว่าแฟนหนุ่ม ยิ่งเมื่อใช้อธิบายถึงชายอายุห้าสิบสอง

ผู้หย่าร้างมาแล้วสองครั้ง ปัญหาก็คือในภาษาเราไม่มีคำให้เลือกมากนัก แอนเดรียสไม่ใช่คู่สมรส เราไม่ได้เจอกันบ่อยขนาดนั้น ชู้รักหรือคู่ชีวิตล่ะ ทั้งสองคำนี้ทำให้ฉันต้องนึกหน้าด้วยเหตุผลแตกต่างกัน เขามาจากเกาะครีต สอนภาษากรีกโบราณที่โรงเรียนเวสต์มินสเตอร์ เขาเช่าแฟลตอยู่ที่เมเดื่อเวลซึ่งอยู่ไม่ไกลจากฉัน เราเคยคุยเรื่องย้ายมาอยู่ด้วยกัน แต่ฉันย้ายมาคงได้เลิกกัน ดั่งนั้น แม้ฉันจะมีเสื้อผ้าของเขาอยู่เต็มตู้ แต่ก็ไม่มีตัวเขาอยู่ด้วยอยู่บ่อยๆ ตอนนี่ก็เช่นกัน แอนเดรียสบินกลับไปหาครอบครัวในช่วงโรงเรียนปิดเทอม ไปพบพ่อแม่ ยาผู้เป็นม่าย ลูกชายวัยรุ่นสองคน และน้องชายของอดีตภรรยา ทั้งหมดอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน เป็นการจัดสรรซับซ้อนที่ชาวกรีกชอบทำ เขายังไม่กลับจนวันอังคารก่อนเปิดเทอมหนึ่งวัน กว่าเราจะได้พบกันก็สุดสัปดาห์หลังจากนั้น

ฉันจึงอยู่คนเดียวในแฟลตที่เคิร์ซเอ็นด์ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ชั้นใต้ดินกับชั้นล่างของบ้านแบบยุควิกตอเรียริมถนนคลิฟตัน เดินไปราวสิบห้านาทีก็ถึงสถานีรถไฟใต้ดินไฮเกท แฟลตนี้น่าจะเป็นสิ่งเดียวที่ฉันฉลาดซื้อ ฉันชอบอยู่ที่นี้เพราะเงียบสงบและอยู่สบาย ฉันใช้สวนร่วมกับนักออกแบบทำต้นไม้ซึ่งอาศัยอยู่ชั้นสอง แต่มักไม่ค่อยอยู่ ฉันมีหนังสือมากจนล้น วางเต็มทุกตารางนิ้วบนชั้น ชั้นบนทับกันหนักอึ้งจนชั้นแอ่น ฉันจัดห้องนอนสำรองให้เป็นห้องทำงาน แม้ว่าพยายามไม่ทำงานที่บ้าน แอนเดรียสใช้ห้องนั้นบ่อยกว่า...เมื่อเขาอยู่ที่นั่นะ

ฉันเปิดโวนี่ หมุนเปิดฝาซัลซ่า จดบุหรี แล้วเริ่มอ่านหนังสือที่คุณกำลังจะได้อ่าน แต่ก่อนจะอ่าน ฉันขอเตือนหน่อยนะ

หนังสือเล่มนี้เปลี่ยนชีวิตของฉัน

คุณอาจเคยอ่านประโยคนี้มาก่อน ฉันกระดากจริงๆ ที่ต้องบอกว่าเคยใส่ประโยคนี้นบนปกนวนิยายเล่มแรกที่ฉันดูแล ซึ่งเป็นนวนิยายระทึกขวัญพื้นๆ เกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่สอง ฉันจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าใครพูด แต่ทางเดียวที่หนังสือเล่มนั้นจะเปลี่ยนชีวิตใครได้ก็ต่อเมื่อมันหลนใส่หัวเท่านั้น

ประโยคนี้เคยเป็นจริงบ้างไหมนะ ฉันยังจำได้เมื่อยังเป็นสาวน้อย แล้วอ่านหนังสือของสาว ๆ ที่น้องบรองเต้จนตกหลุมรักโลกของพวกเธอได้ ทั้งเนื้อเรื่อง ประโลมโลกย์ ทิวทัศน์ที่ห้องทุ่ง และรักเร้น พุดได้เลยว่า เจน แอร์ ส่งผลให้มาทำอาชีพจัดพิมพ์หนังสือ ซึ่งออกจะน่าขันเมื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้น มีหนังสือมากมายที่ประทับใจอย่างลึกซึ้ง เป็นต้นว่า *เนเวอร์เลิฟมีโก* ของ อิชิงุระ หรือ *อะโตนเมนต์* ของแมคคยวน ฉันได้ยินมาว่า จู๋ ก็มีเด็กมากมายไปเข้าโรงเรียนประจำเพราะอ่าน *แฮรี่ พอตเตอร์* ตลอดเวลาที่ผ่านไป มีหนังสือหลายต่อหลายเล่มที่ส่งผลอย่างลึกซึ้งต่อทัศนคติของเรา ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนก็เช่น *เลดี้แซตเตอร์สลิปเวอ์* และ *1984* แต่ฉันไม่แน่ใจว่า *เรื่อง* ที่เราอ่านสำคัญหรือเปล่า ชีวิตเราดำเนินไปตามเส้นตรงที่ถูกขีดไว้แล้ว นวนิยายเพียงเผยให้เราเห็นทางเลือกอื่นๆ นั่นอาจเป็นเหตุผลหนึ่งในหลายประการที่เราผลิตเพลินกับการอ่านก็ได้

ทว่า *แม็กพายเมอร์เดอริส* เปลี่ยนชีวิตของฉันจริงๆ ฉันไม่ได้อยู่ที่เคร้าช์เอนด์แล้ว ไม่ได้ทำงานนี้แล้ว ทั้งยังเสียเพื่อนไปอีกมากด้วย ค่ำวันนั้น ขณะหยิบต้นฉบับมาเปิดหน้าแรก ฉันไม่รู้เลยว่า จะเริ่มการเดินทางแบบไหน และพุดกันตามตรง ฉันหวังว่าตนเองจะไม่ถูกลากให้ร่วมทางไปด้วย ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะไอ้สารเลว อลัน คอนเวย์ ฉันไม่ชอบหน้าเขา ตั้งแต่แรกพบ แม้จะนำแปลกที่ชอบหนังสือของเขามาก ฉันเห็นว่ามันวนิยายที่สนุกคือเรื่องสืบสวนสอบสวนที่มีทั้งเงื่อนงำและเรื่องลึกลับลวงพราง แล้วท้ายที่สุดก็มีความพึงพอใจที่ได้อ่านรายละเอียดกระจ่างแจ้งใจแบบที่อ่านแล้วอยากเชกหัวตนเองที่ไม่ได้สังเกตเห็นตั้งแต่ต้น

ฉันคาดหวังเช่นนั้นตอนเริ่มอ่าน ทว่า *แม็กพายเมอร์เดอริส* ไม่ใช่แบบนั้น ไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย

ฉันคงไม่ต้องย้ำแล้วนะ คุณไม่เหมือนฉันก็ตรงที่มีคนเตือนแล้วนะ

แม่กพายเมอร์เดอรัต

แอตทิกัส พุนด์ ไชปริศนา

อถัน คอนเวย์

เกี่ยวกับผู้เขียน

อลัน คอนเวย์ เกิดที่อิปสวิช ได้รับการศึกษาขั้นต้นจากโรงเรียน
เว็ลบริดจ์ ก่อนเข้ามหาวิทยาลัยลิตส์ เขาได้รับปริญญาเกียรตินิยมอันดับ
หนึ่ง สาขาวรรณกรรมอังกฤษ ต่อมาจึงสมัครเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ เรียนวิชา
การเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มหาวิทยาลัยอีสต์แองเกลีย หลังจากนั้นเป็นครู
อยู่หกปี ก่อนจะประสบความสำเร็จจากนวนิยายเรื่องแรกคือ *ยอดนักสืบ
แอดทิกัส ฟุนด์* ในปี 1995 หนังสือเล่มนี้ติดอันดับหนังสือขายดีของ
หนังสือพิมพ์ *ซันเดย์ไทมส์* ยี่สิบแปดสัปดาห์ และได้รับรางวัลกรีซทองคำ
สำหรับนวนิยายอาชญากรรมยอดเยี่ยมแห่งปี จากสมาคมนักเขียนแนว
อาชญากรรม นับตั้งแต่นั้น *ซีรีส์ แอดทิกัส ฟุนด์* จำหน่ายไปแล้วสิบแปด
ล้านเล่มทั่วโลก แปลไปสามสิบห้าภาษา ในปี 2012 อลัน คอนเวย์ได้รับ
เครื่องราชอิสริยาภรณ์แห่งจักรวรรดิอังกฤษ ชั้น MBE จากผลงานด้าน
วรรณกรรม เขามีบุตรหนึ่งคนจากการสมรสครั้งแรก ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่
แฟรมลิงแฮม ในซัพโฟล์ค

ซีรีส์ แอตทิกัส พุนด์

Atticus Pünd Investigates (ยอดนักสืบแอตทิกัส พุนด์)

No Rest for the Wicked (ไล่ล่าผู้ร้าย)

Atticus Pünd Takes the Case (แอตทิกัส พุนด์ สืบคดี)

Night Comes Calling (รัตติกาลเรียกหา)

Atticus Pünd's Christmas (แอตทิกัส พุนด์ ฉลองคริสต์มาส)

Gin & Cyanide (อินกับไซยาไนด์)

Red Roses for Atticus (กุหลาบแดงแด่แอตทิกัส)

Atticus Pünd Abroad (แอตทิกัส พุนด์ ผจญภัยในต่างแดน)

คำชมเชยสำหรับ แอตทิกัส พุนด์

“สุดยอดเรื่องสืบสวนสอบสวนแบบอังกฤษ เท่ ฉลาด และคาดไม่ถึง”

อินดีเพนเดนท์

“ระวังตัวไว้เถอะ แอร์คูล ปัวโรต์! ชาวต่างชาติร่างเล็กฉลาดเป็นกรดมา
วัดรอยเท้าคุณแล้ว”

เดลีเมลล์

“ผมเป็นแฟน แอตทิกัส พุนด์ เหนำเรากลับไปยังยุคทองของนวนิยาย
อาชญากรรม และเตือนใจให้นึกถึงเมื่อเราเริ่มต้น”

เอียน แรงกิน

“เซอร์ล็อก โฮล์มส์ ลอร์ดปีเตอร์ วิมซี คุณพ่อบราวน์ ฟิลิป มาร์โลว์ ปัว
โรต์...จำนวนนักสืบชั้นเยี่ยมนับได้ด้วยมือข้างเดียว แต่เมื่อมีแอตทิกัส พุนด์
คุณต้องเพิ่มอีกมือแล้ว!”

ไอริชอินดีเพนเดนท์

“เรื่องนักสืบที่เยี่ยมยอดต้องการนักสืบที่ยอดเยี่ยม แอตทิกัส พุนด์ ก็คู่ควร
เป็นหนึ่งในนั้น”

ยอร์กเซอร์โพสต์

“เยอรมนีมีทุกคนใหม่แล้ว ส่วนอาชญากรรมก็มีนักสืบผู้ยิ่งใหญ่”

แดร์ทาเกสชปีเกล

“อลัน คอนเวย์ แสดงชัดเจนถึงความเป็น อกาธา คริสตี ในตัวเขา ขอให้
โชคดีนะ! ผมชอบมาก”

โรเบิร์ต แฮร์ริส

“ครึ่งกรีก ครึ่งเยอรมัน แต่ถูกต้องเต็มร้อยเสมอ ชื่ออะไรหรือ ชื่อพุนด์
นะสิ...แอตทิกัส พุนด์”

เดลีเอ็กซ์เพรส

จะเป็นซีรีส์เรื่องเอกทางโทรทัศน์ช่อง BBC1 เร็ว ๆ นี้

หนึ่ง
ความโศกเศร้า

1

23 กรกฎาคม 1955

วันนี้จะมีพิธีศพ

คนชุดหลุมศพทั้งสองคือ เฒ่าเจฟฟ์ วีฟเวอร์ กับอดัม ลูกชาย ออกไปตั้งแต้รุ่งสาง เตรียมทุกอย่างพร้อมสรรพ ชุดหลุมศพขนาดพอเหมาะ พูนกองดินไว้ด้านข้างเรียบร้อย โบสถ์เซนต์โบโทลท์ ในแซกซ์บือออนเอวอนไม่เคยดูงดงามเช่นนี้มาก่อน แสงแดดยามเช้าสะท้อนหน้าต่างกระจกสี โบสถ์สร้างตั้งแต่ศตวรรษที่สิบสองและบูรณะมาหลายครั้งแล้ว หลุมศพใหม่อยู่ด้านทิศตะวันออก ใกล้ซากแท่นบูชาโบราณซึ่งตอนนี้มีทั้งหญ้า ต้นเดซี่ และแดนดิเลียนขึ้นรกรอบซุ่มประดูที่ผุพัง

ตัวหมู่บ้านเงียบสงบ ท้องถนนไร้ผู้คนรรถรา คนสงนมนส่งเสร็จแล้ว ขับรถบรรทุกจากไปพร้อมกับเสียงขูดนมกระทบกันหลังรถ เด็กส่งหนังสือพิมพ์ก็ส่งเสร็จแล้วเช่นกัน วันนี้เป็นวันเสาร์จึงไม่มีใครออกไปทำงาน และยังเช้าเกินกว่าที่เจ้าของบ้านจะเริ่มงานบ้านประจำวันหยุด ร้านค้าในหมู่บ้านจะเปิดตอนเก้าโมงเช้า กลิ่นขนมปังสดใหม่จากเตาอบโหยจากร้านขนมที่อยู่ข้างๆ แล้ว ลูกค้ากลุ่มแรกจะมาถึงในไม่ช้า เมื่อกินอาหารเข้ากันเสร็จก็จะได้ยินเสียงเครื่องตัดหญ้าดังประสานกัน เดือนกรกฎาคมเป็นช่วงเวลาที่ยุ่งที่สุดในรอบปีของกองทัพนักทำสวนผู้กระตือรือร้นแห่งแซกซ์บือออนเอวอน อีกหนึ่งเดือนจะถึงเทศกาลเก็บเกี่ยว จึงต้องตัดแต่งต้นกุหลาบ และวัดขนาดฟักแฟงแตงน้ำเต้าอย่างละเอียด เวลาบ่ายโมงครึ่งจะมีการแข่งคริกเก็ตที่สนามประจำหมู่บ้าน จะมีรถขายไอศกรีม เด็กๆ เล่นกัน นักท่องเที่ยวมานั่งปีกนิกนัรรถของตน ร้านน้ำชาจะเปิด นี่เป็นยามบ่ายในฤดูร้อนแบบอังกฤษจริงๆ

แต่ยังก่อน หมู่บ้านจะสงบเงียบจน รอโรงศพซึ่งจะเริ่มออกเดินทางมาจากบาร ขณะนี้โรงศุกยกขึ้นรถบรรทุกศพ ท่ามกลางสักขีพยาน

ซึ่งทำทางเครื่องจักร เป็นชายห้าคนกับหญิงหนึ่งคน ต่างคนเลี้ยงไม่สบตากัน
ราวกับไม่แน่ใจว่าควรจะมีมองไปที่ใด ชายสี่คนเป็นสัปเหร่ออาชีพจากบริษัท
แลนเนอร์แอนด์เครนซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับอย่างมาก บริษัทนี้ตั้งมา
ตั้งแต่ยุคควิกตอเรีย เดิมทำงานไม้และก่อสร้างเป็นหลัก ต่อโลงและจัดงานศพ
เป็นงานเสริมเล็กๆ น้อยๆ ทว่า ธุรกิจด้านนี้กลับอยู่รอด แลนเนอร์แอนด์
เครนไม่ได้รับสร้างบ้านอีกแล้ว ถ้าอยากจัดพิธีศพให้ก็ต้องนึกถึงบริษัทนี้
งานวันนี้เป็นแบบประหยัด รถบรรทุกศพรุ่นเก่าไม่มีผ้าสีดำหรือพวงหรีด
หรูหรา ส่วนโลงศพที่ต่ออย่างประณีตก็เห็นชัดว่าทำด้วยไม้ด้อยคุณภาพ ป้าย
เรียบๆ จารึกชื่อผู้เสียชีวิตกับวันเกิดวันตายไม่ใช่แผ่นเงินแท้ แต่เป็นป้าย
ชุบเงิน

แมรี เอลิซาเบธ บลาคิสตัน

5 เมษายน 1887 - 15 กรกฎาคม 1955

ชีวิตของนางดูจะไม่ยืนยาวนัก แม้จะक्रमสองศตวรรษ แต่ก็
ถูกตัดสั้นลงกะทันหัน เงินจากประกันงานศพไม่พอค่าจัดงานด้วยซ้ำ ดิที่
บริษัทประกันจะจ่ายส่วนต่างให้ นางคงยินดีหากรู้ว่าทุกอย่างเป็นไปได้ตาม
ต้องการ

รถบรรทุกศพออกตามเวลา เริ่มเดินทางสิบสองกิโลเมตร เมื่อเข็ม
นาฬิกาชี้ที่เวลาเก้าโมงครึ่ง รถจะแล่นด้วยความเร็วพอเหมาะให้ไปถึงโบสถ์
เวลาสิบโมง หากแลนเนอร์แอนด์เครนจะมีคำขวัญ ก็น่าจะเป็น ‘ไม่เคย
สาย’ แม้ผู้ร่วมเดินทางที่โศกเศร้าสองคนจะไม่ทันสังเกต แต่ทิวทัศน์ชนบท
กึ่งดงมอญ ตลอดทางข้างถนนฟากหนึ่งมีแนวกำแพงหินเดี่ยวๆ หลังกำแพง
เป็นเนินหญ้าลาดลงสู่แม่น้ำเอวอน

ในสุสานที่โบสถ์เซนต์โบโทลฟี คนขุดหลุมศพทั้งสองคนตรวจ
ความเรียบร้อยของงานที่ทำ คนจะพูดถึงงานศพได้หลายแง่ ทั้งอย่างลึกซึ้ง

ใคร่ครวญ หรือพูดเป็นปรัชญา แต่เจฟฟ์ วิฟเวอร์ พูดถูกขณะยื่นอิงพลั่ว พลังใช้มือเปื้อนดินมวนบุหรี่ เขาหันไปหาลูกชาย พูดว่า “ถ้าแกจะต้องตายนะ ไม่มีวันไหนดีกว่าวันนี้แล้ว”

2

สารุคุณโรบิน ออสบอร์น นั่งปรับแก้บทไว้อาลัยเป็นครั้งสุดท้ายอยู่ที่โต๊ะ ในครัวของบ้านพัก บนโต๊ะตรงหน้ามีกระดาษหกแผ่นวางแผ่ บนกระดาษ พิมพ์ข้อความเรียบร้อย แต่ก็มียามือเส้นบางยาวเขียนเสริมหลายแห่ง นี่จะยาวไปไหมนะ ไม่นานมานี้เริ่มมีเสียงบ่นจากคณะศรัทธาบางคนว่า บทเทศน์ของเขาชักจะยืดยาว แม้แต่บิชอปก็ยังมีท่าที่รำคาญเมื่อเขาเทศน์ ในวันเพนทีกอสต์ แต่งานนี้ไม่เหมือนกัน นางบลาคิสตันอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนี้มาตลอดชีวิต ชาวบ้านทุกคนรู้จักนาง ฉะนั้น ก็ต้องใช้เวลาครึ่งชั่วโมง... หรือสักสี่สิบนาทีเพื่อกล่าวคำอำลาสิ

ห้องครัวกว้างนั้นสว่างไสว มีเตาอบใหญ่แผ่ไออุ่นสบายตลอดทั้งปี มีหม้อกระทะแขวนตะขอเรียงราย มีขวดโหลบรรจุพืชสมุนไพรและเห็ดตากแห้งใหม่ๆ ที่ผิวเมียออสบอร์นช่วยกันเก็บมา ชั้นบนมีห้องนอน อบอุ่นสบายสองห้องปูพรมหนานุ่ม มีปลอกหมอนปักมือ กับช่องกระจกบนเพดานใหม่เอี่ยมที่เพิ่งติดตั้งหลังจากปรึกษาหารือหลายครั้งกับศาสนจักร แต่ส่วนที่ดึงดูดใจของบ้านพักแห่งนี้คือที่ตั้งซึ่งอยู่ชายหมู่บ้าน หันสู่ป่าละเมาะที่ชาวบ้านเรียกว่าดิงเกิลเดลล์ ก่อนถึงป่าละเมาะมีทุ่งหญ้าซึ่งมีดอกไม้คาร์ดาสในช่วงฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ในป่าละเมาะมีต้นโอ๊กกับต้นเฮล์มเป็นส่วนใหญ่ ป่าละเมาะนี้ยังบริเวณคฤหาสน์ไพซอลด์ซึ่งอยู่อีกด้าน ก่อนถึงคฤหาสน์มีทะเลสาบกับสนามหญ้า ทุกเช้า โรบิน ออสบอร์น จะตื่นมาเห็นทิวทัศน์ชวนชื่นใจ บางครั้งเขาคิดว่าตนอยู่ในดินแดนเทพนิยายด้วยซ้ำ

บ้านพักไม่ได้เป็นเช่นนี้แต่แรก เมื่อทั้งสองได้รับมอบบ้านกับเขตปกครองต่อจากสารคุณมอนตากู ผู้ชรา บ้านนี้เป็นที่อยู่ของคนแก่ ทั้งอับชื้นและไม่ค่อยอบอุ่น ทว่า เฮนเรียตตาจัดการแปลงโฉมโดยทิ้งเครื่องเรือนทั้งหมดที่หล่อนเห็นว่าน่าเกลียดหรือไม่สะดวกสบาย แล้วไปตระเวนร้านมือสองในวิคท์เซียร์กับเวอน เฟินหาเครื่องใช้ไม้สอยที่เหมาะสมมาแทน เขาประหลาดใจเสมอกับความกระตือรือร้นของหล่อน การเลือกมาเป็นภรรยาวิคท์ตั้งแต่แรกก็นับว่าเหลือเชื่อแล้ว แต่หล่อนยังกระตือรือร้นอุทิศตนให้ภาระหน้าที่จนเป็นที่ชื่นชอบตั้งแต่วันแรกที่พวกเขามาถึง ทั้งสองมีความสุขที่สุดที่แซกซ์บ็อนเอวอน จริงอยู่ที่โบสต์มีสภาพไม่ดีนัก ระบบทำความร้อนจวนเจียนพังอยู่ตลอดเวลา หลังคาเริ่มรั่วอีก แต่ก็มิเคยศรัทธามากพอจนบิซอปพอใจ ตอนนี้ผู้ศรัทธาจำนวนไม่น้อยก็นับได้ว่าเป็นเพื่อน ทั้งคู่ไม่คิดจะย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว

“นางเป็นส่วนหนึ่งของหมู่บ้าน แม่วันนี้ เราจะมาอยู่ที่นี้เพื่อแสดงความอาลัยที่นางจากไป แต่ขอให้เราจดจำสิ่งที่นางทิ้งไว้ แมรีช่วยทำให้แซกซ์บ็อนเอวอนน่าอยู่ขึ้นสำหรับทุกคน ทั้งด้วยการจัดดอกไม้ในโบสต์แห่งนี้ทุกวันอาทิตย์ การไปเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุทั้งที่นี้และที่แอสตันเฮาส์ การรับเงินบริจาคเพื่อสมาคมอนุรักษ์นก หรือต้อนรับผู้มาเยือนในโพซอลล์ เด็กที่นางทำเองมักเป็นดาวเด่นในงานออกร้านของหมู่บ้าน ขอบอกว่านางทำให้พ่อประหลาดใจหลายครั้ง เมื่อนำขนมอัลมอนด์ไบท์หรือไมกกี้เด็กวิคตอเรียสบันจ์สักชิ้นมาให้พ่อในห้องทำงานที่โบสต์”

ออสมอร์นพยายามนึกภาพหญิงผู้ทำงานเป็นแม่บ้านที่โพซอลล์เกือบตลอดชีวิต นางร่างเล็ก ผมดำ คมุ่มมัน นางมักรีบร้อนราวกับมีภารกิจสำคัญส่วนตัว เขารู้จักนางแค่ห่างๆ เพราะว่ากันตามจริงแล้วทั้งคู่ไม่เคยอยู่ในห้องเดียวกันนานนัก อาจเคยร่วมงานสังคมนึงหรือสองครั้ง ไม่มากไปกว่านั้น ชาวบ้านในแซกซ์บ็อนเอวอนไม่ได้หัวสูงนัก แต่ก็ตระหนักดีเรื่องชนชั้น แม่วิคาร์จะได้รับการยอมรับให้เข้าร่วมงาน

สังคม แต่คนซึ่งที่จริงแล้วเป็นคนทำความสะอาดไม่ได้รับการยอมรับ
เช่นนั้น นางก็คงรู้ตัว เมื่อมาโบสถ์จึงมักจะนั่งอยู่แถวหลังสุด เมื่อขึ้นกราน
จะช่วยเหลือใครก็มีท่าทางอ่อนน้อมเป็นพิเศษ ราวกับนางเป็นหนี้บุญคุณ
คนนั้นอยู่

หรือเรื่องเรียบง่ายกว่านั้นนะ เมื่อเขาคิดถึงนาง แล้วอ่านข้อความ
ที่เพิ่งเขียน ก็นึกถึงคำๆ เดียวคือ จุ้นจ้าน คิดอย่างนั้นไม่ยุติธรรมและ
แน่นอนว่าเขาไม่ควรพูดถึง แต่ก็ต้องยอมรับว่ามีความจริงอยู่บ้าง นาง
เป็นผู้หญิงจุ้นจ้านเสนอหน้าไปทุกเรื่อง (รวมทั้งเรื่องทำพายแอบเปิดกับ
แบล็คเบอร์รี่ด้วย) คอยยุ่งสานสัมพันธ์กับทุกคนในหมู่บ้าน มักจะคอย
ช่วยเมื่อคุณต้องการ ปัญหาคือ แม้เมื่อไม่ต้องการก็ยังมาช่วย

เขาจำได้ว่าเคยพบนางในห้องนี้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน เขา
หงุดหงิดเพราะน่าจะรู้อยู่แล้ว เฮนเรียตตามักบ่นที่เขาชอบเปิดประตู
หน้าบ้านทิ้งไว้ ราวกับบ้านพักวิการ์เป็นส่วนเสริมของโบสถ์แทนที่จะเป็น
บ้านส่วนตัว เขาควรเชื่อฟังภรรยา แมรีเข้ามาในบ้านเอง มายืนอยู่ตรง
หน้า มีของขวัญของเหลวสีเขียวลึกๆ ราวกับเป็นเครื่องรางไล่ผีในยุคนั้น
กลาง “อรุณสวัสดิ์ค่ะ วิการ์! ดิฉันได้ยื่นว่าคุณถูกตัวต่อรบกวนเลยเอา
น้ำมันเป็ปเปอร์มินท์มาให้ มันช่วยไล่ตัวต่อได้ค่ะ แมรีรับประกันเสมอว่า
ได้ผลแน่นอน!” จริงอยู่ว่ามีต่อในบ้านพัก แต่นางรู้ได้อย่างไร ออสบอร์น
ไม่เคยบอกใครนอกจากเฮนเรียตตา และหล่อนต้องไม่บอกต่อแน่ แน่ละ
ชุมชนอย่างแซกซ์บือออนเวอนก็เป็นอย่างนี้ ทุกคนจะรู้ทุกเรื่องของทุกคน
ด้วยวิธีที่ยากหยั่งถึง จนมักพูดกันว่า ถ้าคุณจามในห้องน้ำก็จะมีคนเอา
กระดาษทิชชูมาให้

เมื่อมองเห็นนางมาอยู่ตรงหน้า ออสบอร์นไม่แน่ใจว่าจะรู้สึก
ขอบคุณหรือรำคาญดี เขาพิมพ์คำขอใจ แต่ขณะเดียวกันก็เหลือบมอง
โต๊ะครัว สิ่งเหล่านั้นวางอยู่ปะปนกับเอกสารต่างๆ นางมาอยู่ในห้องนี้
นานหรือยัง เห็นหรือเปล่านะ นางไม่ได้พูดอะไร และแน่ละ เขาก็ไม่กล้าถาม

เขารีบต้อนนางให้ออกไปเร็วที่สุด และนั่นคือครั้งสุดท้ายที่เขาได้พบนาง เขากับเฮนเรียตตาเดินทางไปพักผ่อนตอนที่นางเสียชีวิต ทั้งคู่เพิ่งกลับมาทันทำพิธีฝังศพ

เขาได้ยินเสียงฝีเท้า เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นเฮนเรียตตาเข้ามาในห้อง หล่อนเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ยังสวมเสื้อคลุมผ้าขนหนู หล่อนอายุปลายสี่สิบ ยังคงเป็นสาวสวย ผมสีน้ำตาลเข้มยาวสยาย รูปร่างเป็นแบบที่แคตตาล็อกเสื้อผ้าจะบรรยายว่า ‘อวบอัด’ หล่อนมาจากโลกที่แตกต่างจากเขามาก หล่อนเป็นบุตรสาวคนสุดท้องของชาวนามั่งคั่ง เจ้าของที่ดินนับพันเอเคอร์ในซัสเซ็กซ์ตะวันตก เมื่อพบกันในการบรรยายที่วิกมอร์-ฮอลล์ ลอนดอน ทั้งคู่ก็ชอบพอกันทันที แล้วแต่งงานกันโดยที่พ่อแม่ของหล่อนไม่เห็นด้วย ทุกวันนี้ทั้งคู่ก็ยังผูกพันกันแนบแน่นเช่นเคย เรื่องเดียวที่เสียใจคือไม่มีลูกให้ชื่นชม แต่แน่นอนว่านั่นคือพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นเจ้าซึ่งพวกเขายอมรับ ขอเพียงได้ครองคู่อยู่ร่วมกันก็มีความสุขแล้ว

“ฉันนึกว่าคุณเขียนเสร็จแล้ว” หล่อนพูดพลางหยิบเนยกับน้ำผึ้งออกจากตู้ แล้วหันขนมปังมาแผ่นหนึ่ง

“แค่เพิ่มเติมเรื่องที่คุณคิดออกอีกนิดหน่อยนะ”

“ถ้าเป็นฉันล่ะก็ ฉันจะไม่พูดมากนักนะคะ โรบิน วันนี้วันเสาร์ ทุกคนมีเรื่องต้องทำต่อทั้งนั้น”

“เราจะไปต่อกันที่ร้านควีนส์อาร์มสตันสลิปเอ็ดมอนด์นะ”

“ก็ดีค่ะ” เฮนเรียตตาลือจานอาหารเข้ามาที่โต๊ะ แล้วลงนั่ง “เซอร์ แม็กนัสตอบจดหมายหรือยังคะ”

“ยัง แต่ผมแน่ใจว่าเขาจะมา”

“แหม เขากลับมาช้ามากเลย” หล่อนชะงักมาดูกระดาษแผ่นหนึ่งบนโต๊ะ “คุณพูดแบบนี้ไม่ได้นะ”

“อะไรหรือ”

“งานไหนมีนาง งานนั้นสนุกसानาน”

“ทำไมไม่ได้ล่ะ”

“เพราะนางไม่ใช่คนแบบนั้น ฉันคิดเสมอว่านางออกจะอมพะนา
พูดกันตรงๆ นะคะ นางเป็นคนที่คุยด้วยยาก”

“เมื่องานคริสต์มาสที่ผ่านมา ตอนมาที่นั่นนางสนุกสนานเฮฮานะ”

“คุณหมายถึงตอนร่วมร้องเพลงคริสต์มาสสินะ แต่คุณไม่มีทางรู้
หรอกว่านางคิดอะไรอยู่ ฉันไม่ค่อยชอบนางเท่าไร”

“อย่าพูดถึงนางแบบนั้นสิ เฮน วันนี้ยังไม่ควร”

“ไม่เห็นจะเป็นไรเลย งานศพก็เป็นเสียอย่างนี้ เป็นเรื่องปากว่า
ตาขบิยทั้งนั้น ทุกคนต้องบอกว่าผู้ล่วงลับวิเศษเหลือเกิน ช่างใจดี ช่างมี
น้ำใจ แต่ลึก ๆ แล้วยังรู้ว่ามันไม่จริง ฉันไม่เคยชอบแมรี บลาคิสตัน และ
ก็จะไม่มาเริ่มยกย่องชมเชยเพียงเพราะว่านางคบกับโดลลงมาคอกหัก”

“คุณคิดออกสุดไปหน่อยนะ”

“ฉันแค่พูดตรงๆ ค่ะ ร็อบบี้ ฉันรู้ว่าคุณคิดเหมือนกัน ต่อให้
คุณหาทางกล่อมตนเองให้เชื่ออีกอย่าง แต่ไม่ต้องห่วง! ฉันรับปากว่าจะ
ไม่ทำให้คุณขายหน้าต่อหน้าผู้คนที่กำลังเศร้าหอรอกค่ะ” หล่อนแสรังทำ
หน้าเศร้า “นี่ไงคะ! เศร้าพอหรือยัง”

“คุณไปแต่งตัวดีกว่าไหม”

“ฉันเตรียมไว้หมดแล้วข้างบน ชุดดำ หมวกดำ ‘ไข่มุกดำ’ หล่อน
ถอนใจ “ถ้าฉันตาย ฉันไม่อยากสวมชุดดำเลย มันไร้ความรื่นรมย์ รับปาก
ฉันนะคะ ฉันอยากถูกฝังโดยสวมชุดสีชมพู ถือช่อดอกบีโกเนียไว้ด้วย”

“คุณยังไม่ตายหอรอกนำ ไม่ใช่เร็วๆ นี้แน่ ขึ้นไปแต่งตัวข้างบน
ได้แล้ว”

“ก็ได้ค่ะ ก็ได้ ตั้งอยู่นั้นแหละ!”

หล่อนโน้มตัวมา เขาสัมผัสหน้าอกนุ่มอุ่นแนบคอ หล่อนจูบแก้ม
เขาก่อนรีบออกไป ทิ้งอาหารเข้าไว้บนโต๊ะ โรบิน ออสบอร์นยิ้มขณะกลับ
มาสนใจบทไว้อาลัย หล่อนอาจพูดถูก เขาจะตัดออกได้หนึ่งหรือสองหน้า

เขาก็้มลงมองเรื่องที่เขียนไปอีกครั้ง

“ชีวิตของแมรี บลาซิสตันไม่ได้ราบรื่นนัก นางต้องโศกสลดเมื่อย้ายมาแซกซ์บืออนเวอนได้ไม่นาน นางน่าจะเศร้าตรมมทุกซั่ได้โดยง่าย แต่กลับทำใจได้ นางเป็นหญิงสู้ชีวิต ไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองไปตามยถากรรม เมื่อเรามาสร้างนางสู่การพักผ่อนเคียงข้างลูกชายที่รักสุดหัวใจ และได้สูญเสียไปอย่างน่าเศร้าสลด เราอาจพอทำใจได้เมื่อคิดว่า ในที่สุด ทั้งสองก็ได้พบกันอีก”

โรบิน ออสบอร์น อ่านย่อหน้านั้นซ้ำ เขาเห็นนางยืนอยู่ตรงนั้นอีกครั้ง ในห้องนี้ ช่าง ๆ โตะตัวนี้

“ดิฉันได้ยืนยันว่าคุณถูกตัวต่อรบกวน”

นางเห็นหรือเปล่านะ นางรู้หรือเปล่า

ดวงอาทิตย์ต้องลอยไปหลังก้อนเมฆแล้วแน่ ๆ เพราะทันใดนั้นก็มีเงาพาดไปหน้าของเขา เขาเอื้อมมือไปฉีกกระดาษแผ่นนั้นทิ้งลงถังขยะ

3

หมอเอมิเลีย เรดวิง ดิ้นแต่เช้า หล่อนนอนบนเตียงต่ออีกหนึ่งชั่วโมง ช่มตาจะให้หลับต่อ แล้วจึงลุกขึ้น สวมเสื้อคลุมชุดนอน แล้วชงชาดื่ม หล่อนนั่งอยู่ในครัวตั้งแต่ตอนนั้น มองดวงอาทิตย์ลอยสูงขึ้นเหนือสวน เลยจากนั้นไปคือซากปราสาทแซกซ์บือซึ่งสร้างในศตวรรษที่สิบสาม นักประวัติศาสตร์สมัครเล่นหลายร้อยคนที่มาเที่ยวชมชื่นชอบซากปราสาทนี้ แต่มันบังแสงแดดยามบ่าย ทอดเงายาวทาบตัวบ้าน เวลานี้เลยแปดโมงครึ่งมาเล็กน้อย หนังสือพิมพ์คงส่งมาแล้ว หล่อนตรวจเพิ่มข้อมูลคนไข้สองสามคนที่วางอยู่ตรงหน้า ส่วนหนึ่งก็เพื่อช่วยให้ไม่นึกถึงเรื่องที่ต้องทำวันนี้ สถานพยาบาลมักจะมีเปิดช่วงเช้าวันเสาร์ แต่วันนี้ปิดเนื่องจากมีงานศพ ฉะนั้นหล่อนจึงมีเวลาจัดการงานเอกสารให้เสร็จ

ในชนบทอย่างแซกซ์บืออนเอวอนไม่มีอะไรร้ายแรงให้รักษา สิ่งที่จะพรากชีวิตของชาวบ้านที่นี่ได้คือความชราภาพ ซึ่งหมอเรดวิงช่วยอะไรไม่ได้มากนัก หล่อนอ่านเอกสารด้วยดวงตาอ่อนล้า อ่านอาการเจ็บป่วยต่างๆ ที่เพิ่งรักษาไป นางสาวคอตเทอเรล ผู้ช่วยในร้านค้าหมู่บ้านเพิ่งหายจากออกหัดหลังจากต้องนอนพักมาหนึ่งสัปดาห์ บิลลี วีฟเวอร์ ้วยแก้ขาบเป็นไอกรนรุนแรง แต่ก็หายดีแล้ว ปู่เจฟฟ์ วีฟเวอร์ เป็นโรคข้ออักเสบมาหลายปีแล้ว อาการยังทรงๆ อยู่ จอห์นนี่ ไวท์เฮด มือถูกบาด เฮนเรียตตา ออสบอร์น ภรรยาวิศวกร ทำบวมเพราะเผชิญไปเหยียบพุ่มไม้เลื้อยพิษที่ชื่อโอโทรพาเบลลาดอนนา หล่อนสั่งให้นอนพักหนึ่งสัปดาห์และดื่มน้ำมากๆ นอกเหนือจากนั้น อากาศอบอุ่นจะส่งผลดีต่อสุขภาพของทุกคน

ไม่ทุกคนสิ ไม่ใช่ มีคนตายไปหนึ่งคน

หมอเรดวิงเลื่อนกองแฟ้มไปข้างๆ แล้วเดินไปที่เตาเพื่อทำอาหาร ปล่อยให้ตนเองกับสามี หล่อนได้ยินเสียงอาร์เธอร์เดินไปมาอยู่ข้างบน เสียงครีตคราดโครกครากคั่นหูขณะเขาเปิดน้ำลงอ่างอาบน้ำ ท่อน้ำในบ้านอายุอย่างน้อยห้าสิบปีจึงส่งเสียงลั่นทุกครั้งที่ถูกบังคับให้ทำงาน แต่อย่างน้อยก็ยังทำ ไม่ช้าเขาก็จะลงมา หล่อนหันขนมบั้งสำหรับปิ้ง เทน้ำใส่กระทะก้นลึกตั้งเตา หยิบนมกับคอร์นเฟลก แล้วจัดโต๊ะอาหาร

อาร์เธอร์ กับ เอมีเลีย เรดวิง แต่งงานกันมาสามสิบปีแล้ว หล่อนนึกว่าเป็นการแต่งงานที่มีความสุขและประสบความสำเร็จ แม้จะไม่ได้เป็นไปตามคาดหวังทุกอย่าง อย่างเช่น เซบาสเตียน ลูกชายคนเดียว ซึ่งตอนนี้อายุยี่สิบสี่ปี และอยู่กับเพื่อนประหลาดๆ ในลอนดอน ทำไมเขาจึงโตมาน่าผิดหวังเช่นนี้ได้ล่ะ แล้วตั้งแต่เมื่อไรกันที่เขาเริ่มต่อต้านพ่อแม่ ทั้งคู่ไม่ได้ข่าวจากลูกมาหลายเดือนแล้ว ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว แล้วก็มีเรื่องของอาร์เธอร์ เขาเริ่มชีวิตทำงานด้วยการเป็นสถาปนิก และเก่งด้วย ผลงานที่เขาออกแบบเมื่อศึกษามหาวิทยาลัย ศิลปะได้รับเหรียญรางวัลสโตนจากสมาคมสถาปนิกแห่งอังกฤษ เขา

ออกแบบอาคารใหม่หลายแห่งที่สร้างขึ้นในช่วงหลังสงคราม แดงานที่เขารักอย่างแท้จริงคือจิตรกรรม ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพเหมือนบุคคลวาดด้วยสีน้ำมัน สิบปีที่แล้ว เขาลาออกจากการเพื่อเป็นจิตรกรเต็มตัว เอมิเลียสนับสนุนเขาเต็มที่

งานชิ้นหนึ่งแขวนอยู่ในห้องครัว บนผนังข้างๆ ตู้ชั้นไม้วางจานชามซึ่งหล่อนมองอยู่ตอนนี้ ภาพนี้เป็นภาพเหมือนของหล่อน วาดเมื่อสิบปีก่อน หล่อนมักยิ้มทุกครั้งที่มีภาพ จำได้ถึงความเงิบยาวนาน ตอนที่นั่งอยู่ท่ามกลางดอกไม้ป่าเพื่อเป็นแบบให้เขา สามปีไม่เคยพูดเวลาทำงาน หล่อนต้องนั่งเป็นแบบสิบกว่าครั้งในช่วงฤดูร้อนอบอ้าวยาวนาน อาร์เธอร์เขียนภาพให้รู้สึกได้ว่าร้อน รู้สึกถึงไอระอุยามบาย รวมทั้งกลิ่นของทุ่งหญ้า หล่อนสวมชุดกระโปรงยาว สวมหมวกฟาง แบบที่หล่อนเคยพูดติดตลกว่าเหมือนแวนโก๊ะภาคผู้หญิง อาจเพราะการใช้สีสดจัด และสีแปร่งป่าดัดแปลงแนวทางของจิตรกรผู้นั้น หล่อนรู้ว่าตนเองไม่ใช่ผู้หญิงสวย ใบหน้าเคร่งขรึมเกินไป ใหญ่กว้าง และผมสีเข้มคล้ายผู้ชาย ทำทางก็คล้ายครูหรือครูพี่เลี้ยง ผู้คนเห็นว่าหล่อนไม่ค่อยเป็นกันเอง แต่เขาเห็นความงามในตัวหล่อน ถ้าภาพนี้ได้ไปแขวนอยู่ที่ห้องแสดงภาพในลอนดอน ทุกคนที่เดินผ่านต้องหันกลับมามองซ้ำแน่

แต่เปล่าเลย ภาพแขวนอยู่ที่นี้ ไม่มีห้องแสดงภาพแห่งไหนในลอนดอนสนใจอาร์เธอร์หรืองานของเขา เอมิเลียไม่อาจเข้าใจได้เลย ทั้งคู่เคยไปงานนิทรรศการภาคฤดูร้อนของราชบัณฑิตยสถานศิลปะด้วยกัน ได้ชมงานของเจมส์ กันน์ กับ เซอร์อัลเฟรด มันนิงส์ ที่นั่นมีภาพเหมือนสมเด็จพระราชินี โดย ไซมอน เอลเวส ซึ่งกำลังเป็นที่ถกเถียงกัน แต่ทั้งหมดดูธรรมดาสามัญและไม่น่าสนใจเมื่อเทียบกับงานของอาเธอร์ ทำไมไม่มีใครมองเห็นอัจฉริยภาพอันชัดเจนของอาร์เธอร์ เรดวิง นะ

หล่อนค่อยๆ วางไข่สามฟองลงในกระทะก้นลึก สองฟองของเขาหนึ่งฟองของหล่อน ฟองหนึ่งร้าวเมื่อโดนน้ำเดือด ทันใดนั้น หล่อนก็นึกถึง

แมรี บลาซิสตัน ที่ตกบันไดลงมากะโหลกแตก หล่อนเลิกคิดไม่ได้ แม้ตอนนี้ก็ยังหวาดหวั่นกับภาพที่ได้เห็น ทั้งยังสงสัยว่าทำไมเป็นเช่นนั้น นี่ไม่ใช่ศพแรกที่ได้เห็น ในเมื่อหล่อนเคยทำงานในลอนดอนช่วงที่ถูกโจมตีทางอากาศอย่างเลวร้าย เคยรักษาทหารที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสมาแล้ว ทำไมคราวนี้ถึงแตกต่างไปล่ะ

อาจเพราะทั้งสองสนิทกันก็เป็นได้ อันที่จริงหมอกับหญิงแม่บ้านแทบไม่มีอะไรเหมือนกันเลย แต่กลับเป็นเพื่อนกันได้ เริ่มจากตอนที่นาง บลาซิสตันมารักษาโรคสุวัดอยู่หนึ่งเดือน หมอเรดวิงประทับใจที่นางปลงตกและมีเหตุผล หลังจากนั้นก็เริ่มไว้เนื้อเชื่อใจนางมากขึ้น หล่อนต้องระวังไม่เผยความลับของคนไข้ แต่ถ้ามีเรื่องกังวลใจ หล่อนไว้วางใจได้เสมอว่าแมรีเป็นผู้รับฟังที่ดีและให้คำแนะนำที่เข้าท่าได้

จุดจบช่างมาถึงรวดเร็วเหลือเกิน เมื่อกว่าหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาเอง เช้าธรรมดาวันหนึ่งถูกรบกวนโดยโทรศัพท์จากเบอร์นีย์ ผู้ดูแลสวนที่ไพซอลล์

“หมอเรดวิง มาน้อยได้ไหม คือว่านางบลากิสตันอยู่ที่เชิงบันไดบ้านใหญ่ นางนอนอยู่ ผมว่าคงตกลงมา”

“นางขยับตัวไหม”

“ไม่ นะครับ”

“ตอนนี้เธออยู่กับนางหรือเปล่า”

“ผมเข้าไม่ได้ ประตูล็อกทุกบาน”

เบอร์นีย์อายุสามสิบเศษ เป็นหนุ่มสวมเสื้อผ้าขี้ยุ่ย มีเศษดินติดชอกเล็บ และดวงตาเฉยชาบูดบึ้ง เขาดูแลสนามหญ้ากับแปลงดอกไม้ นาน ๆ ก็ได้ไล่คนที่บุกรุกเข้ามาในพื้นที่เหมือนที่พ่อเคยทำ ที่ดินด้านหลังของไพซอลล์ติดทะเลสาบซึ่งเด็กๆ ชอบมาว่ายน้ำในฤดูร้อน แต่ถ้าเบอร์นีย์อยู่แถวนั้นก็ห้ามว่ายน้ำ เขาเป็นชายโสดโดดเดี่ยว อาศัยอยู่ตามลำพังในบ้านที่เคยเป็นของพ่อแม่ คนในหมู่บ้านไม่ค่อยชอบเขานัก เพราะมองว่า

เขาจีโกง ความจริงคือเขาไม่ได้รับการศึกษาและน่าจะมีอาการออทิสติกเล็กน้อย แต่สังคมชนบทมักชอบทักท้อเขาเอง หมอเรตวิงบอกให้เขามารอที่ประตูหน้า หล่อหนีบอุปกรณ์ตรวจรักษาสองสามชิ้น สั่งจ่ายซึ่งเป็นพยาบาลและพนักงานต้อนรับให้ไม่รับคนไข้ที่จะเข้ามาใหม่ แล้วรีบไปขึ้นรถ

ไพซอลล์อยู่อีกฟากของดิงเกิลเดิลล์ เดินถึงในสิบห้านาที และขับรถไม่เกินห้านาที คฤหาสน์อยู่ที่นั่นมานานเท่าหมู่บ้าน และแม้จะมีรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบผสมปนเป แต่ก็ยังเป็นบ้านใหญ่โตโอ้อ่าที่สุดในแถบนั้น เดิมบ้านนี้เป็นสำนักนางชี แล้วเปลี่ยนเป็นบ้านส่วนบุคคลในศตวรรษที่สิบหก จากนั้นก็ซ่อมสร้างต่อเติมมาทุกศตวรรษ อาคารปัจจุบันเป็นอาคารแถวยาว สุดอาคารมีหอสูงรูปแปดเหลี่ยมซึ่งสร้างเพิ่มภายหลัง หน้าต่างส่วนใหญ่เป็นบานแคบคู่แบบยุคเอลิซาเบธ แต่ก็มีเบย์ยุคจอร์เจียกับวิกตอเรียด้วย มีเตาไอวีล้อมรอบหน้าต่าง ราวกับจะขอร้องในความไม่เรียบร้อย ด้านหลังอาคารมีสนามหญ้ากับซากสิ่งที่น่าจะเป็นทางเดินมีหลังคาคลุม และมีโรงเลี้ยงม้าแยกต่างหากซึ่งปัจจุบันใช้เป็นโรงรถ

ทว่า สิ่งที่น่าสนใจโดดเด่นคือทิวทัศน์แวดล้อม ประตูล้อมมีกริฟฟินหินสองตัวตั้งประดับ ถนนโรยกรวดทอดผ่านบ้านริมประตูใหญ่ที่แมรีบลาคิสตัน อาศัยอยู่ แล้วทอดโค้งยาวเป็นคอบหงส์ผ่านสนามหญ้าไปยังประตูบ้านซึ่งเป็นซุ้มโค้งแบบโกธิค มีแปลงดอกไม้ที่จัดแต่งไว้หลากหลายเหมือนงานศิลปะของจิตรกร แล้วมีพุ่มไม้ตกแต่งล้อมรอบ มีสวนกุหลาบซึ่งว่ากันว่ามีหลากหลายกว่าร้อยสายพันธุ์ สนามหญ้าแผ่กว้างไปจนถึงทะเลสาบ มองเห็นดิงเกิลเดิลล์อยู่อีกฟาก อาณาเขตของบ้านนี้มีป่าละเมาะหนาล้อมรอบ มีดอกกุหลาบเบลล์บานสะพรั่งในฤดูใบไม้ผลิ แบ่งแยกบ้านนี้ออกจากโลกสมัยใหม่

ยางล้อรถบดพื้นกรวด เมื่อหมอเรตวิงหยุดรถ หล่อเห็นเบรนท์

ยืนรออยู่อย่างกระวนกระวาย สองมือจับหมวกแก๊ปพลิกไปมา หล่อนลง
จากรถ ค้าวกระเป๋ายา แล้วเดินไปหาเขา

“นางมีท่าทางว่ายังมีชีวิตไหม” หล่อนถาม

“ผมไม่ทันดู” เบรนท์พึมพำ หมอเรดวิงตกใจ นี่เขาไม่ได้พยายาม
ช่วยหญิงผู้นำสงสารเลยหรือ เมื่อเห็นสีหน้าของหล่อน เขาพูดเสริมว่า
“ก็อย่างที่บอก ผมเข้าไปไม่ได้”

“ประตูหน้าล็อกหรือ”

“ครับ หมอ ประตูรั้วก็เหมือนกัน”

“เธอไม่มีกุญแจเลยหรือ”

“ไม่มีครับ ผมไม่เข้าไปในบ้าน”

หมอเรดวิงส่ายหน้าอย่างฉุนเฉียว ช่วงเวลาตอนที่หล่อนจะมาถึง
เบรนท์น่าจะทำอะไรสักอย่าง เช่น ทาบันไดมาป็นเข้าทางหน้าต่างชั้นบน
“ถ้าเข้าไปไม่ได้ แล้วเธอโทร.หาฉันได้อย่างไร” หล่อนถาม เรื่องนี้ไม่สำคัญ
แต่หล่อนแค่สงสัย

“ที่คอกม้ามีโทรศัพท์”

“พาคันไปดูนางดีกว่า”

“มองจากหน้าต่างต่างก็ได้...”

หน้าต่างบานที่วางอยู่ตรงมุมบ้าน เป็นส่วนหนึ่งที่ต่อเติมใหม่ เมื่อ
มองเข้าไปก็เห็นด้านข้างของห้องโถง เห็นบันไดกว้างขึ้นชั้นบน และตรงนั้น
คือร่างของแมรี บลาคิสตัน จริงๆ นางนอนแผ่บนพื้นพรม แขนข้างหนึ่ง
เหยียดมาข้างหน้า บังส่วนหนึ่งของศีรษะ เพียงแรกเห็น หมอเรดวิงก็
แน่ใจว่านางตายแล้ว นางคงตกบันไดลงมาคอก หัก นางนอนแน่นิ่ง แต่ที่
ยิ่งกว่านั้นคือท่าทางการนอนผิดธรรมชาติมาก ดูเหมือนตุ๊กตาหักพังแบบ
ที่เรดวิงเคยสังเกตเห็นในตำราแพทย์

นั่นเป็นสัญชาตญาณ แต่ภาพที่เห็นอาจหลอกตาก็ได้

“เราต้องเข้าไปข้างใน ประตูรั้วกับหน้าบ้านล็อกอยู่ แต่ต้องมี

ทางอื่นเข้าได้สิ” หล่อนพูด

“ลองห้องเก็บรองเท้าบูตก็ได้”

“อยู่ที่ไหน”

“มาทางนี้...”

เบรนท์นำไปยังประตูอีกบานหนึ่งที่ด้านหลัง ประตูนี้มีบานกระຈกด้วย และแม้จะถูกล็อกไว้เช่นกัน หมอเรดวิกก็มองเห็นพวงกุญแจที่ยังเสียบคาช่องไขด้าใน หล่อนถามว่า “กุญแจของใครนะ”

“น่าจะเป็นนาง”

หล่อนตัดสินใจ “เราจำเป็นต้องทุบกระຈก”

“ผมว่าเซอร์แม็กนัสคงไม่พอใจ” เบรนท์บ่นพึม

“เซอร์แม็กนัสจะมาเอาเรื่องฉันก็ได้ถ้าต้องการ เอาละ เธอจะทุบเองหรือให้ฉันทำ”

ผู้ดูแลสวนไม่ค่อยพอใจนัก แต่ก็หยิบก้อนหินที่หาได้มาทุบบานกระຈก เขาสอดมือเข้าไปด้าใน ไขกุญแจ ประตูเปิดออก ทั้งสองเข้าไปด้วยกัน

ขณะรอไขด้าให้สุก หมอเรดวิกนึกถึงภาพที่เห็น หล่อนจำได้ติดตาชัดเจน

พวกเขาเข้าไปทางห้องเก็บรองเท้าบูต เดินไปตามทางเดินตรงเข้าห้องโถงใหญ่ที่มีบันไดขึ้นระเบียงชั้นบน รอบตัวเป็นผนังกรุแผ่นไม้สีเข้ม บนผนังประดับภาพเขียนสีน้ำมันกับซากสัตว์ที่ล่ามาได้ มีกนในกรอบแก้วหัวควาง ปลาตัวโต ข้างประตูเข้าห้องนั่งเล่นมีชุดกระถางดอกไม้ประดับ ยืนอยู่ โถงทางเดินแคบยาว กลางโถงมีประตูหน้าอยู่ตรงข้ามกับบันได ด้านหนึ่งมีเตาผิงหินขนาดใหญ่พอจะเดินเข้าไปได้ อีกด้านมีเก้าอี้หนังสองตัวกับโต๊ะโบราณที่วางโทรศัพท์ไว้ พื้นบ้านปูด้วยแผ่นหิน มีพรมเปอร์เซียปูทับพื้นบางส่วน บันไดก็เป็นหิน ตรงกลางปูพรมสีแดงเข้ม หากแมรี บลาคิสตัน สะดุดล้มก็ถึงลงมาจากชานพักก็ต้องตายแน่นอน

เพราะแทบไม่มีอะไรรองรับแรงกระแทกได้เลย

ขณะที่เบรนท์ยืนรออย่างกระวนกระวายอยู่ข้างประตู หมอก็ตรวจสภาพศพ ร่างนั้นยังไม่เย็น แต่ไม่มีชีพจรแล้ว หมอเรดวิ่งปิดมมส์ค่าให้พันโบหน้า เผยให้เห็นดวงตาสีน้ำตาลที่จ้องเตาฝัง หล่อนค่อยๆ ถูเปลือกตาปิดลง ออคคิดไม่ได้ว่า นางบลาเคิสตันมักรีบร้อนตลอดเวลา นางคงพรวดพราดจนตกบันไดลงมา รีบร้อนไปตาย

“เราต้องโทร.แจ้งตำรวจ” หล่อนบอก

“หา” เบรนท์ประหลาดใจ “มีใครทำอะไรนางอะ?”

“เปล่า ไม่มีหรอก นี่เป็นอุบัติเหตุ แต่อย่างไรเราก็ต้องแจ้งตำรวจ”

เรื่องนี้เป็นอุบัติเหตุ ไม่ต้องเป็นนักสืบก็ดูออก แม่บ้านกำลังดูคู่มือเครื่องดูดฝุ่นสีแดงสดใสแทบจะเหมือนของเล่นยังอยู่ตรงนั้น ติดอยู่กับรวาระเบียงที่หัวบันได นางคงถูกสายไฟพันแล้วสะดุดล้ม ตกบันไดลงมา ในบ้านไม่มีใครอยู่ ประตูทุกบานปิดล็อก ยังมีคำอธิบายอื่นใดได้อีกเล่า

กว่าหนึ่งสัปดาห์ต่อมา การเคลื่อนไหวที่ประจวบจิงหะความคิดของเอมิเลีย เรดวิง สามีมของหล่อนเข้ามาในห้อง หล่อนตกใจจากกระตะกันทึก ค่อยๆ วางลงในถ้วยกระเบื้องใส่ไข่สองใบ หล่อนโค้งอกที่เห็นเขาแต่งตัวชุดไปงานศพเรียบร้อย หล่อนมั่นใจว่าเขาจะลืม เขาสวมสูทสีเข้มสำหรับวันอาทิตย์ แต่ไม่ผูกเน็คไท เขาไม่เคยผูกเน็คไทเลย บนเสื้อเชิ้ตมีรอยสีเปื้อนสองสามจุด ซึ่งก็ไม่แปลก อาร์เธอร์กับสีแยกกันไม่ออกอยู่แล้ว

“คุณตื่นเช้านี้” เขาทัก

“ขอโทษค่ะ ที่รัก เลยทำให้คุณต้องตื่นหรือเปล่า”

“เปล่านี้ เปล่าเลย แต่ผมได้ยินคุณลงมาข้างล่าง เมื่อคืนนอนไม่หลับ”

“ฉันคงคิดเรื่องงานศพนะค่ะ”

“วันนี้ดูเหมาะจะจัดงานนะ ผมหวังว่าวิศวกรบ้านนั้นคงจะไม่พลาด
ยืดยาว พวกคลังคัมภีร์เป็นแบบนี้ทุกที ช่างชอบฟังเสียงตนเองกันนัก”

เขาหยิบซองชาขึ้นมาเคาะไขฟองแรก

เปรียะ!

หล่อนนึกถึงบทสนทนากับแมรี บลาคิสตัน เพียงสองวันก่อน
ที่เบรนท์จะโทร.ตามหล่อนไปที่บ้าน หมอเรดวิกค้นพบบางเรื่องซึ่งสำคัญ
มาก หล่อนกำลังจะออกไปหาอาร์เธอร์เพื่อขอคำแนะนำ เมื่อจู่ๆ แม่บ้าน
ผู้นี้ก็โผล่มารวากับลูกวิญญาณร้ายเรียกตัว หล่อนจึงบอกนางแทน เรื่อง
ก็คือ ในช่วงวันที่ยุ่งๆ มียาขวดหนึ่งหายไปจากสถานพยาบาล ถ้ายานั้น
อยู่ในมือผู้ไม่ประสงค์ดีก็จะเป็นอันตรายร้ายแรง ต้องมีคนตั้งใจหยิบไปแน่
จะทำอย่างไรดี ควรแจ้งตำรวจไหม หล่อนไม่ค่อยอยากทำเช่นนั้น เพราะ
จะทำให้ดูเป็นคนโง่เง่าและไร้ความรับผิดชอบแน่ๆ ทำให้ไม่มีคนดูแลดู
ทำไมไม่ล็อกตู้ ทำไมไม่สังเกตเห็นก่อนหน้านี้

“อย่าหวังไปเลยคะ หมอเรดวิก” แมรีพูด “ให้เวลาดิฉันสักวัน
สองวันเถอะ ที่จริงแล้ว ดิฉันพอจะคิดวิธีออกหนึ่งหรือสองวิธี...”

นางบอกอย่างนั้น ในขณะที่เดียวกัน สีหน้าก็ไม่เชิงว่าจะคูมิเล่ห์เหลี่ยม
แต่ดูเหมือนจะรู้ดี เหมือนนางได้เห็นอะไรสักอย่าง และรอจะให้มีคนมา
ปรึกษาเรื่องนี้อยู่พอดี

แล้วตอนนี้นางก็ตายแล้ว

แน่นอนว่ามันเป็นอุบัติเหตุ แมรี บลาคิสตัน ไม่มีเวลาไปคุยกับ
ใครเรื่องยาพิษที่หายไป ต่อให้คุยก็ไม่มีใครจะทำอะไรนางได้ นางสะดุด
ตกบันไดลงมา ก็เท่านั้นแหละ

แต่ขณะที่มองสามีหยิบขนมปังปังชิ้นเล็กๆ จิ้มไข่ เอมิเลีย เรดวิก
ก็จำใจยอมรับว่า หล่อนวิตกกังวลจริงๆ

4

“ทำไมเราต้องไปงานศพด้วย เราแทบไม่รู้จักผู้หญิงคนนั้นนะ”

จอห์นนี่ ไวท์เฮด ฟีนจะกั๊กกระดุมคอของเสื้อเชิ้ต ซึ่งไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็กั๊กไม่ได้ ความจริงก็คือ คอเสื้อรัดไม่รอบคอแล้ว ระยะเวลาหนึ่ง เขารู้สึกว่าเสื้อผ้าทั้งหมดหดเล็กลง จู่ๆ เสื้อนอกที่ใส่มานานหลายปีก็คับตรงช่วงไหล่ แล้วยังกางเกงอีก! เขายอมแพ้ ทรวดตัวลงนั่งที่โต๊ะอาหารเช้า เจมมา ภรรยาของเขา เลื่อนจานมาตรงหน้า หล่อนทำอาหารเช้าแบบอังกฤษเต็มชุดให้แบบที่เขาชอบ มีไข่สองฟอง เบคอน ไส้กรอก มะเขือเทศ กับขนมปังทอด

“ทุกคนจะไปงาน” เจมมาบอก

“ก็ไม่ได้หมายความว่าเราต้องไปนี่”

“คนเขาจะนิโทษเอาได้ถ้าเราไม่ไป และอีกอย่าง มันก็ดีกับธุรกิจด้วยนะ โรเบิร์ต ลูกชายของนางอาจจะโละข้าวของในบ้านเพราะนางตายแล้ว คุณไม่รู้หรือว่าจะเจอของอะไรบ้าง”

“น่าจะเป็นขยะซะมากกว่า” จอห์นนี่หยิบมิดกับส้อม เริ่มกินอาหาร “แต่คุณก็พูดถูกนะ ที่รัก ผมว่าคงไม่เสียหายอะไรถ้าเราจะไปแสดงตัว”

แซกซ์บืออนเอวอนมีร้านค้าไม้ก็่แห่ง แนนอน มีร้านขายของจิปาละ ซึ่งขายของแทบทุกอย่างที่ทุกคนต้องใช้ ตั้งแต่ไม้ถูพื้นกับถังน้ำ ไปจนถึงพงค์สตาร์ด และแยมรสต่างๆ ถึงหกรส น่าอัศจรรย์จริงๆ ที่สินค้ามากมายหลายหลากบรรจุอยู่ในพื้นที่เล็กขนาดนั้นได้ นายเทิร์นสโตนเปิดร้านขายเนื้อด้านหลังร้านนั้นด้วย โดยมีทางเข้าร้านแยกกัน มีแผ่นพลาสติกไว้ห้อยบังเพื่อกันแมลงวัน ทุกวันอังคารจะมีรถบรรทุกปลามาส่ง แต่ถ้าต้องการของแปลกๆ อย่างเช่น น้ำมันมะกอก หรือเครื่องปรุงแบบเมดิเตอร์เรเนียน ที่เอลิซาเบธ เดวิด เขียนถึงในตำราอาหารก็ต้องไปบาร

มีร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่อีกฟากจัตุรัสในหมู่บ้าน แต่มีเพียงไม่กี่คน จะเข้าร้าน นอกจากจะไปซื้อหลอดไฟสำรองหรือฟิวส์ สินค้าส่วนใหญ่ใน ตู้กระจกหน้าร้านดูฝุ่นเขรอะและล้าสมัย มีร้านหนังสือกับร้านน้ำชาที่เปิด เฉพาะช่วงฤดูร้อน ถัดจากจัตุรัสก่อนจะถึงสถานีดับเพลิงมีอู่รถซึ่งขาย อะไหล่เครื่องยนต์ แต่ไม่มีอะไหล่ที่คนอยากซื้อสัก ทั้งหมดมีเพียงเท่านี้ และเป็นเช่นนั้นมานานเท่าที่ทุกคนจำความได้

แล้วจอห์นนี่ กับ เจมมา ไวท์เฮด ก็ย้ายมาจากลอนดอน ทั้งสอง ชื่อที่ทำการไปรษณีย์เก่าซึ่งถูกทิ้งร้างมานาน แล้วเปลี่ยนเป็นร้านขาย ของเก่า ดิดป้ายชื่อของตนเขียนด้วยตัวอักษรแบบโบราณไว้เหนือหน้าต่าง หลายคนในหมู่บ้านเห็นว่า น่าจะให้คำจำกัดความสิ่งของในร้านว่าของ สัพเพเหระ จะถูกต้องกว่าโบราณวัตถุ หากนับตั้งแต่เริ่มต้น ร้านนี้ก็กลับได้ รับความนิยมในหมู่นักท่องเที่ยว ที่ดูพอใจจะเดินชมของต่างๆ อย่าง นาฬิกาเก่า เขยือกดินเผารูปคน ก่องมิดชิดซ่อนส้อม เหรียญเงิน เหรียญ ตรา ภาพเขียนสีน้ำมัน ตุ๊กตา ปากกาหมึกซึม และอะไรก็ตามที่เอามาตั้ง แสดง ส่วนจะมีใครซื้ออะไรจริงๆ หรือไม่นั้นเป็นคนละเรื่อง แต่ร้านนี้เปิด มาหกปีแล้ว คู่สามีภรรยาไวท์เฮดพักอาศัยในแฟลตชั้นบน

จอห์นนี่เป็นชายร่างเตี้ย ใหญ่กว้าง ศีรษะล้าน และกำลังอ้วนขึ้น แม้ว่าเขาจะไม่ได้สังเกต เขาชอบสวมสูทสามชิ้นเก่าปอนแต่สีจืดจาด ผูกเน็คไทสีสด สำหรับงานศพ เขาจำใจหยิบเสื้อนอกสีหม่นมาสวมกับ กางเกงผ้าขนสัตว์สีเทาซึ่งก็คับเช่นเดียวกับเสื้อเชิ้ต ภรรยาของเขาทั้ง ผอมและตัวเล็ก จนต้องมีหล่อนสามคนจึงจะทำเขาคนเดียว หล่อนสวม ชุดสีดำ ไม่ได้กินอาหารเข้าปุงสัก แตรินชาถ้วยหนึ่ง แล้วเดิมกินขนมปัง ปังขึ้นสามเหลี่ยม

“เซอร์แม็กนัสกับเลดี้ไพคงไม่ไป” จอห์นนี่พิมพ์่าเหมือนเพ็งนึกออก
“ไปไหนคะ”

“งานศพ พวกเขาคงกลับมาตอนสุดสัปดาห์”

“ใครบอกคุณคะ”

“ไม่รู้สิ เห็นเขาพูดกันที่ฟับ คุณนั้นไปฝรั่งเศสตอนใต้หรือที่ไหนสักแห่ง บางคนก็ทำได้นี่นะ! แต่ก็มีคนพยายามติดต่อพวกเขาแล้ว แต่ ‘ไม่ได้ผล’ จอห์นนี่หยุดพูด ชูไส้กรอกชิ้นหนึ่งขึ้นมา เมื่อฟังเขาพูดตอนนั้นก็รู้ได้เลยว่าส่วนใหญ่เขาอยู่ในแถบอีสต์เอนด์ของลอนดอน เวลาพูดคุยกับลูกค้า เขาจะใช้สำเนียงที่แตกต่างไปมาก เขาพูดต่อไปว่า “เซอร์แม็กนั้นคงไม่ชอบใจเรื่องนี้นัก เขาชอบนางบลาคิสตันมาก สองคนนี่สนิทกันยังกับอะไรดี!”

“หมายความว่าอย่างไรคะ คุณว่าเขามีอะไรกับนางนั้นหรือ” เจมมา ย่นจมูก เมื่อนึกถึงความหมายของคำว่า ‘อะไร’

“เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น เขาไม่กล้าหрок มีคุณนายอยู่ด้วยอย่างนั้นอีกอย่าง แมรี บลาคิสตัน ก็ไม่สวยสะตรงไหน แต่นางบุชาเขามาก นางคิดว่าดวงอาทิตย์ส่องแสงออกมาจากไอนั้นของเขา! นางเป็นแม่บ้านให้มานานปี ดีดัก เป็นคนถือกุญแจด้วย! นางทำอาหารให้ ทำความสะอาดให้ อุทิศชีวิตครึ่งหนึ่งให้ ผมมั่นใจว่าเขาต้องอยากมาร่วมพิธีส่งนางแน่นอน”

“พวกนั้นรอให้เขากลับมาก่อนก็ได้นี่”

“ลูกชายอยากจัดการให้เสร็จๆ ไปนะ จะว่าเขาก็ไม่ได้นะ เรื่องนี้น่าตกใจจริงๆ”

ทั้งคู้่งเงียบ ขณะที่จอห์นนี่กินอาหารเข้าให้เสร็จ เจมมาเพ่งมองเขา หล่อ่นมักทำเช่นนี้ ราวกับพยายามจะมองให้ทะลุท่าทางเรียบเฉย ราวกับอาจจะพบเรื่องที่เขาพยายามปกปิด ทันใดนั้น หล่อ่นก็ถามว่า “นางมาทำอะไรที่นี่คะ แมรี บลาคิสตัน นะคะ”

“เมื่อไร”

“วันจันทร์ก่อนที่จะตาย นางมาที่นี่”

“เปล่านี่ ไม่ได้มาหอรอก” จอห์นนี่วางมิดกับส้อม เขากินอาหารเกลี้ยงจานอย่างรวดเร็ว

“อย่าโกหกฉันนะ จอห์นนี่ ฉันเห็นนางออกจากบ้าน”

“อ้อ! ที่ร้าน!” จอห์นนี่ยิ้มเก้อๆ “ผมนึกว่าคุณหมายถึงนางขึ้นมาที่แฟลตนี้ แบบนั้นถึงงานเข้าพอดี” เขาหยุด หวังว่าภรรยาจะเปลี่ยนเรื่อง แต่หล่อนไม่มีท่าทีจะทำเช่นนั้น เขาจึงพูดต่อโดยเลือกใช้คำอย่างระมัดระวัง “ใช่แล้ว...นางแหวเข้ามาในบ้าน น่าจะเป็นสัปดาห์เดียวกับวันที่เกิดเรื่อง พูดตรงๆ นะ ที่รัก ผมจำไม่ได้แน่นอนว่านางต้องการอะไร นางคงพูดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับของขวัญให้ใครสักคน แต่ก็ไม่ได้ซื้ออะไร แล้วนางก็เข้ามาในบ้านแค่นาทีสองนาที่เท่านั้นเอง”

เจมมา ไวท์เฮด รู้ทุกครั้งที่มีโกหก หล่อนเห็นนางบลาคิสตันออกจากบ้านจริงๆ และที่จำเอาไว้ก็เพราะออกจะรู้สึกว่ามีเรื่องผิดปกติ แต่หล่อนไม่ได้พูดถึงในตอนนั้น และไม่เอ่ยหรือพินขึ้นมาในตอนนี้อย่างไร หล่อนไม่เอ่ยยกทะเลาะด้วย โดยเฉพาะเมื่อทั้งสองกำลังจะไปงานศพ

จอห์นนี่ ไวท์เฮด จำการพบกับนางบลาคิสตันครั้งสุดท้ายได้ดี แม้จะพูดอีกอย่าง นางเข้ามาในบ้านจริงๆ เพื่อกล่าวหาแบบนั้น ที่ร้ายที่สุดคือนางมีหลักฐานสนับสนุนข้อกล่าวหาอีกด้วย นางเจมมาได้อย่างไรแล้วทำไมถึงมาหาเรื่องเขาละ แน่نون นางไม่ได้บอกเรื่องนั้น แต่ก็พูดชัดเจนแจ่มแจ้ง อีเวร

เขาจะไม่บอกภรรยาแน่นอน แต่ก็ตั้งใจที่สุดที่นางตายไปเสียได้

5

คลาริสซา ไพ แดงสีด้าตั้งแต่หัวจรดเท้า ยืนดูตนเองในกระจกบานยาวที่สุดห้องโถง นึกสงสัยอีกครั้งว่าหมวกที่ประดับขนนกสามอันกับตาข่ายยับ ๆ จะดูมากเกินไปหน่อยหรือเปล่า อย่างที่พูดเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า เดอโทรปี หล่อนซื้อโดยไม่คิดจากร้านมือสองในบาร ซ้อแล้วก็นึกเสียใจทันที หล่อนอยากให้เห็นเองคู่ที่ดีที่สุดในงานศพ คนทั้งหมู่บ้านจะมางาน แล้ว

ก็จะได้รับเชิญไปดื่มกาแฟหรือน้ำอัดลมที่ร้านควีนส์ อาร์มส หลังจากนั้น ด้วย สวมหรือไม่สวมตีนะ หล่อนค่อยๆ ถอดหมวกวางลงบนโต๊ะในห้องโถง

ผมของหล่อนสีเข้มเกินไป หล่อนตัดผมมาเป็นพิเศษ และแม้ เธอเนจะทำผมได้เยี่ยมเช่นเคย แต่ช่างซ่อมผมคนใหม่ฝีมือไม่ดีเท่า คุณ ไม่เอาไหนเลย เหมือนภาพปกนิตยสาร *โฮมแซท* นั่นทำให้ตัดสติใจได้ หล่อน ต้องสวมหมวก หล่อนหยิบลิปสติกแท่งหนึ่งออกมา แล้วค่อยๆ ทาปาก คุณ ดี ขึ้นแล้ว ถึงอย่างไรก็ต้องแต่งให้เต็มที่

อีกสี่สัปดาห์ที่พิธีศพจึงจะเริ่ม หล่อนไม่อยากไปถึงเป็นคนแรก จะใช้เวลาที่ว่างอยู่ทำอะไรดีนะ หล่อนเข้าไปในนครวซึ่งมีงานเก็บล้างหลัง อาหารเซ้ารอให้ทำ แต่ไม่อยากทำเมื่อสวมชุดที่ดีที่สุดค้อยู่ บนโต๊ะมีหนังสือ เล่มหนึ่งวางคว่ำอยู่ หล่อนอ่านนวนิยายของนักเขียนคนโปรด เจน ออสเตน เป็นครั้งที่นับไม่ถ้วน แต่ตอนนี้ยังไม่อยากอ่านต่อ วัตตอนบ่ายค่อยๆ อ่าน เรื่องของเอ็มมา วัตูเข้าส์กับเลห์เพทุบายของเธอก็แล้วกัน หล่อนจะฟัง วิทยุ หรือดื่มชาอีกสักถ้วย แล้วเล่นปริศนาอักษรไขว้ในหนังสือพิมพ์ *เทเลกราฟ* ดีไหม นั่นแหละ ทำอย่างนั้นดีกว่า

คลาริสซาอาศัยอยู่ในบ้านแบบทันสมัย ตึกรามส่วนใหญ่ใน แชนซึ่บ็อนเอวอนเป็นตึกยุคจอร์เจียที่แข็งแรง สร้างด้วยหินจากบาร มี ระเบียบมุขโอ้อ่ากับสวนลดหลั่นเป็นระเบียบ ไม่จำเป็นต้องอ่านนวนิยาย ของเจน ออสเตน เลย ถ้าก้าวออกไปข้างนอกก็เหมือนอยู่ในโลกเดียวกับ เธอแล้ว คลาริสซาอยากอยู่ข้างจัตุรัสใหญ่ หรือริมถนนเรคโทรีเลนหลัง โบสถ์มากกว่า แลวนั้นมีบ้านสวยงามสภาพดี ส่วนบ้านเลขที่ 4 วินสลีย์ เทอร์เรส สร้างอย่างลวกๆ เป็นบ้านแบบที่ชั้นบนมีสองห้องกับชั้นล่าง อีกสองห้อง กำแพงด้านหน้าฉาบด้วยกรวด มีสวนรูปสี่เหลี่ยมซึ่งมีก็ เหมือนไม่มี บ้านแต่ละหลังเหมือนกันหมด ยกเว้นบ่อน้ำเล็กๆ ซึ่ง เจ้าของคนก่อนชุดไว้ ในบ่อน้ำมีปลาทองแก่หนึ่งคู่ หมู่บ้านนี้ประกอบด้วย อีปเปอร์แซกซ์บ็อนเอวอน กับโดเวอร์แซกซ์บ็อนเอวอน ความแตกต่าง

โดดเด่นเห็นชัด หล่อนอยู่ผิดฝาก

หล่อนสามารถซื้อได้เพียงบ้านหลังนี้ หล่อนกวาดตามองห้องครัว
สี่เหลี่ยมขนาดเล็กที่มีม่านผ้าโปร่ง ผ่นังสีม่วงแดง มีต้นบัวตอยบนขอบ
หน้าต่าง และกางเขนไม้อันเล็กแขวนติดตู้ชั้นไม้วางจานชามที่มองเห็นทุก
เช้า หล่อนมองชุดอาหารเช้าซึ่งยังวางอยู่บนโต๊ะ จานหนึ่งใบ มีดหนึ่งเล่ม
ซ้อนหนึ่งคัน ขวดแยมผิวส้มโกลเด้นชเร็ดซึ่งพร่องไปครึ่งหนึ่ง ทันไดนั้น ก็
เกิดหัวน้ำไหลแบบที่คุ้นเคยมานานหลายปี และยังคงแจ่มใจหมควรรู้สึก
นั้น หล่อนว่าเหว้ ไม่ควรมาที่นี้เลย ทั้งชีวิตคือความจอมปลอม

ทั้งหมดนี้เพราะเวลาสิบสองนาทึ

สิบสองนาทึ!

หล่อนยกกาน้ำขึ้นมาวางกระแทกลงบนเตาไฟ บิดข้อมือเปิด
เตาแก๊สอย่างแรง ช่างไม่ยุติธรรมที่สุด ทำไมทั้งชีวิตจึงถูกตัดสินเพราะ
เวลาเกิด เมื่อยังเป็นเด็กอยู่ที่ไพฮอลล์ หล่อนไม่เคยเข้าใจเลย หล่อนกับ
แม็กนัสเป็นพี่น้องฝาแฝด ทั้งคู่เท่าเทียมกัน ได้รับความเอาใจใส่ทะนุถนอม
มั่งคั่งร่ำรวยเหนือกว่าคนอื่นๆ มีพอกินพอใช้ไปจนตลอดชีวิต หล่อนคิด
เช่นนั้นเสมอ แล้วเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ตอนนี้หล่อนรู้คำตอบแล้ว แม็กนัสเป็นคนแรกที่บอก นี่เป็นเรื่อง
การสืบทอดซึ่งเป็นมาหลายศตวรรษและหมายความว่า บ้านกับทรัพย์สิน
ที่ดินทั้งหมดจะตกเป็นของเขาเพียงเพราะเขาเป็นลูกคนโต รวมทั้งตำแหน่ง
ด้วย เพราะเขาเป็นผู้ชาย ไม่ว่าใครก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้ หล่อนเคย
คิดว่าเขาแต่งเรื่องแก๊งหล่อน แต่ไม่นานก็รู้ว่าจริง เรื่องราวเลวร้ายลง
เรื่อย ๆ เริ่มจากพ่อแม่เสียชีวิตในอุบัติเหตุทางรถยนต์ เมื่อหล่อนอายุสี่สิบ
กว่าๆ บ้านตกเป็นของแม็กนัสตามกฎหมาย และตั้งแต่นั้น สถานะของ
หล่อนก็เปลี่ยนไป หล่อนกลายเป็นแขกในบ้านของตนเอง และเป็นแขก
ที่เจ้าของบ้านไม่ต้องการด้วย หล่อนถูกย้ายไปอยู่ห้องที่เล็กกว่าเดิม และ
เมื่อแม็กนัสพบรักและแต่งงานกับฟรานเชสสองปีหลังสงคราม หล่อนก็ถูก

โน้มน้าวชักจูงให้ย้ายออกอย่างถาวร

หล่อนลำบากลำบากอยู่ในลอนดอนหนึ่งปี เช่าแฟลตเล็กจิ๋วย่าน เบสวอเตอร์ มองดูเงินเก็บหมดไป ในที่สุดก็ต้องทำงานเป็นครูพี่เลี้ยง จะมีทางเลือกอะไรอีกสำหรับสาวโสดที่พอพูดภาษาฝรั่งเศสได้ เล่นเปียโนเป็น และท่องโคลงกลอนของกวีเอกๆ ได้ แต่ไม่มีทักษะที่ชัดเจนอื่นใดอีก หล่อนไปอเมริกาเพื่อจะได้ผจญภัย ตอนแรกไปบอสตัน จากนั้นก็วอชิงตัน ทั้งสองครอบครัวที่หล่อนทำงานให้ร้ายกาจมาก ทั้งยังดูหมิ่นถีนแกลน แม้ว่าไม่ว่าจะมองจากแง่มุมใด หล่อนก็ยังเฉลียวจนลาด และ (ถึงจะไม่เคยเอ่ยปาก) เป็นผู้ดีกว่าด้วย แล้วยังมีพวกเด็กๆ อีก! หล่อนเข้าใจแจ่มชัดว่าเด็กอเมริกันนั้นร้ายกาจที่สุดในโลก ทั้งไร้มรรยาท ไร้สกุลรุนชาติ และแทบจะไร้สติปัญญา อย่างไรก็ตาม หล่อนได้รับค่าตอบแทนดี และเก็บหอมรอมริบไว้ทั้งหมดที่ทำได้ เมื่อทนต่อไปไม่ไหวก็กลับบ้านหลังจากสิบปีอันยาวนาน

บ้านคือแซกซ์บือออนเวอน ในแง่หนึ่ง หล่อนไม่อยากอยู่ที่นั่นเลย แต่ในเมื่อเกิดและโตที่นี่ แล้วจะไปไหนได้ล่ะ หล่อนอยากจะทำอยู่ในห้องเด็กจิ๋วที่เบสวอเตอร์ไปตลอดชีวิตหรือ โชคดีที่ได้งานในโรงเรียนท้องถิ่น และใช้เงินเก็บทั้งหมดวางมัดจำซื้อบ้านได้ แม็กนัสไม่ช่วยเหลือแม้แต่น้อย หล่อนก็ไม่เคยคิดจะขอให้ช่วย แรกๆ หล่อนขมขื่นใจเมื่อเห็นเขาขับรถเข้าออกบ้านหลังใหญ่ซึ่งทั้งคู่เคยเล่นด้วยกัน หล่อนยังมีกุญแจประตูหน้าบ้าน กุญแจของหล่อน! หล่อนไม่เคยคืนกุญแจและจะไม่มีวันคืนด้วย กุญแจเป็นสัญลักษณ์ของทุกอย่างที่สูญหายไป แต่ในขณะที่เดียวกันก็เตือนใจว่า หล่อนมีสิทธิ์เต็มที่จะอยู่ การมาอยู่ในย่านนี้ย่อมเป็นเหตุให้พี่ชายขายหน้า นั่นพอจะปลอบใจหล่อนได้บ้าง

คลาริสซา ไพ ขมขื่นและโกรธวูบขณะยืนอยู่ในครัวตามลำพัง กัดมัน้ำส่งเสียงหวีดแหลมใส่ หล่อนฉลาดกว่าแม็กนัสเสมอ เขาชอบได้ทีโหด ในสมมุคพกมีแต่เรื่องแย่ๆ ส่วนหล่อนเป็นที่รักของพวกครู เขารู้ว่า

จะชี้แจงเรียนก็ได้ ไม่มีเรื่องใดให้กังวล หล่อนคือคนที่ต้องออกจากบ้านไปทำงานทำ งานอะไรก็ได้ เพื่อเลี้ยงชีพไปวันๆ เขามีทุกสิ่งทุกอย่าง และที่แย่ที่สุดคือ หล่อนไม่มีความหมายใดๆ ต่อเขาเลย แล้วทำไมต้องไปงานศพนี้ด้วย ทันใดนั้น ก็จุกคิดว่าพี่ชายสนิทกับแมรี บลาซิสตัน มากกว่าที่สนิทกับหล่อนเสียอีก ให้ตายเถอะ! สนิทกับแม่บ้านธรรมดาๆ นี้นะ

หล่อนหันไปเพ่งมองไม้กางเขน พิจารณาร่างเล็ก ๆ ที่ถูกตรึงติดแผ่นไม้ คัมภีร์ไบเบิลกล่าวไว้ชัดเจนว่า ‘เจ้าอย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า เจ้าอย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า หรือทาสชายหญิงของเขา วัวตัวผู้ของเขา หรือลาของเขา หรือสิ่งใด ๆ ซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้านของเจ้า’ หล่อนพยายามอย่างหนักที่จะดำเนินชีวิตตามบท อพยพ 20:17 และเกือบทำสำเร็จหลายด้าน แน่นอนว่าหล่อนอยากจะมีฐานะดีกว่านี้ อยากเปิดเครื่องทำความร้อนในหน้าหนาวโดยไม่ต้องกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย มนุษย์ก็เป็นแบบนี้ เมื่อไปโบสถ์ หล่อนมักพยายามเตือนตนเองว่า เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของแม็กนัส และแม้เขาจะไม่ใช่พี่ชายใจดีหรืออ่อนโยนที่สุด ไม่เลยแม้แต่น้อย แต่หล่อนก็ต้องพยายามให้อภัยเขา ‘เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายยกบรรดาการละเมิดของมนุษย์ให้แก่พวกเขา พระบิดาของพวกท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะโปรดยกโทษให้พวกท่านด้วย’

ไม่ได้ผลเลย

เขาเชิญหล่อนไปกินอาหารค่ำเป็นครั้งคราว ครั้งหลังสุดคือเมื่อหนึ่งเดือนก่อน เมื่อนั่งลงที่โต๊ะอาหารในห้องโถงใหญ่ที่มีภาพเหมือนของคนในตระกูลและระเบียงด้านบนรายล้อม เป็นหนึ่งในแขกสิบสองคนที่ได้รับบริการอาหารในจานกระเบื้องและไวน์ในแก้วเจียรระโน ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นในสมองเป็นครั้งแรก และยังคงอยู่มาตั้งแต่นั้น ตอนนั้นก็ยังไม่อยู่ หล่อนเคยพยายามไม่ใส่ใจ เคยอธิษฐานให้เลิกคิด แต่ท้ายที่สุดก็ต้องยอมรับว่า กำลังครุ่นคิดใคร่ครวญถึงบาปที่ร้ายแรงยิ่งกว่าความละโมภ ยิ่งกว่านั้น ยังเริ่มลงมือแล้วด้วย นี่บ้าซัดๆ หล่อนเหลือบ

มองข้างบนโดยไม่รู้ตัว คิดถึงสิ่งที่หยิบมาซ่อนไว้ในตู้ในห้องน้ำ

เจ้าอย่าฆ่าคน

หล่อนพิมพ์ถ้อยคำแต่เสียงไม่หลุดจากปาก กาดัมน์น้ำเริ่มหวัดตั้งขึ้น
อยู่ข้างหลัง หล่อนรีบยกขึ้นโดยลืมนึกไปว่าที่จับจะร้อน แล้วร้องอื้อย กระทบ
กาวางลง น้ำตาคลอ เอมื่อรองน้ำเย็นจากก๊อก ก็สมควรโดนแล้ว

สองสามนาทีต่อมา หล่อนลืมนึกเรื่องน้ำชา ฉวยหมวกจากโต๊ะ แล้วออกไป
ไปงานศพ

6

รถบรรทุกศพมาถึงชายหมู่บ้านแซกซ์บือออนเอวอน แล้วก็ต้องผ่านทาง
เข้าไพซอลด์ที่มีตัวกริฟฟินหินกับบ้านริมประตูใหญ่ที่ตอนนี้เงียบสงัด
มีถนนใหญ่สายเดียวจากบาร ถ้าจะเลี้ยวใช้ทางอื่นมาหมู่บ้านก็จะอ้อม
มากไป การนำศพหญิงผู้นี้ผ่านบ้านที่นางเคออาศัยอยู่จะเป็นเรื่องโชคร้าย
หรือเปล่านะ หากมีใครถามสัปเหร่อทั้งสองคือ เจฟฟรีย์ แลนเนอร์ กับ
มาร์ติน เครน (ทั้งคู่สืบเชื้อสายมาจากผู้ก่อตั้งบริษัทรุ่นแรก) ก็คงจะตอบ
ตรงกันข้าม พวกเขาจะยืนยันว่าความบังเอิญนี้จะเป็นสัญลักษณ์ของ
การสิ้นสุด ราวกับแมรี บลาคิสตัน ดำเนินชีวิตมาครบรอบแล้ว

โรเบิร์ต บลาคิสตัน นั่งอยู่บนเบาะหลัง รู้สึกหดหู่และใจหาย
โล่งศพวางอยู่ข้างหลัง เขามองบ้านเก่าราวกับไม่เคยเห็นมาก่อน แต่
ไม่ได้หันมองตามเมื่อรถแล่นผ่าน เขาไม่คิดถึงมันด้วยซ้ำไป แม่เคยอยู่
ที่นั่น ตอนที่แม่ตายแล้ว นอนเหยียดกายอยู่ข้างหลังนี้เอง โรเบิร์ตอายุ
ยี่สิบแปดปี ผอมซีด ผมดำตัดสั้นปรกหน้าผาก ผมด้านข้างตัดหูไว้
เขาคู่อิดอัดเมื่อสวมสูทชุดนี้ ซึ่งไม่น่าแปลกใจเพราะมันไม่ใช่ของเขา เขา
ยืมมาใส่ในงานศพ โรเบิร์ตมีสูทของตนเอง แต่จอย คู่หมั้นของเขายืนยัน
ว่ามันคู่อิดไม่พอ หล่อนยืมสูทชุดใหม่จากพ่อมาให้ จึงเป็นเหตุให้เถียงกัน

ครั้งหนึ่ง แล้วหล่อนก็กล่อมให้เขาสวมจนเตียงกันอีกครั้ง

จอยนั่งข้างเขาในรถบรรทุกศพ ทั้งสองแทบไม่ได้พูดกันตั้งแต่
ออกจากบาร์ ต่างคนต่างก็หมกมุ่นครุ่นคิด ต่างคนต่างก็วิตกกังวล

บางครั้งโรเบิร์ตรู้สึกว่าเขาพยายามหนีจากแม่เกือบตั้งแต่วันแรก
ที่เกิดมา จะว่าไปแล้วเขาก็โตขึ้นมาในบ้านริมประตูใหญ่ อยู่อย่างอึดอัด
กันสองคน ฟังพากันแต่ต่างวิธีกัน หากไม่มีแม่เขาก็ไม่มีอะไรเลย และ
หากแม่ไม่มีเขาก็ไม่มีอะไรเลยเหมือนกัน โรเบิร์ตเข้าโรงเรียนในละแวกนั้น
ได้ชื่อว่าเป็นเด็กหัวดี เป็นนักเรียนที่จะเรียนเก่งถ้าตั้งใจเรียนมากกว่า
นี้ เขามีเพื่อนน้อย ครุกมักกังวลที่เห็นเขายืนอยู่คนเดียวในสนามเด็กเล่น
ที่จอแจ โดยไม่มีเพื่อนสนใจ ในขณะเดียวกัน นั่นก็เป็นเรื่องที่เขาใจได้
ตอนที่เขายังเด็กมากเกิดเหตุเลวร้าย น้องชายเสียชีวิตจากอุบัติเหตุสุรภัยแรง
หลังจากนั้นไม่นาน พ่อก็โทษตนเองแล้วทิ้งครอบครัวไป ความเศร้าจาก
เรื่องนี้ติดตัวเขา เด็กคนอื่นๆ จึงหลบเลี่ยงราวกับกลัวว่าตนจะพลอย
แปดเปื้อนไปด้วย

โรเบิร์ตเรียนได้ไม่ด้นัก ครูพยายามทำใจว่าที่ทำตัวแบบนั้นและ
เรียนไม่เก่งก็เพราะสถานการณ์ที่เขาเผชิญ แต่กระนั้นก็แอบโล่งใจเมื่อเขา
อายุครบสิบหกปีและออกจากโรงเรียนไป บังเอิญที่ตรงกับปี 1943 ช่วง
ปลายสงครามซึ่งเขายังเด็กเกินกว่าจะไปรบ แต่ก็ทำให้พ่อจากไปเป็นเวลา
นาน มีเด็กมากมายที่ได้รับผลกระทบด้านการศึกษา เขาเป็นแค่อีกคน
ในบรรดาเด็กเหล่านั้น เขาไม่มีทางเข้ามหาวิทยาลัย แม้กระนั้น ปีต่อมา
ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น เขายังอยู่กับแม่ ทำงานรับจ้างเล็กๆ น้อยๆ ในหมู่บ้าน
ทุกคนที่รู้จักเขาเห็นพ้องต้องกันว่า เขาดูถูกตนเองเกินไป ถึงอย่างไร เขา
ก็ฉลาดเกินกว่าจะใช้ชีวิตไปแบบนั้น

ท้ายที่สุด เซอร์แม็กนัส ไพ นายจ้างของแมรี บลาคิสตัน และ
เป็นผู้ปกครองเขาในช่วงเจ็ดปีหลัง ก็กลับจากรับใช้ชาติ แล้วจัดการให้
โรเบิร์ตได้ฝึกงานเป็นช่างเครื่องยนต์ในแผนกซ่อมบำรุงของบริษัทผลิต

ชิ้นส่วนหลักให้รถยนต์ฟอร์ดในบริสตอล นำแปลกใจไม่น้อยที่แม่ไม่ยินดีเลย นั่นเป็นครั้งเดียวที่นางเถียงกับเซอร์แม็กนัส นางเป็นห่วงโรเบิร์ต ไม่อยากให้ไปอยู่คนเดียวในเมืองไกล รู้สึกว่าเซอร์แม็กนัสทำไปโดยไม่ปรึกษานาง ทำไปโดยพลการด้วยซ้ำ

อันที่จริง ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญนัก เพราะเขาฝึกงานได้ไม่นาน โรเบิร์ตจากบ้านไปเพียงสามเดือนก็เกิดเรื่องเมื่อออกไปตีหม้อที่พิบบลูบอร์ในบริสตอลตัน เขาเข้าไปพัวพันกับเรื่องวิวาทจนเกิดชกต่อยกันแล้วมีคนแจ้งตำรวจ โรเบิร์ตถูกจับ และแม้จะไม่ถูกตั้งข้อหา นายจ้างก็ไม่พอใจจนยกเลิกการฝึกงาน โรเบิร์ตจำใจกลับบ้าน แม่ทำราวกับว่านางคิดถูกตั้งแต่แรก นางไม่เคยอยากให้ไป ถ้าเขาฟังบ้าง ทั้งคู่ก็ไม่ต้องเดือดร้อนวุ่นวายนัก ทุกคนที่รู้จักสองแม่ลูกรู้สึกว่าทั้งคู่ไม่ลงรอยกันตั้งแต่นั้นมา

อย่างน้อยโรเบิร์ตก็รู้ว่าอยากทำอะไร เขาชอบรถและซ่อมรถเก่ง ตอนนั้นอยู่ซ่อมรถในหมู่บ้านต้องการช่างเครื่องประจำ แม่โรเบิร์ตจะมีประสบการณ์ไม่พอ เจ้าของอู่ก็ตัดสินใจให้โอกาส งานนี้จ่ายค่าตอบแทนไม่มาก แต่ให้ที่พักเป็นแฟลตเล็กๆ ชั้นบนของอู่ด้วย โรเบิร์ตพอใจมาก เขาพูดชัดเจนว่าไม่ได้อยากอยู่กับแม่อีก เขาอี๊ดดัดที่จะอยู่ในบ้านริมประตูใหญ่ เขาย้ายไปอยู่แฟลตตั้งแต่นั้นมา

โรเบิร์ต บลาคิสตัน เป็นคนไม่ทะเยอทะยาน ไม่อยากรู้ อยากเห็นเรื่องใดนัก เขาน่าจะใช้ชีวิตต่อไปแบบพอเพียง ไม่มากไป ไม่น้อยไป แต่ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป เมื่อเขาเกิดอุบัติเหตุจนเกือบเสียมือขวา เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องธรรมดาที่หลีกเลี่ยงได้ รถที่เขากำลังซ่อมเกิดหล่นลงมาจากขาตั้งแม่แรงเฉียดเขาเพียงไม่กี่นิ้ว แต่แม่แรงล้มฟาดใส่ เขาโชนไปที่สถานพยาบาลของหมอเรดวิง ประคองมือที่มีเลือดไหลอาบเป็นชูดหมี ตอนนั้นแหละที่เขาได้พบจอย แชนเดอร์ลิง ซึ่งเพิ่งเริ่มทำงานเป็นพยาบาลและพนักงานต้อนรับ แม้จะเจ็บปวด เขายังสังเกตเห็นทันทีว่า

หล่อนเป็นสาวสวยน่ารัก ผมสีทราวยเป็นกรอบล้อมใบหน้าที่มีกระประปราย เขานึกถึงหล่อนขณะอยู่ในรถพยาบาล หลังจากหมอเวรติงช่วยห้ามเลือด และพันแผลกระดูกที่หัก แล้วส่งเขาไปโรงพยาบาลรอยัลยูไนเต็คที่บาธ มีอภัยดีมานานแล้ว แต่เขายังจำอุบัติเหตุครั้งนั้นได้ดี และดีใจที่เกิดเรื่อง เพราะทำให้เขาได้รู้จักจอย

จอยอาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่บ้านในย่านโลเวอร์เวสต์วู้ด พ่อเป็นนักดับเพลิง เคยปฏิบัติงานประจำสถานีในแซกซ์บิออนเอวอน แต่ปัจจุบันเปลี่ยนมาอยู่ฝ่ายบริหาร แม่อยู่บ้านเพื่อดูแลลูกชายคนโตซึ่งต้องดูแลกันตลอดเวลา จอยออกจากโรงเรียนเมื่ออายุสิบหกปีเหมือนโรเบิร์ต หล่อนแทบไม่เคยเห็นโลกนอกเขตซอมเมอร์เซ็ท ทว่า หล่อนต่างจากเขาตรงที่ใฝ่ฝันอยากเดินทางท่องเที่ยว หล่อนอ่านหนังสือเกี่ยวกับฝรั่งเศสและอิตาลี ทั้งยังเรียนพิเศษภาษาฝรั่งเศสจากคลาวิสตา ไพ หล่อนทำงานให้หมอเวรติงมาสิบแปดเดือนแล้ว ทุกเช้าหล่อนจะขี่มอเตอร์ไซค์เงินฟอนคันเล็กสีชมพูสดใสเข้ามาในหมู่บ้าน

โรเบิร์ตขอจอยแต่งงานที่ข้างโบสถ์และหล่อนตอบรับ ทั้งสองวางแผนจะแต่งงานที่โบสถ์เซนต์โบโทลฟีในฤดูใบไม้ผลิหน้า ก่อนถึงเวลานั้น ทั้งสองจะช่วยกันเก็บเงินให้พอไปฮันนีมูนที่เวนิส โรเบิร์ตรับปากว่าวันแรกที่ไปถึง เขาจะพาหล่อนไปนั่งเรือคอนโดลา จะดื่มแชมเปญขณะที่ล่องเรือลอดใต้สะพานถอนหายใจ ทั้งคู่วางแผนไว้เรียบร้อยหมดแล้ว

ช่างน่าแปลกเหลือเกินที่นั้งเคียงข้างจอยตอนนี้ โดยมีแม่อยู่ข้างหลัง แม่ยังคงแทรกเข้ามาได้ แม้เป็นอีกแบบ โรเบิร์ตนึกถึงครั้งแรกที่พาจอยไปดื่มน้ำชาที่บ้านริมประตูใหญ่ แม่ทำเมนเชยแบบที่เขาคุ้นเคยดี ชมอารมณ์ไว้เหมือนใช้ฝาเหล็กกล้าปิด เผยเพียงความสุภาพเย็นชาให้เห็น ดีจังเลยที่ได้พบหนู โลเวอร์เวสต์วู้ดหรือจ๊ะ ไซ ฉันทูจักดี พ่อหนูเป็นนักดับเพลิงรี น่าสนใจดีนะ นางทำตัวเหมือนหุ่นยนต์ หรือไม่กี่นักแสดงในละครชั้นแถว และแม้จอยจะไม่บ่นอะไร ทั้งยังทำตัวน่ารัก

เหมือนปกติ โรเบิร์ตก็สาบานว่าจะไม่ให้หล่อนต้องเจอแบบนี้อีก คำนั้น
เขาทะเลาะกับแม่ และอันที่จริง ตั้งแต่นั้นทั้งคู่ก็ไม่พูดกันดี ๆ อีกเลย

แต่การทะเลาะรุนแรงที่สุดเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันมานี้ เมื่อวิศวกร
กับภรรยาไปพักร้อน และแมรี บลาคิสตันดูแลโบสถ์ให้ แม่ลูกเจอกันที่
นอกผับชื่อควีนส์อาร์มสซึ่งอยู่ข้างโบสถ์เซนต์โบโทล์ฟ โรเบิร์ตนั่งตากแดด
เปล็ดเพลินดื่มเบียร์หลังเลิกงาน เขาเห็นแม่เดินลัดสุสานมา อาจจะไป
จัดดอกไม้สำหรับพิธีสวดในวันสุดสัปดาห์ ซึ่งจะมีวิศวกรจากเขตข้างเคียง
มาทำพิธี นางเห็นเขาจึงเดินตรงมาหา

“แกบอกว่าจะซ่อมไฟห้องครัวให้”

เออ ใช่ ใช่แล้ว ไฟที่ส่องเหนือเตา ก็แค่เปลี่ยนหลอดไฟ แต่
มันสูงเกินเอื้อม เขาบอกว่าจะทำให้ตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว เขามักจะคอยดูแล
จัดการปัญหาในบ้านริมประตูใหญ่ ทำไมเรื่องเล็กน้อยขนาดนี้ถึงกลายเป็น
การทะเลาะวิวาทได้นะ ถึงจะไม่ได้ตะโกนโวยวายใส่กัน แต่ก็พูดเสียง
ดังพอที่ทุกคนที่นั่งอยู่นอกผับจะได้ยิน

“แม่เลิกยุ่งกับผมสักทีได้ไหม แม่น่าจะตายไปซะ ผมจะได้อยู่
อย่างสงบสักที”

“จ้ะนะ แกลยอยากให้แม่ตายอะ!”

“ใช่สิ! ตายไปซะ”

เขาพูดกับแม่แบบนี้จริงหรือ ในที่สาธารณะด้วย โรเบิร์ตหันไป
จ้องฝาโลงไม้เกลี้ยง ๆ ประดับหรีดดอกกลีบลีซี่ขาว แล้วเมื่อสองสามวัน
ก่อน หลังจากนั้นไม่ถึงสัปดาห์ด้วยซ้ำ แม่ก็ถูกพบที่เชิงบันไดในโพซอลล์
เบอร์นีย์ ผู้ดูแลสวนมาบอกข่าวที่อยู่อันนั้น ขณะบอก สายตาของเขาดูแปลก ๆ
คำวันนั้นเขาอยู่ที่ผับหรือเปล่านั้น เขาได้ยินหรือเปล่านั้น

“ถึงแล้วอะ” จอຍบอก

โรเบิร์ตหันกลับมา โบสถ์อยู่ข้างหน้านี่เอง สุสานมีผู้มาไว้อาลัย
มากมาย น่าจะอย่างน้อยห้าสิบคน โรเบิร์ตประหลาดใจ เขาไม่เคยคิดว่า

แม่จะมีเพื่อนมากขนาดนี้

รถชะลอแล้วจอด มีคนเปิดประตูให้เขา

“ผมไม่อยากทำเลย” โรเบิร์ตเอื้อมมือไปจับมือจอย แทบจะเหมือนเด็ก

“ไม่เป็นไรนะ ร็อบ ฉันจะอยู่ข้างๆ คุณ เดียวก็เสร็จแล้ว”

หล่อนยิ้มให้ เขารู้สึกดีขึ้นทันที เขาจะทำอะไรได้นะถ้าไม่มีจอย หล่อนเปลี่ยนชีวิตของเขา หล่อนคือทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเขา ทั้งสองลงจากรถแล้วเดินไปที่โบสถ์

7

ห้องอยู่ชั้นสามของโรงแรมเจเนวิฟ ที่แก๊ปเฟอร์ราร์ด มองเห็นวิวสวนและแนวระเบียง ดวงอาทิตย์ส่องแสงจ้าบนท้องฟ้าสีครามสดใส สัปดาห์ที่ผ่านมาดีเยี่ยม อาหารอร่อย ไวน์รสเลิศ และได้สังสรรค์กับผู้มาพักแถบเมดิเตอร์เรเนียนด้วยกัน แม้กระนั้น เซอร์แม็กนัส ไฟ ก็อารมณ์ไม่ดีขณะจัดกระเป๋าให้เสร็จ จดหมายที่มาถึงเมื่อสามวันก่อนทำให้หมดอารมณ์พักผ่อน เขาหวังว่าวิศวกรบ้านนั้นจะไม่ได้ส่งมา คริสตจักรก็มักจะเป็นแบบนี้ คอยวุ่นวาย ทำลายความสนุกของชาวบ้านไปทั่ว

ภรรยาองมาจากกระเบียงอย่างเฉยเมย หล่อนสูบบุหรี่แล้วพูดว่า “เราจะไปไม่ทันรถไฟนะคะ”

“อีกตั้งสามชั่วโมงกว่ารถไฟจะออก เรามีเวลาถมไป”

ฟรานเซส ไฟ ขยับูหรีให้ดับก่อนก้าวเข้ามาในห้อง หล่อนเป็นผู้หญิงผมดำ ท่าทางยโส ร่างสูงกว่าสามีเล็กน้อย และแน่นอนว่าคงอายุมากกว่า เขาอ้วนเตี้ย แก้มแดง ไร่เคราสีเข้มบางๆ อยู่ข้างแก้ม ดูไม่เข้ากับใบหน้านัก ปัจจุบันเขาอายุห้าสิบสามปี ชอบสวมสูทที่ช่วยเน้นวัยและสถานะในชีวิต สูทพร้อมเสื้อกั๊กตั้งตัวราคาแพง ทั้งสองเป็นคู่ที่ไม่เข้ากัน

คล้ายๆ ผู้ตีบ้านนอกกับดาราสอลสี่วัด หรือชานโซ ปานชา กับ ดุลชีเนีย เดล โทโบโซ แม้เขาจะมีบรรดาศักดิ์ แต่นั่นดูจะเหมาะกับหล่อนมากกว่า หล่อนว่า “คุณน่าจะไปแล้วแล้ว”

“ไม่มีทาง” แม็กนัสแค้นเสียว พยายามกดฝากระเป๋าดำเดินทางปิด “นางเป็นแค่แม่บ้านธรรมดา”

“นางอยู่กับเรา”

“นางอยู่บ้านริมประตูใหญ่ ไม่เหมือนกันสักหน่อย”

“ตำรวจอยากคุยกับคุณ”

“ตำรวจจะคุยกับผมได้เมื่อกลับไปถึงแล้ว ไซว่าผมจะบอกอะไรได้ วิศวกรบอกว่านางสะกดสายไฟ นำทุเรศชะมัด แต่ก็ไม่ใช่ความผิดของผม จะว่าผมฆ่านางหรืออะไรไม่ได้หรอกนะ”

“ฉันว่าอย่างคุณน่าจะทำได้นะ แม็กนัส”

“ผมทำไม่ได้หรอก ผมอยู่ที่นี้กับคุณตลอดเวลา”

ฟรานเซส ไพ มองสามีพยายามปิดกระเป๋าดำเดินทาง แต่ไม่คิดจะ ช่วย “ฉันคิดว่าคุณชอบนางออก”

“นางเป็นแม่ครัวที่ดี ทำความสะอาดก็ดี แต่ถ้าจะพูดจริงๆ แล้ว ผมแทบจะทนเห็นนางกับลูกชายไม่ได้เลย ผมคิดอยู่บ่อยๆ ว่านางออกจะ เข้าใจยาก เทียวลูกลี้ลูกกลนไปทั่วด้วยสายตาแบบนั้น...ยังกับว่ารู้อะไร ที่เราไม่รู้”

“ถึงอย่างไรคุณก็ควรไปร่วมงานศพนี้”

“ทำไม”

“เพราะทั้งหมดบ้านจะสังเกตเห็นว่าคุณไม่ได้ไปนะสิ จีนทำแบบนั้น ชาวบ้านต้องไม่ชอบคุณแน่”

“ชาวบ้านก็ไม่ชอบผมอยู่แล้ว และจะยิ่งชอบน้อยลงอีกถ้าได้ รู้เรื่องดิงเกิดเดลล์ ผมจะสนใจทำไม ผมไม่เคยคิดจะไปชนะการประกวด บุคคลยอดเยี่ยมที่ไหน อีกอย่าง ถ้าอยู่บ้านนอกก็ต้องเจอแบบนี้ ชาวบ้าน

เอาแต่นินทาไปวันๆ เอาเถอะ จะคิดอะไรกันก็ตามใจ ที่จริงแล้ว จะไปตายกันที่ไหนก็ไปเลย” เขาเอานิ้วโป้งกดล็อกแล้วทรุดตัวลงนั่งหอบเล็กน้อย เพราะออกแรง

ฟรานเซสมองเขาอย่างสงสัยใคร่รู้ ชั่วครู่หนึ่ง แววดาของหล่อนเหยียดหยาบระคนรังเกียจ ชีวิตสมรสไม่มีความรักหลงเหลืออีกแล้ว ทั้งคู่รู้ดี ที่ยังอยู่ด้วยกันเพราะสะดวก แม้อากาศที่ชายฝั่งโกตดาซัวร์ร้อนจัด บรรยากาศในห้องก็ยิ่งเย็นเยียบ หล่อนบอกว่า “ฉันจะโทร.เรียกเด็กยกกระเป๋านะ ตอนนีร์ถแท็กซี่คงมาถึงแล้ว” เมื่อเดินไปที่โทรศัพท์ หล่อนสังเกตเห็นโปสการ์ดแผ่นหนึ่งบนโต๊ะ จำหน้าถึง เฟรดเดอริก ไพ ที่ที่อยู่ในเฮสติงส์ “ให้ตายเถอะ แม็กนัส” หล่อนว่าเขา “คุณไม่ได้ส่งโปสการ์ดนั้นไปให้เฟรดดี คุณรับปากว่าจะทำ แต่มันยังอยู่ตรงนี่มาทั้งอาทิตย์” หล่อนถอนใจ “ลูกคงกลับบ้านก่อนมันจะไปถึง”

“ครอบครัวที่เขาอยู่ด้วยส่งต่อให้ได้ น่า ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายสักหน่อย เราก็ไม่มีเรื่องน่าสนใจจะเล่าด้วย”

“โปสการ์ดไม่เคยน่าสนใจอยู่แล้ว นั่นไม่ใช่ประเด็น”

ฟรานเซส ไพ ยกหูโทรศัพท์โทร.หาแผนกต้อนรับ ขณะที่หล่อนพูด แม็กนัสนึกบางเรื่องออก เพราะเรื่องอะไรสักอย่างที่หล่อนพูดเกี่ยวกับโปสการ์ด เรื่องอะไรนะ เรื่องออกจะเกี่ยวข้องกับงานศพที่เขาจะไม่ไปร่วมงานวันนี้ จริส! ช่างแปลกจริงๆ แม็กนัส ไพ ตั้งใจจำไว้ว่าต้องไม่ลืมเรื่องนี้ มีเรื่องที่เขาต้องทำและจะทำทันทีที่กลับถึงบ้าน

“แมรี บลาคิสตัน ช่วยทำให้แซกซ์บ็อนเอวอนน่าอยู่ขึ้นสำหรับทุกคน ทั้งด้วยการจัดดอกไม้โบสถ์แห่งนี้ทุกวันอาทิตย์ การไปเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุทั้งที่นี้และที่แอสตันเฮาส์ การรับเงินบริจาคเพื่อสมาคมอนุรักษ์นก หรือต้อนรับผู้มาเยือนไพชอลล์ เค้กที่นางทำเองมักเป็นดาวเด่นในงาน ออกธำของหมู่บ้าน ขอบอกว่า นางทำให้พ่อประหลาดใจหลายครั้ง เมื่อนำขนมอัลมอนต์ไบท์หรือไมก็เค้กวิกตอเรียสปันจ์สักชิ้นมาให้พ่อในห้องทำงานที่โบสถ์”

พิธีศพดำเนินไปตามสมควร คือช้าๆ นุ่มนวล ด้วยความเงิบขริมอย่างหลีกเลียงไม่ได้ เจฟฟรีย์ วิฟเวอร์ผ่านงานเช่นนี้มามากมาย เขายืนอยู่ด้านข้าง ตั้งใจดูผู้คนที่มาแล้วไป รวมทั้งผู้ที่มาแล้วอยู่ด้วย เขาไม่เคยคิดเลยว่า วันหนึ่งในอีกไม่นาน เขาจะถูกฝังบ้าง เขาเพิ่งอายุเจ็ดสิบสามปี พ่อของเขาอายุยืนถึงร้อยปี เขายังมีเวลาเหลืออีกมาก

เจฟฟรีย์คิดว่าตนเองอ่านคนเก่ง เขาเพิ่งพิจารณาผู้คนที่มายืนห้อมล้อมหลุมฝังศพซึ่งเขาขุด เขามีความคิดเห็นต่อทุกคนไม่มีเว้น จะมีสถานที่ไหนเหมาะแก่การศึกษาธรรมชาติมนุษย์ได้ดีกว่างานศพอีกเล่า

เริ่มจากวิหารที่หน้าเหมือนแผ่นหินจารึกหน้าหลุมศพ ไว้ผมยาว ค่อนข้างยุ่ง เจฟฟรีย์นึกถึงตอนที่เขาเพิ่งมาแซกซ์บ็อนเอวอนเพื่อมาแทนสารุคุณมอนตาโก ซึ่งขจรานเลอะเลือน ถึงขนาดเทศน์เข้าไปซ้ำมา และผล็อยหลับในช่วงสวดมนต์เย็น ผู้คนยินดียิ่งที่สามีภรรยาออสบอร์นมาถึง แม้จะเป็นคู่ที่ออกจะแปลกๆ หล่อนดีกว่าเขามาก อวบตัวม และชอบทะเลาะถกเถียง หล่อนไม่เคยเก็บความเห็นของตนเองไว้ในใจ เจฟฟรีย์ค่อนข้างชื่นชม แม้อาจจะไม่ใช่ความคิดที่เข้าท่าสำหรับภรรยาของวิหาร ตอนนี้เขาเห็นหล่อนยืนอยู่ข้างหลังสามี คอยพยักหน้าเมื่อเห็นด้วยกับเรื่องที่เขาพูด และทำหน้าที่บั้งเมื่อไม่พอใจ ทั้งสองสนทนกัน

มากจนเห็นได้ชัด แต่ก็มียหลายอย่างที่ดูแปลกๆ ตัวอย่างเช่น พวกเขาสนใจอะไรในไฟฮออลล์ ไซลิ เขาเคยเห็นคุณนี่สองสามครั้งตอนที่แอบเข้าไปลอบเฝ้าตาดูดวงซึ่งกันเขตบ้านพักวิการ์กับที่ของเซอร์แม็กนัส ไพ ผู้คนใช้จึงเกิดเดลล์ เป็นทางลัดไปคฤหาสน์ จะได้ไม่ต้องอ้อมไปทางถนนสายบารแล้วเข้าไปทางประตูใหญ่ แต่ปกติจะไม่มีใครไปเดินตอนกลางคืน เขาสงสัยว่าคุณนี่ไปทำอะไรกัน

เจฟฟรีย์ไม่ชอบนายไวท์เฮดกับภรรยา ไม่เคยพูดคุยด้วย เขาเห็นว่าพวกนี้เป็นชาวลอนดอนที่ไม่ควรมาอยู่แซกซ์บือออนเอวอน เพราะหมู่บ้านนี้ไม่ต้องการร้านขายของเก่า เปลืองที่ไปเปล่านั้น ต่อให้เอากระจกเก่าๆ นาฬิกาแขวนผนังเก่าๆ หรืออะไรก็ตามมาติดราคาแพงๆ แล้วเรียกว่าของเก่า แต่มันก็ยังเป็นแค่ขยะ ใครไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ก็คือคนโง่ ความจริงก็คือ เขาไม่ไว้ใจสองคนนี่เลย รู้สึกว่าเสแสร้งจอมปลอม ก็เหมือนของที่ขายนั้นแหละ แล้วจะมางานศพนี่ทำไมนะ ทั้งที่แทบไม่รู้จักแมริบลาคิสตัน เลย และแน่นอนว่านางก็ไม่เคยพูดเรื่องดีๆ เกี่ยวกับสองคนนี่เหมือนกัน

ที่ว่า หมอเรตวิงกับสามีสมควรมาที่นี้อย่างยิ่ง หล่อนเป็นผู้พบศพพร้อมกับเบรนต์ ผู้ดูแลสวน ซึ่งมางานนี้เช่นกัน เขายืนถือหมวกแก่ปี ผมหยักสกตกมาปรกหน้าผาก เอมีเลีย เรตวิง อยู่ที่หมู่บ้านนี้มาตลอด พ่อของหล่อนคือหมอเรนาร์ตที่ทำงานในสถานพยาบาลมาก่อน วันนี้เขาไม่ได้มาด้วย แต่ก็ไม่น่าประหลาดใจนัก เขาอยู่ที่บ้านพักคนชราในโทรวัวร์ดิจ คนพูดกันว่าเขาคงอยู่ในโลกนี้อีกไม่นานนัก เจฟฟรีย์ไม่เคยป่วยหนัก แต่เคยไปหาหมอทั้งสอง หมอเรนาร์ตเฒ่าทำคลอดเมื่อลูกชายของเขาเกิดด้วยซ้ำ หมอเป็นทั้งหมอดำแยะและหมอทั่วไปในสมัยที่เป็นเรื่องธรรมดาที่หมอจะทำได้ทั้งสองอย่าง แล้วอาร์เธอร์ เรตวิง ละ เขาฟังวิการ์ด้วยสีหน้าเกือบจะหมดความอดทนและเบื่อหน่าย เขาเป็นชายที่หล่อเหลา เรื่องนั้นชัดเจน เขาเป็นจิตรกรแต่ไม่ทำเงิน เคยวาดภาพเหมือนเลดี้ไพ

ซึ่งติดอยู่ในห้องโถงไข่มุมนะ อย่างไรก็ตาม ทั้งสองเป็นคนแบบที่จะเชื่อใจได้ ต่างจากพวกไวท์เฮด ช่างยากที่จะนึกภาพหมู่บ้านที่ไม่มีสองคนนั้น

เช่นเดียวกับคลาริสซา ไพ วันนี้หล่อนแต่งตัวสะอาดตามงานศพ ดูออกจะตลกที่สวมหมวกติดขนนกสามอัน หล่อนคิดว่านี่งานอะไร งานเลี้ยงคือกเทศกาล ถึงกระนั้น เจฟฟรีย์ก็อดนึกสงสารหล่อนไม่ได้ การอยู่ที่นี้โดยมีพี่ชายทำตัวเป็นเจ้านายต้องแสนยากเย็น เขาช่างทำได้ลงคอ ขับจากรั้วคันทูโรบเฉียวไปมา ขณะที่น้องสาวสอนในโรงเรียนประจำหมู่บ้าน แล้วยังสอนดีด้วย แม้ว่าเด็กๆ จะไม่ค่อยชอบนักก็ตาม อาจเป็นเพราะเด็กๆ รู้สึกได้ว่าหล่อนไม่มีความสุข คลาริสซาอยู่ตามลำพังไม่เคยแต่งงาน และจะใช้ชีวิตครึ่งหนึ่งในโบสถ์ เขามักเห็นหล่อนเข้าๆ ออกๆ โบสถ์ ถ้าจะพูดกันตรงๆ หล่อนมักหยุดเพื่อพูดคุยกับเขา แต่หล่อนก็ไม่ค่อยมีใครให้คุยด้วยมากนัก เว้นแต่เมื่อคุกเข่าภาวนา หล่อนมีส่วนคล้ายเซอร์แม็กนัส ผู้พี่ชายบ้าง แม้ว่าจะไม่ใช่ส่วนที่ทำให้ดูดีสักเท่าไร อย่างน้อยหล่อนก็มีน้ำใจงานศพ

มีคนจาม เบนทั้นเอง เจฟฟรีย์เห็นเขาใช้แขนเสื้อเช็ดจมูก พลังมองลอกแตก เขาไม่รู้ว่าจะทำตัวอย่างไรในหมู่คนมาก ๆ ซึ่งก็ไม่น่าประหลาดใจ ส่วนใหญ่เบนทั้นอยู่คนเดียว ที่ต่างจากคลาริสซาคือเขาชอบแบบนั้น เขาทำงานที่โพฮอลด์วันละหลายชั่วโมง บางครั้งเมื่อเสร็จงาน ก็อาจเห็นเขามาดื่มเบียร์หรือกินอาหารค่ำที่ร้านเฟอร์รี่แมน เขาจะนั่งโต๊ะประจำ กินไปมองถนนไป แต่ไม่ทักทายปราศรัยสนทนากับใคร บางครั้งเจฟฟรีย์ก็สงสัยว่าเขาคิดอะไรอยู่

เจฟฟรีย์เลิกสนใจผู้ร่วมพิธีคนอื่น ๆ หันไปจับตามองโรเบิร์ต บลาติสตัน ชายหนุ่มที่นั่งรถบรรทุกศพมา เจฟฟรีย์สงสารเหมือนกัน ศพที่จะฝังคือแม่ของเขา แม้ว่าแม่ลูกจะไม่ลงรอยกันนัก คนในหมู่บ้านรู้ว่าทั้งสองทะเลาะกัน เขาได้ยืนกับหูด้วยซ้ำ เมื่อเย็นก่อนวันเกิดอุบัติเหตุ

โรเบิร์ตตะคอกแม่ที่นอกบ้านควีนส์อาร์มส์ว่า ‘แม่น่าจะตายไปซะ ผมจะได้อยู่อย่างสงบสักที!’ แต่ก็ไม่น่าจะโทษเขาที่พูดอย่างนั้น คนเรามักจะพูดเรื่องที่พูดแล้วเสียใจภายหลัง อีกอย่างก็คือไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เจ้าหนุ่มคูทูกซ์ตรมขณะที่ยืนอยู่ข้างๆ สาวสวยเรียบร้อยผู้ทำงานที่สถานพยาบาล ทุกคนในหมู่บ้านรู้ว่าทั้งสองเป็นคู่รักกัน และเป็นคู่ที่เหมาะสมกันมากด้วย เห็นชัดว่าหล่อนเป็นห่วงเป็นใยเขา เจฟฟรีย์คูออกจากสีหน้าและท่าทางที่หล่อนเกาะแขนเขาแน่น

“นางเป็นส่วนหนึ่งของหมู่บ้าน แม่วันนี้ เราจะมาอยู่ที่นี้เพื่อแสดงความอาลัยที่นางจากไป แต่ขอให้เราจดจำสิ่งที่นางทิ้งไว้...”

วิศวกรกล่าวใกล้จบ อ่านหน้าสุดท้ายแล้ว เจฟฟรีย์มองไปรอบๆ เห็นออดมเดินเข้าสู่สถานจากทางเดินฟากโน้น เขาเป็นเด็กดี ไว้ใจได้เลยว่าจะมาตรงเวลาเผลอ

มีเรื่องน่าแปลกเกิดขึ้น ผู้มาร่วมพิธีคนหนึ่งเดินออกจากการนั่งที่วิศวกรยังพูดอยู่ เจฟฟรีย์ไม่ทันสังเกตเห็นเมื่อเขาเอนอยู่ด้านหลังสุดห่างจากกลุ่มคนที่มาร่วมพิธี เขาเป็นชายวัยกลางคนสวมเสื้อคลุมสีเข้มกับหมวกสักหลาดเพโดราสีดำ เจฟฟรีย์เห็นใบหน้านั้นแวบเดียว แต่รู้สึกว่าคุณตา คนคนนั้นแก้มตอบและจมูกงุ้ม เขาเคยเห็นชายคนหนึ่งที่ไหนนะ แต่ก็เข้าไปแล้ว เขาเดินออกประตูใหญ่ มุ่งหน้าไปจัตุรัสของหมู่บ้านแล้ว

บางอย่างทำให้เจฟฟรีย์เงยหน้าขึ้น ชายแปลกหน้าเดินผ่านใต้ต้นเอล์มใหญ่ที่ปลายสุสาน มีบางอย่างขยับอยู่บนกิ่งไม้ นั่นคือนกกาเงนและไม่ใช่เพียงตัวเดียว เมื่อมองอีกครั้ง เจฟฟรีย์เห็นว่ามินกกาเงนเกาะอยู่หลายตัว ทั้งหมดเท่าไรนะ ยากที่จะเห็นชัดเมื่อใบไม้หนาแน่นบดบังไว้ แต่ในที่ที่สุดเขาก็ค้นพบได้เจ็ดตัว ทำให้นึกถึงบทอาชยานที่เคยท่องสมัยเด็ก

หนึ่งตัวเพื่อความโศกเศร้า
สองตัวเพื่อความยินดี
สามตัวเพื่อเด็กหญิง
สี่ตัวเพื่อเด็กชาย
ห้าตัวเพื่อเงิน
หกตัวเพื่อทอง
เจ็ดตัวเพื่อเรื่องลับ
ห้ามบอกผู้ใด

ช่างแปลกประหลาดเป็นที่สุด นกนางเขนเจ็ดตัวเกาะต้นไม้ต้นเดียวกัน ราวกับรวมกันมางานศพ แต่แล้วอ้อมก็มาถึง วิศวกรกล่าวจบแล้ว ผู้มาร่วมพิธีเริ่มเดินจากไป เมื่อเจฟฟรีย์มองขึ้นไปอีกครั้ง นกก็หายไปแล้ว

สอง
ความยินดี

1

หมอไม่จำเป็นต้องพูดอะไร ใบหน้าของเขา ความเงิบในท้อง ผลเอ็กซ์เรย์ กับผลตรวจที่วางแผ่อยู่บนโต๊ะบอกหมดแล้ว ชายสองคนนั่งตรงข้ามกัน ในห้องทำงานตกแต่งทันสมัยที่สุดถนนฮาร์ลีย์ ทั้งสองรู้ดีว่าตอนนี้ถึง ฉากสุดท้ายของเรื่องที่เล่นกันมาหลายครั้งแล้ว หกสัปดาห์ก่อน พวกเขา ยังไม่รู้จักกันด้วยซ้ำ หากบัดนี้กลับสนิทสนมกันอย่างยิ่ง คนหนึ่งเป็นผู้ แจ้งข่าว อีกคนเป็นผู้รับ ทั้งสองล้วนทำหน้าที่เฉย นี่เป็นส่วนหนึ่งของ ขั้นตอน เป็นสัญญาสุขภาพบุรุษว่าจะปิดบังให้เต็มที่

“คุณหมอเบนสัน ผมขอถามหน่อยครับ คุณคิดว่าผมจะอยู่ได้ อิกนานแค่ไหน” แอตทิลัส พุนด์ ถาม

“เรื่องนี้ระบุแน่นอนได้ยากนะครับ ผมเกรงว่าเนื่องออกลูกกลมไป มากแล้ว ถ้าเจอเสียแต่ก่อนหน้านี้ก็พอมีโอกาสดำออกได้ แต่นี่...ผม เสียใจ” หมอสำหน้า

“ไม่ต้องเสียใจหรอกครับ” พุนด์พูดภาษาอังกฤษถูกต้องแบบ ชาวต่างชาติที่ได้รับการศึกษา เน้นคำทุกพยางค์ราวจะขอภัยในสำเนียง เยอรมัน “ผมอายุหกสิบห้าปีแล้ว อายุยืนยาว และในหลายแง่มุมก็พูด ได้ว่ามีชีวิตที่ดี ผมน่าจะตายมาแล้วหลายครั้งก่อนหน้านี้ จะพูดว่าความ ตายเป็นเพื่อนสนิทที่คอยเดินตามห่างไปแค่สองก้าวก็ว่าได้ เอาละ ตอนนี้ เขาตามทันแล้ว” เขาผายมือสองข้าง และยิ้ม “ผมกับความตายเป็นเพื่อน เก่าแก่กัน ฉะนั้น ผมไม่กลัวเขาหรอก อยากรู้ก็ตาม ผมต้องจัดการเรื่อง ต่างๆ ให้เรียบร้อย ถ้ารู้ว่า โดยทั่วๆ ไปแล้ว...จะมีเวลาที่สัปดาห์หรือ ก็เดือนก็จะช่วยได้มากครับ”

“เอ้อ ผมว่าอาการน่าจะค่อยๆ ทรุดลง อาการปวดศีรษะจะรุนแรง ขึ้น คุณอาจเป็นลมชักได้ ผมจะส่งวารสารไปให้ อ่านแล้วจะได้พอรู้โดย ลังเขป ผมจะสั่งยาแก้ปวดแบบแรงให้ คุณน่าจะลองพิจารณาเรื่องบ้านพัก

สำหรับการดูแลรักษา ผมขอแนะนำบ้านพักที่ดีมากแห่งหนึ่งในแฮมสตัน
ดำเนินการโดยมูลนิธิคูรีเมโมเรียล ในช่วงท้ายๆ คุณจำเป็นต้องได้รับ
การดูแลสม่ำเสมอ”

ถ้อยคำจะเลื่อนไป หมอเบนสันเข้มนมองคนไข้อย่างประหลาดใจ
เขาคุ่นชื่อแอตทิลัส พุนด์ ดี เพราะหนังสือพิมพ์กล่าวถึงเสมอว่า ผู้ป่วย
ชาวเยอรมันคนนี้อุดชีวิตจากสงครามมาได้ หลังจากต้องขังในค่ายกักกัน
ของฮิตเลอร์หนึ่งปี เขาถูกจับกุมเมื่อเป็นตำรวจที่เบอร์ลิน หรืออาจจะ
เป็นเวียนนา เมื่อมาถึงอังกฤษก็ตั้งตัวเป็นนักสืบเอกชน ช่วยงานตำรวจ
ในหลายโอกาส เขาดูไม่เหมือนนักสืบ เขาเป็นชายร่างเล็ก สภาพเรียบร้อย
มักประสานมือไว้ข้างหน้าเสมอ เขาสวมสูทสีเข้ม เสื้อเชิ้ตสีขาว ผูกเน็คไท
เส้นแคบสีดำ สวมรองเท้าขัดขึ้นเงา ถ้าไม่รู้จักกัน หมออาจเข้าใจว่าเขา
เป็นนักบัญชีประเภทที่ทำงานให้ธุรกิจครอบครัว และเป็นคนที่เชื่อถือ
อย่างสนิทใจ ทว่า ยังมีมากกว่านั้น ก่อนจะได้รู้ข่าว ครั้งแรกที่เข้ามาใน
ห้องแพทย์ พุนด์ดูกระวนกระวายแปลกๆ ดวงตาหลังกรอบแว่นโลหะ
กลมดูเฝ้ามองจับจ้องเสมอ เขามีท่าทางลึกลับทุกครั้งที่จะเอ่ยปากพูด ที่
ประหลาดก็คือ เมื่อรู้ผลแล้ว เขากลับดูผ่อนคลายกว่า ราวกับว่าคาด
อยู่แล้ว และโล่งใจที่ได้รู้ในที่สุด

หมอเบนสันสรุปว่า “สองหรือสามเดือน อาจจะนานกว่านั้นครับ แต่
หลังจากนั้นผมเกรงว่า ร่างกายของคุณจะเริ่มแยลง”

“ขอบคุณมากครับ คุณหมอ คุณดูแลรักษาผมได้ดีเยี่ยม ในการ
ติดต่อกับครั้งต่อๆ ไป กรุณาส่งถึงผมโดยตรง และระบุว่า ‘ส่วนตัวและ
ลับเฉพาะ’ ได้ไหมครับ ผมมีผู้ช่วยส่วนตัว และยังไม่อยากให้เขารู้ตอนนี้”

“ได้ครับ”

“ธุระเสร็จแล้วใช่ไหมครับ”

“ผมอยากพบคุณอีกครั้งในสองสามสัปดาห์ข้างหน้า เราจะได้
วางแผนกัน ผมอยากให้คุณลองไปดูที่แฮมสตันจริงๆ นะครับ”

“ผมจะไปครับ” พุนด์ลุกขึ้นยืน นำแปลกที่ยืนแล้วก็ได้ไม่ได้ช่วย
ให้เขาดูสูงชันนัก เมื่อยืนขึ้น เขาจะถูกข่มด้วยห้องเพดานสูงกรุแผ่นไม้
สีเข้ม “ขอบคุณอีกครั้งครับ คุณหมอเบนสัน”

เขาหยิบไม้เท้ายศตวรรษที่สิบแปดจากซัลส์เบิร์ก ทำด้วยไม้โรสวู้ด
ด้ามเป็นสำริดหนัก เขาได้รับเป็นของขวัญจากทูตเยอรมันในลอนดอน
ไม้เท้าด้ามนี้ใช้เป็นอาวุธเหมาะมือมาแล้วหลายครั้ง เขาเดินผ่านพนักงาน
ต้อนรับและคนเฝ้าประตู พักหน้าอย่างสุภาพให้ทั้งคู่แล้วออกไปที่ถนน
เมื่อไปยังกลางแสงแดดจ้า มองภาพต่างๆ รอบตัว ก็ไม่แปลกใจนัก
ที่พบว่า ประสาทสัมผัสทุกด้านเฉียบคมชัดขึ้น ขอบอาคารจะถูกต้อง
ตรงตามหลักคณิตศาสตร์ เขาสามารถจำแนกเสียงรถแต่ละคันที่กลมกลืน
ไปในเสียงจ่อแจของการจราจรได้ รู้สึกถึงความอบอุ่นของแสงแดดที่
ต้องผิว เขาอาจขำขลุ่ยอยู่ก็ได้ เขาอายุหกสิบห้าปี น่าจะอยู่ไม่ถึงหกสิบหก
ก็ต้องทำใจให้ชิน

ทว่า เมื่อเดินตามถนนฮาร์ลีย์ไปสวนสาธารณะรีเจนท์ เขาก็เริ่ม
ใคร่ครวญเรื่องราวทั้งหมด นี่ก็แค่การเสี่ยงอีกครั้ง อันที่จริง ทั้งชีวิตของ
เขาคือการฝ่าฟันเสี่ยงภัย เขารู้ดี อย่างเช่น การที่เกิดมาได้ก็เพราะอุบัติเหตุ
ครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ เมื่อเจ้าชายอดโด้ที่หนึ่งแห่งบาวาเรียขึ้นครองราชย์
เป็นกษัตริย์แห่งกรีซในปี 1832 นักศึกษากรีกจำนวนหนึ่งเลือกอพยพ
ไปเยอรมนี ปู่ทวดของเขาเป็นหนึ่งในนั้น ห้าสิบแปดปีต่อมา แอดทิสต์
ถือกำเนิดโดยมีแม่เป็นชาวเยอรมัน แม่เป็นเลขานุการในสถานี่ ลันเดสโปลิไซ
ซึ่งพ่อของเขาเป็นนายตำรวจในเครื่องแบบ ถูกครึ่งกรีกเยอรมันนะหรือ
จะว่าเป็นชนกลุ่มน้อยก็ได้ จากนั้นลัทธินาซีก็รุ่งเรือง ครอบครัวยุพุนด์
เป็นทั้งชาวกรีกและยิวด้วย เมื่อเกมชีวิตดำเนินไป โอกาสรอดชีวิตก็น้อยลง
จนมีแต่นักพนันบ้านี่ที่สุดเท่าันที่ จะยอมเสี่ยงเดิมพันว่าพวกเขาจะรอดได้
แน่ละ เขาสูญเสียทุกคน ทั้งแม่ พ่อ พี่น้อง เพื่อน ในที่สุดเขาก็ต้องไปอยู่
ในค่ายกักกันเบลเซิน แล้วที่รอดชีวิตมาได้ก็เพราะความผิดพลาดด้าน

ธุรกิจที่แทบไม่น่าเป็นไปได้ เป็นโอกาสแบบหนึ่งในพัน หลังจากได้รับ
อิสรภาพ เขาก็ได้ใช้ชีวิตอีกหนึ่งทศวรรษเต็ม แล้วจะตัดพ้อต่อว่าที่ตอนนี้
อับโชคแล้วได้อย่างไร แอตทิลัส พุนด์ เป็นคนปลงตก เมื่อไปถึงถนนยูสตัน
ก็ทำใจได้แล้ว ชีวิตก็เป็นอย่างนี้ เขาจะไม่บ่นหรือ

เขาจิ้นแท็กซีกลับบ้าน เขาไม่เคยใช้รถไฟใต้ดิน ด้วยไม่ชอบสภาพ
ที่มีคนแออัดยัดเยียด ในความมืดนั้นมีความฝัน ความกลัว ความขุ่นเคืองใจ
ปะปนกันมากมาย เขารู้สึกว่ามันมากเกินไป รถแท็กซี่ค่าดูสูงบกว่า ปกป้อง
เขาจากโลกแห่งความจริงได้ ช่วงกลางวันการจราจรไม่ค่อยหนาแน่น ไม่นาน
ก็ไปถึงจัตุรัสชาร์เตอร์เฮาส์ที่ฟาร์ริงตัน แท็กซีจอดหน้าแทนเนอร์คอร์ท
อาคารแฟลตโอ้อ่าที่เขาพักอยู่ เขาจ่ายค่ารถแท็กซี่อย่างงามก่อนจะเดิน
เข้าไป

เขาซื้อแฟลตด้วยเงินที่ได้รับจากการทำคดีเพชรภูเดินดอร์ฟ¹
เป็นแฟลตสองห้องนอน มีห้องนั่งเล่นที่สว่างและกว้างขวาง มองออกไป
เห็นจัตุรัส และที่สำคัญที่สุดคือ มีโถงทางเดินกับสำนักงานที่เขาใช้พบกับ
ลูกค้าได้ ขณะจิ้นลิฟต์ไปชั้นเจ็ด เขาคิดว่าตอนนี้ยังไม่มีคดีให้สืบสวน
ซึ่งก็ดีเหมือนกัน

“สวัสดีครับ!” เสียงดังจากสำนักงานก่อนที่พุนด์จะปิดประตูหน้า
ด้วยซ้ำ ครู่ต่อมา เจมส์ เฟรเซอร์ ก็โผล่ออกมาจากห้องทำงาน มือถือ
จดหมายปีกหนึ่ง ชายหนุ่มผมทอง วัยปลายยี่สิบผู้นี้เป็นผู้ช่วยและเลข
านุการส่วนตัวที่พุนด์เอ่ยถึงกับหมอบেনสัน เขาเป็นบัณฑิตมหาวิทยาลัย
อ็อกซ์ฟอร์ด ว่าที่นักแสดง ถึงแตก และตกงานมาตลอด จึงมาสมัครงานตาม
โฆษณาในหนังสือพิมพ์*สเป็คเตเตอร์* โดยคิดจะทำสักสองสามเดือน หกปี
ต่อมา เขาก็ยังอยู่ที่นี้ “เป็นอย่างไรบ้างครับ” เขาถาม

“อะไรเป็นอย่างไร” พุนด์ถามกลับ เฟรเซอร์ไม่รู้หรือกว่าเขาไป

¹ ดู แอตทิลัส พุนด์ *สืบคดี*

ไหนดมา

“ไม่ทราบสิครับ อะไรก็ตามที่คุณไปทำมา” เจมส์ยิ้มแบบเด็กนักเรียน “ช่างเถอะ สารวัตรสเป็นซ์จากสก็อตแลนด์ยาร์ดโทร.มา เขาอยากให้คุณโทร.หา มีคนจากหนังสือพิมพ์*เดอะไทมส์*อยากขอสัมภาษณ์ แล้วก็อย่าลืมว่า คุณมีลูกค้าที่จะมาถึงตอนเที่ยงครึ่ง”

“ลูกค้ายี่”

“ครับ” เฟรเซอร์พลิกดูจดหมายในมือ “หล่อนชื่อ จอย แชนเดอร์ลิง โทร.มาเมื่อวาน”

“ผมจำไม่ได้ว่าเคยคุยกับจอย แชนเดอร์ลิง”

“คุณไม่ได้คุยครับ ผมคุย หล่อนโทร.จากบารหรือที่ไหนสักที่ ฟังเหมือนมีปัญหาหนัก”

“ทำไมคุณไม่ถามผมก่อน”

“ต้องถามหรือครับ” เฟรเซอร์หน้าเสีย “ขอโทษจริงๆ ครับ ตอนนี้เราไม่มีงานอะไร ผมเลยคิดว่าคุณคงอยากได้คดีใหม่”

พุนด์ถอนใจ เขามักดูเหมือนต้องจำใจฝืนทน สีน้หน้าท่าทางของเขาเป็นแบบนั้น แต่ช่วงนี้จังหวะไม่เหมาะเลย แม้กระนั้น เขาก็ไม่ได้ขึ้นเสียง แต่พูดอย่างเป็นการเป็นงานเช่นทุกครั้งว่า “ขอโทษด้วยนะ เจมส์ ตอนนีผมพบหล่อนไม่ได้”

“แต่หล่อนออกมาแล้ว”

“จูนคุณต้องบอกหล่อนว่ามาเสียเวลาเปล่า”

พุนด์เดินผ่านเลขาเข้าห้องส่วนตัว แล้วปิดประตูตามหลัง

2

“คุณบอกว่าเราจะพบดิฉัน”

“ผมทราบครับ ผมต้องขอโทษอย่างมาก แต่วันนี้เขายุ่งมาก”

“แต่ดิฉันอุตส่าห์กลางานมา ดิฉันนั่งรถไฟมาจากบาร คุณจะทำกับใครแบบนี้ไม่ได้นะค่ะ”

“คุณพูดถูกครับ แต่นั่นไม่ใช่ความผิดของคุณพุนด์ ผมไม่ได้ตรวจดูสมุดนัดหมาย ถ้าคุณต้องการ ผมจะจ่ายค่ารถไฟคืนเป็นเงินสดให้ได้นะครับ”

“มันไม่ใช่แค่ค่ารถไฟหรอกค่ะ นั่นคือชีวิตทั้งชีวิตของดิฉัน ดิฉันต้องพบเขาให้ได้ ดิฉันไม่รู้จักใครที่จะช่วยได้อีกแล้ว”

พุนด์ได้ยินเสียงจากหลังประตูบานคู่ของห้องนั่งเล่น เขานั่งพักบนเก้าอี้นุ่ม สูดบุหรี่ยิบรานี่มวนสีด่าปลายทองที่โปรดปราน กำลังคิดถึงหนังสือซึ่งเป็นผลงานแห่งชีวิต ตอนนี้อยาวสัร้อยหน้า และยังไม่ใกล้จะเสร็จเลย หนังสือชื่อว่า *ภูมิทัศน์การสืบสวนอาชญากรรม เฟรเซอร์พิมพ์* บทล่าสุดเสร็จแล้ว เขาดึงปีกกระดาษมาใกล้ *บทที่ยีสืบหาค การสอบสวนและการตีความ* ตอนนี้อย่างอ่านไม่ได้ พุนด์คิดว่าถ้าจะเขียนหนังสือจบคงต้องใช้เวลาอีกปี เขาไม่มีเวลาอีกปีนั้นแล้ว

หญิงสาวมีน้ำเสียงไพเราะ หล่อนยังอายุน้อย แม้จะอยู่อีกฟากของประตูไม้ เขาก็ยังฟังออกว่า หล่อนเกือบจะร้องไห้อยู่แล้ว พุนด์นึกถึงอาการป่วยของตนเองครู่หนึ่ง เนื่องอกในสมอง หมอบอกว่าจะอยู่อีกสามเดือน เขาจะใช้เวลาที่เหลือนั่งอยู่แบบนี้ คิดถึงเรื่องต่างๆ ที่ทำไม่ได้จริงๆ หรือ เขานึกรำคาญตนเอง จึงกดดับบุหรี่ยี่ห้าๆ แล้วลุกขึ้นไปเปิดประตู

จอย แซนเดอร์ลิง ยืนคุยกับเฟรเซอร์อยู่ที่โถงทางเดิน หล่อนเป็นสาวร่างเล็ก เหวบางร่างน้อย ผมสีทราสล้อมใบหน้าสวยหวาน ดวงตาสีฟ้า

คู่ออนเยาว์ แต่งตัวสุภาพเพื่อมาพบเขา สวมเสื้อคลุมกันฝนสีอ่อน มีสายคาดเอวซึ่งดูไม่จำเป็นสำหรับอากาศช่วงนี้ แต่หล่อนสวมแล้วสวย เขาสงสัยว่าที่เลือกชุดนี้เพราะดูเป็นทางการ หล่อนมองผ่านเฟรเซอร์มาเห็นเขา “คุณพุนด์หรือคะ”

“ใช่ครับ” เขาพยักหน้าช้า ๆ

“ดิฉันขอโทษที่ต้องรบกวน ดิฉันรู้ว่าคุณยุ่งมาก แต่ได้โปรดเถอะค่ะ ขอเวลาสักห้านาทีได้ไหมคะ มันจะมีความหมายอย่างที่สุด”

ห้านาที แม้ว่าหล่อนจะไม่รู้ แต่ก็มีความหมายอย่างยิ่งสำหรับทั้งคู่

“ได้ครับ” เขาพูด เจมส์ เฟรเซอร์ ที่ยืนอยู่ข้างหลังหล่อนดูจะรำคาญ เหมือนว่าทำงานพลาดไป แต่พุนด์ตัดสินใจแล้วเมื่อได้ยินเสียงน้ำเสียงที่ช่างท้อแท้สิ้นหวัง วันนี้มีความเศร้ามากพอแล้ว

เขาพาหล่อนเข้าไปในห้องทำงานซึ่งสะดวกสบายแต่เรียบง่ายมาก มีโต๊ะกับเก้าอี้สามตัว กระจกโบราณกรอบทองสลักลาย ทั้งหมดเป็นแบบ บีเคอร์ไมเออร์ของเวียนนาในยุคศตวรรษที่สิบเก้า เฟรเซอร์ตามเข้ามา นั่งลงที่ประจำตรงด้านข้าง เขานั่งไขว่ห้าง วางสมุดจดไว้บนเข่า เขาไม่จำเป็นต้องจอะไร พุนด์ผู้ไม่เคยพลาดรายละเอียดใด ๆ จะจำทุกคำที่พูดกันได้

“เชิญพูดต่อเลยครับ คุณแซนเดอร์ลิง”

“แฮม เรียกดิฉันว่าจอยเถอะค่ะ” หญิงสาวตอบ “ที่จริงดิฉันชื่อโจซี่ แต่ทุกคนชอบเรียกว่าจอยค่ะ”

“คุณเดินทางจากบารมาถึงที่นี่เลยรี”

“ดิฉันจะมาไกลกว่านี้ก็ได้เพื่อมาพบคุณค่ะ คุณพุนด์ ดิฉันอ่านเรื่องของคุนในหนังสือพิมพ์ พวกเขาบอกว่าคุณเป็นนักสืบเก่งที่สุดเท่าที่เคยมีมา ไม่มีอะไรที่คุณทำไม่ได้”

แอตทิลัส พุนด์ กะพริบตา การเขินยอเช่นนั้นมักทำให้ไม่ค่อยสบายใจ เขาขยับตัว ขยับแว่นตา และยิ้มนิด ๆ “คุณช่างกรุณามาก แต่นั่นอาจจะคว่นสรุปไปนะครับ คุณแซนเดอร์ลิง ผมต้องขออภัย เรา

เสียมารยาทไปหน่อย เรายังไม่ได้หากาแฟให้คุณเลย”

“ดิฉันไม่ต้องการกาแฟค่ะ ขอขอบคุณมาก และดิฉันไม่อยากจะรบกวนเวลาของคุณมากเกินไป แต่ก็ต้องการความช่วยเหลือจากคุณที่สุด”

“ถ้าอย่างนั้น ก็เริ่มเล่าเลยดีกว่าทำไมคุณมาที่นี่”

“ได้เลยค่ะ” หล่อนยึดตัวตรงบนเก้าอี้ เจมส์ เฟรเซอร์ จรดปากกา รอ “ดิฉันบอกชื่อไปแล้ว ดิฉันอยู่กับพ่อแม่ที่โลเวอร์เวสต์วูด มีพี่ชายอยู่ด้วยชื่อพอล โชคร้ายที่เขาเกิดมาเป็นดาวนซ์ซินโดรม คุณแสดงเองไม่ได้ แต่เราก็นิสิตกันมาก อันที่จริง ดิฉันรักเขามากค่ะ” หล่อนหยุดชั่วคราว “บ้านเราอยู่นอกบาร แต่ดิฉันทำงานในหมู่บ้านชื่อแซกซ์บ็อนเอวอน ดิฉันทำงานในสถานพยาบาลท้องถิ่น เป็นผู้ช่วยคุณหมอเรดวิง หล่อนเป็นคนดีมากเลยค่ะ ดิฉันทำงานมาเกือบสองปีแล้ว และพอใจมากค่ะ”

พุนด์พยักหน้า เขาถูกอภยศัยเด็กสาวคนนี้ เขาชอบความมั่นใจ และการพูดตรงไปตรงมาไม่ปิดบัง

“หนึ่งปีก่อน ดิฉันเจอหนุ่มคนหนึ่ง มารักษาเพราะได้รับอุบัติเหตุหนักจากรถยนต์ เขากำลังซ่อมรถแล้วมันตกลงมาเกือบจะทับเขา แม่แรงฟาดมือจนกระดูกหักไปสองสามชิ้น เขาชื่อโรเบิร์ต บลาคิสตัน เราถูกใจกันแทบจะทันที ดิฉันเริ่มออกไปเที่ยวกับเขา ดิฉันรักเขามาก ตอนนั้นเราหมั่นกันแล้วค่ะ”

“ขอแสดงความยินดีด้วย”

“ดิฉันหวังว่าเรื่องจะนำยินดี แต่ตอนนี้ไม่แน่ใจว่าจะได้แต่งงานหรือเปล่านั้น” หล่อนหยิบกระดาษทิชชูออกมาซับดวงตา แต่ด้วยท่าทางเป็นการเป็นงานมากกว่าจะเพื่อแสดงความรู้สึก “สองสัปดาห์ก่อน แม่ของเขาตาย ผังไปแล้วเมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา โรเบิร์ตกับดิฉันไปงานศพด้วยกันแย่มากเลยค่ะ แต่ที่ยังแย่งขึ้นไปอีกก็คือสายตาชาวบ้าน...แล้วหลังจากนั้นก็ยังมีเรื่องที่บ้านพูดกัน ประเด็นก็คือ คุณพุนด์ค่ะ พวกนั้นคิดว่าเขาเป็นคนทำ!”

“คุณหมายความว่า...คิดว่าเขามาแม่น่ะรี”

“ใช่ค่ะ” หล่อนใช้เวลาชั่วครู่เพื่อตั้งสติ จากนั้นจึงเล่าต่อว่า “โรเบิร์ตไม่ค่อยลงรอยกับแม่นัก นางชื่อ แมรี ทำงานเป็นแม่บ้าน ที่นั่นมีบ้านใหญ่ ชื่อไพฮอลล์ น่าจะเรียกว่าคฤหาสน์ได้ เจ้าของคือเซอร์แม็กนัส ไพ บ้านนี้เป็นของตระกูลไพมาหลายร้อยปี ทุกรุ่นก็ตาม นางทำอาหาร ทำความสะอาด ชื่อของใช้ ทำงานจิป่าละสารพัด นางอาศัยอยู่ที่บ้านริมประตูใหญ่ โรเบิร์ตโตที่นั่นค่ะ”

“คุณไม่ได้กล่าวถึงพ่อ”

“ไม่มีพ่อค่ะ พ่อทิ้งไปในช่วงสงคราม เรื่องราวออกจะซับซ้อน โรเบิร์ตไม่เคยพูดถึงเลย คือเป็นโศกนาฏกรรมในครอบครัวนะค่ะ ที่ไพฮอลล์มีทะเลสาบใหญ่แห่งหนึ่ง ว่ากันว่าลึกมาก โรเบิร์ตมีน้องชายชื่อทอม ทั้งสองไปว่ายน้ำเล่นกันในทะเลสาบ ตอนนั้นโรเบิร์ตอายุสิบสี่ ทอมสิบสอง แล้วทอมว่ายน้ำเกินกำลังเลยจมน้ำ โรเบิร์ตพยายามช่วยแต่ไม่สำเร็จ”

“ตอนนั้นพ่ออยู่ที่ไหนครับ”

“เป็นช่างเครื่องยนต์อยู่ที่บอสคัมบ์ควานส์ ทำงานให้กองทัพอากาศ เขาอยู่ไม่ไกลนักและกลับบ้านบ่อย แต่ไม่อยู่ตอนเกิดเรื่อง พอรู้เข้า... ก็...คุณต้องถามโรเบิร์ตเอง แต่ดิฉันว่าเขาคงจำได้ไม่มากนัก เรื่องก็คือ พ่อแม่ทะเลาะกันรุนแรง เขาโทษนางว่าไม่ดูแลลูกๆ ให้ดี นางโทษเขาว่าไม่อยู่บ้าน ดิฉันบอกได้ไม่มากเพราะโรเบิร์ตไม่เคยเล่าเรื่องนี้เลย มีแต่เรื่องที่ชาวบ้านซุบซิบนินทา แล้วผลก็คือ เขาย้ายออก ทิ้งให้แม่ลูกอยู่กันตามลำพังที่บ้านริมประตูใหญ่ หลังจากนั้นทั้งคู่หย่ากัน ดิฉันไม่เคยพบเขาเลย เขาชื่อแมทธีว บลาคิสตัน ดิฉันรู้แค่นั้นค่ะ

“โรเบิร์ตโตมากับแม่ แต่ก็ไม่เคยอยู่กันอย่างมีความสุข ที่จริงแล้วทั้งคู่ควรจะย้ายบ้าน ไม่ควรอยู่ใกล้สถานที่เลวร้ายนั้น ดิฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรได้ยังไง ต้องเดินผ่านทะเลสาบที่ลูกชายตาย ต้องมองเห็นอยู่ทุกวัน ดิฉันคิดว่ามันคงส่งผลร้าย...คอยเตือนให้นึกถึงลูกชายที่ตายไป ใจหนึ่ง

นางอาจโทษโรเบิร์ต แม้ว่าเขาไม่ได้อยู่ใกล้ตอนเกิดเหตุ คนเราชอบทำแบบนั้น ไซ้ไหมคะ คุณพูนด์ นี่มันบ้าซัดๆ...”

พูนด์พยักหน้า พูตว่า “จริงอยู่ที่คนเรามีวิธีรับมือความสูญเสียหลายวิธี และความระทมทุกข์ก็ไม่มีเหตุผลด้วย”

“ดิฉันเคยพบแมรี บลาคิสตัน เพียงสองสามครั้ง แม้จะได้เห็นกันบ้างในหมู่บ้าน นางมักมาที่สถานพยาบาล ไม่ใช่เพราะว่าป่วย แต่นางเป็นเพื่อนสนิทกับหมอเรดวิง เมื่อดิฉันกับโรเบิร์ตหมั้นกันแล้ว นางเชิญเราไปดื่มชาที่บ้าน แต่เรื่องเลวร้ายมากค่ะ นางไม่เชิงว่าจะไม่เป็นกันเอง แต่ก็เย็นชามาก ตั้งคำถามราวกับว่าดิฉันไปสมัครงานหรืออะไรทำนองนั้น เราดื่มชากันที่ห้องด้านหน้า ดิฉันยังนึกภาพออก ตอนที่นางถือถ้วยชากับจานรอง นั่งเก้าอี้ที่มุมห้อง เหมือนแมงมุมกลางใยแมงมุม ดิฉันรู้ว่าไม่ควรพูดแบบนี้ แต่ก็คิดแบบนี้แหละ โรเบิร์ตที่นำส่งสารเหมือนอยู่ในเงาของนาง เขาเปลี่ยนไปมากเมื่ออยู่กับแม่ ทั้งเงียบและประหม่า ดิฉันคิดว่าเขาไม่ได้ปรึกษาพุดเลย เอาแต่จ้องพรมเหมือนกับทำอะไรผิดและกำลังถูกลงโทษจนจะได้เห็นว่านางทำกับเขาอย่างไร! ไม่เคยพูดถึงเขาทีเดียว ไม่เห็นด้วยกับการแต่งงานแม่แต่น้อย นางพุดชัดเจนเชียวค่ะ ในห้องมีนาฬิกาตั้งพื้นเรือนใหญ่ แล้วกว่าเข็มนาฬิกาจะเดินไปได้ ดิฉันอยากให้ตีบอกเวลาครบชั่วโมงแทบแย่ เราจะได้ออกมาสักที”

“คู่มั่นของคุณไม่ได้อยู่กับแม่หรือ ตอนที่นางเสียชีวิตนะครับ”

“ไม่ค่ะ เขายังอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน แต่ย้ายไปอยู่แฟลตชั้นบนของอู่ที่เขาทำงาน ดิฉันคิดว่ามันเป็นเหตุผลหนึ่งที่เขาทำงานนี้คือเพื่อจะได้พ้นจากแม่” จอยพับกระดาษทิชชูสอดไว้ในแขนเสื้อ “ดิฉันกับโรเบิร์ตรักกัน แมรี บลาคิสตันพุดชัดเจนว่า นางคิดว่าดิฉันดีไม่พอสำหรับเขา แต่ต่อให้นางไม่ตาย ก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้หรอกค่ะ เราจะแต่งงานกัน เราจะมีความสุขด้วยกันค่ะ”

“คุณแซนเดอร์ถึงครับ ถ้าคุณจะไม่ลำบากใจเกินไป ผมอยากรู้

เพิ่มเติมเกี่ยวกับการเสียชีวิต”

“ค่ะ อย่างที่บอก เรื่องเกิดวันศุกร์สองสัปดาห์ก่อน นางไปทำความสะอาดที่ไพซอลด์ เซอร์แม็กกันส์กับเลดี้ไฟไม่อยู่ ตอนใช้เครื่องดูดฝุ่น นางก็สะดุด ตกบันไดลงมา เบรนท์ซึ่งทำงานอยู่ในสวน มองเห็นนางนอนแน่นิ่ง เลยโทร.บอกคุณหมอ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว นางคอหักค่ะ”

“แจ้งตำรวจหรือเปล่าครับ”

“แจ้งค่ะ สารวัตรสืบสวนมาจากสถานีตำรวจที่บาร์ ดินันไม่ได้คุยด้วย แต่เขาตรวจตราถัดถ้วน สายไฟเครื่องดูดฝุ่นขดเป็นวงอยู่ที่หัวบันไดในบ้านไม่มีใครเลย ประตูกุ๊กบานล็อกหมด เห็นได้ชัดว่าเป็นอุบัติเหตุ”

“แต่คุณก็ยังบอกว่าโรเบิร์ต บลาคิสตัน ถูกกล่าวหาว่าฆ่านาง”

“ชาวบ้านพูดกันค่ะ ฉะนั้น คุณต้องช่วยเรานะคะ คุณพุนด์” หล่อนสูดลมหายใจ “โรเบิร์ตทะเลาะกับแม่ สองคนทะเลาะกันบ่อยค่ะ คงไม่เคยทำใจกันได้เรื่องความทุกข์ที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อน แล้วก็ยังเข้าใจกันทั้งคู่ สองคนนั้นทะเลาะกันเสียงดังนอกฝั้ว ชาวบ้านได้ยินกันหลายคน เรื่องเริ่มจากที่นางอยากให้เขาไปซ่อมของบางอย่างที่บ้าน นางมักจะขอให้เขาช่วยทำโน่นนี่เสมอ และเขาก็ไม่เคยปฏิเสธ แต่ครั้งนี้เขาไม่ค่อยชอบใจเลยเกิดทะเลาะกัน แล้วเขาก็หลุดปากพูดเรื่องที่ดิฉันรู้ว่าไม่ได้ตั้งใจจะพูด แต่ทุกคนก็ได้ยิน ดังนั้น จึงไม่สำคัญว่าเขาตั้งใจหรือเปล่า ‘แม่น่าจะตายไปซะ’” หล่อนหยิบทิชชู่ออกมาอีกครั้ง “เขาพูดแบบนั้นค่ะ สามวันต่อมา นางก็ตายจริงๆ”

หล่อนเงยไป แอดทิส พุนด์ นั่งที่โต๊ะ สองมือประสานกัน อย่างเรียบร้อย ใบหน้าเคร่งขรึม เจมส์ เฟรเซอร์นั่งจดบันทึกจนจบประโยค แล้วขีดเส้นใต้คำๆ หนึ่งหลายครั้ง แสงแดดสาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างที่จัตุรัสชาร์เตอร์เฮาส์ข้างนอก พนักงานบริษัทเริ่มถือแซนด์วิชมือกลางวัน เดินออกมารับอากาศบริสุทธิ์

“เป็นไปได้ว่า” พุนด์พึมพำ “คู่มื้นของคุณมีเหตุผลที่จะฆ่าแม่

ผมไม่เคยพบเขา และไม่ได้อยากจะใจร้าย แต่อย่างน้อยเราต้องไม่ทิ้งความเป็นไปได้ นั่น พวกคุณอยากแต่งงานกัน ส่วนนางก็ซัดขวาง”

“แต่นางซัดขวางไม่ได้ค่ะ!” จอย แซนเดอร์ลิ่งยื่นกราน “เราไม่จำเป็นต้องให้นางอนุญาตถึงจะแต่งงานได้ นางก็ไม่ได้มีเงินหรืออะไรแบบนั้น อีกอย่าง ดิฉันรู้ว่าโรเบิร์ตไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ค่ะ”

“คุณแน่ใจได้อย่างไร”

จอยสูดลมหายใจลึก เห็นได้ชัดว่าไม่อยากอธิบายบางเรื่อง แต่รู้ว่าไม่มีทางเลือก “ตำรวจบอกว่านางบลาคิสตันตายราวเก้าโมงเช้า เบรนท์ โทร.บอกหมอเรตวิงก่อนสิบโมง ตอนที่หมอไปถึงบ้าน ศพยังอุ่นอยู่ค่ะ” หล่อนเว้นช่วง “อยู่เปิดเก้าโมงเช้า เวลาเดียวกับสถานพยาบาล ดิฉันอยู่กับโรเบิร์ตจนถึงเวลานั้น เราออกจากแฟลตด้วยกัน พ่อแม่ดิฉันคงตายแน่ถ้ารู้เข้าค่ะ คุณพุนด์ แม้ว่าเราจะหมั้นกันแล้ว พ่อเป็นพนักงานดับเพลิงและตอนนี้ทำงานให้สหภาพด้วย พ่อเป็นคนเอาจริงเอาจังและหัวเก่ามากๆ การที่ต้องดูแลพลตลอดเวลา ทำให้พ่อแม่หวงลูกมาก ดิฉันบอกว่าจะไปคูหนงที่บาร์ และค้ำกับเพื่อนผู้หญิง แต่ความจริงก็คือ ดิฉันอยู่กับโรเบิร์ตทั้งคืน และจากเขามาตอนเก้าโมงเช้า ซึ่งหมายความว่าเขาไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นเลย”

“ขอถามหน่อยนะครับว่า อยู่ห่างจากไพซอลล์แค่ไหน”

“ถ้าขี่มอเตอร์ไซค์คันเล็กของดิฉันไปที่ราวสามถึงสี่นาทีค่ะ ถ้าเดินลัดดิงเกิดเดลล์ไปก็น่าจะสักสิบห้า นาที ดิงเกิดเดลล์คือป่าละเมาะที่ชายหมู่บ้านค่ะ” หล่อนทำหน้าวิ่ววิ้งหวด “ดิฉันรู้ว่าคุณคิดอะไร คุณพุนด์ แต่ดิฉันเห็นโรเบิร์ตเข้านั้น เขาคุยกับฉันขณะกินอาหารเช้า ถ้าคิดจะฆ่าใครคงทำแบบนั้นไม่ได้หรอกค่ะ”

แอตทิลัส พุนด์ ไม่ตอบ แต่รู้ดีจากประสบการณ์ว่า ที่จริงแล้วฆาตกรสามารถพูดคุ้ยยิ้มแย้มแจ่มใสได้ในนาทีหนึ่ง แล้วก่อเหตุรุนแรงได้ในนาทีถัดไป ประสบการณ์ระหว่างสงครามสอนไว้มากในเรื่องที่เขา

เรียกว่ากระบวนการมาตรฐาน ซึ่งก็คือ หากจัดให้มาตรฐานมีทั้งรูปแบบ และวิธีการแวดล้อมเพียงพอ รวมทั้งเกลี้ยกล่อมตนเองว่า มาตรฐาน จำเป็นที่สุด ถึงที่สุดแล้ว นั้นยอมไม่ใช่มาตรฐาน

“คุณอยากให้ผมทำอะไร” เขาถาม

“ดิฉันมีเงินไม่มาก คงจ่ายเงินให้คุณไม่ได้ด้วยซ้ำ ดิฉันรู้ว่าทำ ไม่ถูก และไม่ควรมาทันทีเลย แต่ไม่ถูกต้องนะคะ ไม่ยุติธรรมเลย ดิฉันหวัง ว่าคุณจะไปแซกซ์บ็อนเอวอนได้ ไปวันเดียวก็พอคะ ดิฉันแน่ใจว่าแค่นั้น ก็พอ ถ้าคุณมาสืบสวน แล้วบอกชาวบ้านว่ามันเป็นอุบัติเหตุ ไม่มีแผนการ ร้ายอะไรทั้งนั้น ดิฉันแน่ใจว่าเรื่องจะจบ ทุกคนรู้ว่าคุณคือใคร พวกเขาจะ ฟังคุณคะ”

เงียบกันไปชั่วคราว พุนต์ถอดแว่นตาแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ด เฟรเซอร์ รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาอยู่กับนักสืบผู้นี้มานานพอจะดูคิริยาออก เขามักจะ เช็ดแว่นก่อนบอกข่าวร้าย

“ขอโทษนะครับ คุณแซนเดอร์ลิง ผมทำอะไรเรื่องนี้ไม่ได้” เขายก มือขึ้นห้ามก่อนหลอนจะขัด “ผมเป็นนักสืบเอกชน จริงที่ว่าตำรวจมาขอ ให้ช่วยเรื่องการสืบสวนอยู่บ่อยๆ แต่ในประเทศนี้ ผมไม่มีสถานะเป็น ทางการ นั้นแหละครับปัญหา การที่ผมจะเข้าไปแทรกแซง โดยเฉพาะใน กรณีแบบนี้ ซึ่งอันที่จริงก็ไม่มีอาชญากรรมใดเกิดขึ้นเลย ผมต้องคิดว่า จะอ้างอะไรเพื่อขอเข้าไปในไซฮอลล์

“ผมยังต้องคำนึงถึงข้อเสนอบื้องต้นของคุณด้วย คุณบอกว่า นางบลาคิสตันตายเพราะอุบัติเหตุ ตำรวจก็เชื่อแน่ชัดเช่นนั้น สมมติว่า นี่เป็นอุบัติเหตุ เท่าที่ผมจะทำได้ก็คือเผชิญหน้ากับคำซุบซิบนินทาของ ชาวบ้านบางคนในแซกซ์บ็อนเอวอน ซึ่งเผชิญได้ยินคำพูดไม่เหมาะสม ไม่ควรมา แล้วเชื่ออย่างที่ใจอยากเชื่อ แต่จะไปคัดค้านคำซุบซิบนั้นได้ อย่างไร ข่าวลือและการนินทาว່ร้ายก็เหมือนวัชพืชที่ตัดทิ้งให้หมดได้ยาก แม้จะใช้ดาบแห่งความสัตย์จริงก็ตาม อย่างไรก็ตาม ที่ผมทำได้คือปลอบใจ

คุณว่า เมื่อเวลาผ่านไป มันจะเหี่ยวแห้งตายไปเอง นั่นคือความเห็นของผม
ทำไมคุณกับคู่มันถึงยังอยากจะอาศัยอยู่ที่นั่น ในเมื่อมันไม่ดีกับพวก
คุณล่ะ”

“ทำไมเราจะต้องย้ายด้วยล่ะคะ”

“นั่นนะสิ ผมอยากจะแนะนำว่า คุณก็อยู่ที่เดิมต่อไป แต่งาน ใช้
ชีวิตคู่ด้วยกันอย่างมีความสุข สำคัญสุดคือ เลิกสนใจเรื่อง...ผมคิดว่าคำนั้น
คือ ‘นินทากาล’ นะ การเผชิญหน้ากับมันคือการหลอเลี้ยวมันไว้ ถ้าไม่ไปยุ่ง
มันก็จะหายไปเอง”

ไม่มีอะไรต้องพูดอีกแล้ว เฟรเซอร์ปิดสมุดบันทึกราวจะเน้นประเด็น
นี้ จอย แซนเดอร์ลิง ยืนขึ้น พูดว่า “ขอบคุณมากค่ะ คุณพุนด์ ชอบคุณที่
ให้ดิฉันพบ”

“ขอให้โชคดีครับ คุณแซนเดอร์ลิง” พุนด์ตอบอย่างจริงจัง เขา
อยากให้เด็กสาวคนนี้มีความสุข ตลอดเวลาที่สนทนากัน เขาลืมสภาพการณ์
ของตนเอง ลืมข่าวร้ายที่ได้ฟังในวันนี้

เฟรเซอร์ไปส่งหล่อนที่ประตู พุนด์ได้ยินเสียงพูดคุ้ยสั้นๆ จากนั้น
ประตูหน้าก็เปิดแล้วปิด ครู่หนึ่ง เขากลับเข้ามาในห้อง

“ผมต้องขออภัยอย่างยิ่งครับ” เขาพิมพ์ “ผมพยายามบอกหล่อน
แล้วว่าคุณห้ามรบกวน”

“ผมดีใจที่ได้พบหล่อน แต่ขอถามหน่อยเถอะ เจมส์ ตอนที่เร
คุยกัน คุณขีดเส้นใต้ซ้ำๆ คำว่าอะไร?”

“อะไรนะครับ” เฟรเซอร์หน้าแดง “อ้อ ที่จริงแล้ว ก็ไม่มีอะไร
สำคัญหรอกครับ ไม่เกี่ยวอะไรด้วยซ้ำ ผมพยายามทำให้ดูยุ่งๆ ไว้เท่านั้น
เอง”

“ผมก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน”

“อ้อ ทำไมล่ะครับ”

“เพราะตอนนั้นคุณแซนเดอร์ลิงไม่ได้พูดเรื่องน่าสนใจนัก ส่วน

รถมอเตอร์ไซค์คันเล็กน่าจะสำคัญถ้าเป็นสีอื่นที่ไม่ใช่ชมพู” เขายิ้ม “เอา
กาแฟมาให้ผมสักถ้วยนะ เจมส์ แต่หลังจากนั้น ผมไม่อยากถูกรบกวน”

เขาหันหลัง เดินกลับเข้าไปในห้อง

3

จอย แชนเดอร์ลิง เดินกลับไปสถานีรถไฟใต้ดินฟาร์ริงตัน หล่อนต้องเดินอ้อม
ด้านข้างตลาดขายเนื้อสมิธฟิลด์ มีรถบรรทุกคันหนึ่งจอดอยู่นอกทางเข้า
หนึ่งในหลายทาง ขณะที่เดินผ่าน ชายสองคนสวมเสื้อคลุมสีชาวกำลังยก
ซากแกะทั้งตัว เนื้อสดโชกเลือด ภาพที่เห็นทำให้ใจสั่น หล่อนไม่ชอบ
ลอนดอน อยู่แล้วอึดอัดใจ อยากจะรีบขึ้นรถไฟกลับบ้านแทบแย้

หล่อนผิดหวังจากการพบกับแอดทิกัส พุนด์ แม้จะยอมรับแล้วว่า
ไม่ได้คาดหวังอะไรนัก ทำไมนักสืบชื่อดังที่สุดในประเทศจะต้องสนใจด้วย
หล่อนไม่มีปัญญาจ้างเขาด้วยซ้ำ และเขาพูดถูกคือ ไม่มีคดีให้ไขปริศนา
จอยรู้ว่าโรเบิร์ตไม่ได้ฆ่าแม่ หล่อนอยู่กับเขาในเช้าวันนั้น และต้องได้ยินแน่
ถ้าเขาออกไปข้างนอก โรเบิร์ตอาจจะชี้หูจดหิด เอะอะอาละวาด พลังปาก
พูด แต่หล่อนอยู่กับเขามานานพอจะรู้ว่า เขาจะไม่มีวันทำร้ายใคร เรื่องที่
ไพชอลล์เป็นเพียงอุบัติเหตุ ไม่มีนักสืบคนไหนในโลกจะสู้อากหอยปากปู
ที่แซกซ์บือออนเวอนได้

แม้กระนั้น หล่อนก็คิดถูกแล้วที่มา ทั้งสองสมควรที่จะได้มีความ
สุขร่วมกัน โดยเฉพาะโรเบิร์ต เขาอ้างว้างมานานจนกระทั่งได้พบหล่อน
หล่อนจะไม่ยอมให้ใครมาพรากจากกัน ทั้งคู่จะไม่ย้ายไปไหน จะไม่สนใจ
ว่าชาวบ้านคิดอะไร ทั้งคู่จะตอบโต้

หล่อนไปถึงสถานี ชื้อตั๋วจากพนักงานในห้องขายตั๋ว แล้วเริ่ม
คิดออกเรื่องหนึ่ง จอยเป็นสาวสุขภาพ เติบโตมาในครอบครัวที่ใกล้ชิดกัน
และอนุรักษนิยม (แม้ว่าพ่อจะมีแนวคิดทางการเมืองอีกแบบ) หล่อนตกใจ

กับเรื่องที่คุณคิดจะทำ แต่ก็มองไม่เห็นทางอื่น หล่อนต้องปกป้องโรเบิร์ต ต้องปกป้องชีวิตคู่ ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่านั้น

ก่อนที่รถไฟใต้ดินจะมาถึง หล่อนก็รู้แน่ชัดแล้วว่าทำอะไร

4

ในร้านอาหารแห่งหนึ่งที่อีกฟากของลอนดอน ฟรานเซส ไพ เหลือบมองเมนูอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะสั่งปลาชาร์ดินย่าง สลัด และไวน์ขาวหนึ่งแก้ว ร้านคาร์ลอตตาเป็นหนึ่งในร้านอาหารอิตาเลียนแบบครอบครัวที่ตั้งอยู่หลังห้างแฮร์รอด ผู้จัดการร้านแต่งงานกับเชฟ ส่วนบริกรก็มีทั้งลูกชายและหลานชาย บริกรรับคำสั่งแล้วเก็บเมนูไป หล่อนจุดบุหรี่ เอนพิงพนักเก้าอี้

“คุณควรทิ้งเขาได้แล้ว” เพื่อนร่วมโต๊ะอาหารกล่าว

แจ็ก คาร์ทฟอร์ด อ่อนกว่าหล่อนห้าปี เป็นหนุ่มหล่อคมเข้ม ไร้หนวดและยิ้มง่าย เขาสวมเสื้อนอกกระดุมสองแถว ผูกผ้าผูกคอ เขามองหล่อนอย่างห่วงใย ตั้งแต่แรกที่พบกัน เขาสังเกตเห็นว่าหล่อนเคร่งเครียด แม้แต่ตอนนี้ก็นั่งอยู่อย่างกระวนกระวาย ระวังระวัง มือข้างหนึ่งลูบแขนอีกข้าง หล่อนไม่ได้ถอดแว่นกันแดดออก เขาสงสัยว่าเป็นเพราะชอบตาข้างหนึ่งเขียวช้ำหรือเปล่า

“เขาจะฆ่าฉัน” หล่อนตอบ หล่อนยิ้มแปลกๆ “ที่จริงเขาพยายามจะฆ่าฉันในอีกแบบหนึ่ง หลังจากเราทะเลาะกันครั้งก่อน”

“ไม่จริงนะ!”

“อย่าห่วงเลยคะ แจ็ก เขาไม่ได้ทำร้ายฉันหรอก แค่ชูตะคอกเท่านั้น เขารู้ว่าไม่มีเรื่องปิดบัง เพราะมีทั้งโทรศัพท์หลายสาย การไปลอนดอนเป็นวันๆ แล้วก็จดหมายพวกนั้น...ฉันบอกคุณแล้วว่าอย่าเขียนถึงฉัน”

“เขาอ่านหรือเปล่าล่ะ”

“เปล่า แต่เขาไม่ได้โง่ แล้วเขาก็ถามบรูซไปรษณีย์ เขาคงรู้ทุกครั้ง
ที่ฉันได้รับจดหมายเขียนด้วยลายมือจากลอนดอน อย่างไรก็ตาม เกิดเรื่อง
ตอนกินอาหารค่ำเมื่อคืน เขาพูดเหมือนกล่าวหาว่าฉันแอบคบใครอยู่”

“คุณคงไม่ได้บอกเขาเรื่องผมนะ!”

“กลัวว่าเขาจะถือแค้นมาล่าคุณหรือ ก็ไม่แน่เหมือนกันนะ แต่
ไม่ค่ะ แจ็ค ฉันไม่ได้บอกเขาเรื่องคุณ”

“เขาทำร้ายคุณหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” หล่อนถอดแว่นกันแดด หล่อนดูเหนื่อยอ่อน แต่รอบ
ดวงตาไร้รอยข้ำ “เพียงแต่ไม่ค่อยดีเท่าไร ถ้าเป็นเรื่องแม็กนัสก็ไม่น้อยดี
เสมอ”

“ทำไมคุณไม่เลิกกับเขา”

“เพราะฉันไม่มีเงิน คุณต้องเข้าใจว่า ความเจ้าคิดเจ้าแค้นของ
แม็กนัสยิ่งใหญ่เท่าคลองปานามา ถ้าฉันหาทางตีจาก เขาจะเรียกทนายความ
มาเป็นฝูง จะจัดการจนฉันออกจากไพฮอลล์ไปได้แต่ตัวเท่านั้น”

“ผมมีเงิน”

“ฉันว่าไม่นะคะ ที่รัก ที่แน่ๆ คือมีไม่มากพอหรอก”

นั่นเป็นเรื่องจริง ดาร์ทฟอร์ดทำงานในตลาดเงิน ซึ่งตามความจริง
ก็ไม่ใช่งานจริงจัง เขาจับจด เขาลงทุนบ้าง แต่เมื่อเร็ว ๆ นี้ เขาโชคร้ายซ้ำ ๆ
จึงหวังอย่างยิ่งว่า ฟรานเซส ไพ จะไม่รู้ ว่า เขาใกล้หมดตัวแค่ไหน เขาไม่มี
เงินพอที่จะแต่งงานกับหล่อนได้ ไม่มีเงินพอจะหนีตามกันไป เท่าที่เป็น
อยู่ตอนนี้ เขามีเงินแทบไม่พอจ่ายค่าอาหารกลางวันด้วยซ้ำ

“ฝรั่งเศสตอนใต้เป็นอย่างไรบ้างครับ” เขาถามเพื่อเปลี่ยนเรื่อง ทั้ง
สองพบกันที่นั่น ได้เล่นเทนนิสด้วยกัน

“น่าเบื่อมาก คงดีกว่านี้ถ้าคุณอยู่ที่นั่น”

“นั่นสิ คุณได้เล่นเทนนิสบ้างไหม”

“ไม่ค่อยได้เล่นเท่าไร ที่จริงแล้ว ฉันตั้งใจที่ได้กลับ เราได้รับ

จดหมายตอนกลางสัปดาห์ ผู้หญิงที่ไฟซอลด์สะดูสายไฟ แล้วตกบันไดลงมาคอหัก”

“ตายละ! เฟรดคืออยู่ที่นั่นหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ เขาอยู่กับเพื่อนที่เฮสติงส์ ที่จริงตอนนี้ก็ยังอยู่ที่นั่น ดูเหมือนจะยังไม่อยากกลับบ้าน”

“ผมไม่โทษเขาหรอก แล้วผู้หญิงคนนั้นคือใคร”

“แม่บ้านค่ะ นางชื่อแมรี บลาคิสตัน อยู่กับเรามาหลายปีแล้ว และคงจะหาใครมาแทนยากมาก แล้วยังมีอีกเรื่อง ตอนเรากลับถึงบ้านเมื่อวันเสาร์ที่แล้ว ก็พบว่าบ้านถูกขโมยขึ้น”

“ตายละ!”

“ขอบอกเลยนะว่าเพราะผู้ดูแลสวนนั้นแน่ๆ อย่างน้อยตำรวจก็คิดแบบนั้น เขาทุบกระจกหลังบ้าน ที่ต้องทำก็เพื่อให้หมอเข้าไปได้”

“ทำไมต้องมีหมอด้วย”

“ตั้งใจฟังหน่อยสิคะ แจ็ค เพื่อผู้หญิงที่ตายไป เบรนท์ ผู้ดูแลสวนมองจากทางหน้าต่าง เห็นนางนอนแน่นิ่งเลยโทร.หาหมอ ทั้งสองคนทุบกระจกเปิดประตูเข้าไปเพื่อดูว่าจะช่วยอะไรได้ ซึ่งก็ช่วยอะไรไม่ได้ แต่หลังจากนั้น เขากลับทิ้งประตูที่กระจกแตกไว้อย่างนั้น ไม่ยอมมหาอะไรมาปิด แบบนี้ก็เท่ากับเชิญขโมยเข้าบ้าน แล้วขโมยก็มาจริงๆ ให้อายละ”

“มีของหายมากไหม”

“ไม่ค่อยมีของส่วนตัวหรอกค่ะ แม็กนัสเก็บของมีค่าส่วนใหญ่ไว้ในตู้เซฟ ซึ่งพวกมันเปิดไม่ได้ แต่ก็รื้อค้นทั่วบ้าน เสียหายมากเลย ดึงลิ้นชักเปิด ทั่วข้าวของกระจุกกระจาย...อะไรทำนองนั้น ต้องใช้เวลาตลอดวันอาทิตย์กับเมื่อวานเก็บกวาดให้เรียบร้อย” หล่อนยื่นมือที่คิบบูหรือออกมา ดาร์ทฟอร์ดเลื่อนที่เขี้ยวหรือไปตรงหน้า “ฉันเก็บเครื่องประดับบางชิ้นไว้ข้างเตียง ก็เลยหายไป เวลานี้กว่ามีคนแปลกหน้าเข้ามาในห้องนอนก็

“ไม่ค่อยสบายใจนะคะ”

“จริงด้วย”

“แม็กนั้นเสียสมบัติมีค่าด้วย เขาไม่ชอบใจเลย”

“สมบัติที่ว่าคืออะไรหรือ”

“ของเก่ายุคโรมัน ส่วนใหญ่เป็นของที่ทำได้ด้วยเงิน เป็นสมบัติของตระกูลมาหลายชั่วคน ตั้งแต่ที่ขุดขึ้นมาได้จากที่ดินซึ่งน่าจะเป็นที่ฝังศพโบราณ มีแหวน กำไลต้นแขน กล่องเครื่องประดับ เหริยฉลุต่างๆ เราเก็บไว้ในตู้โชว์ในห้องอาหาร แล้วเขาไม่เคยทำประกันภัยไว้ แม้ว่ามูลค่าจะสูงมาก มาคิดตอนนี้ก็สายไปแล้ว...”

“ตำรวจช่วยอะไรได้ไหม”

“ไม่ได้เลยคะ มีตำรวจมาจากบาร์ด้วย เขาเที่ยวดูไปทั่ว โปรยผงหารอยนิ้วมือเปลือยเปล่า ตั้งคำถามบ้างอ้อ แล้วก็หายหน้าไป ไร้ประโยชน์สิ้นดี”

บริการนำแก้วไวน์ขาวมาให้ คาร์ทฟอร์ดตี้มแคมปารีโซดา เขาสั่งอีกแก้ว “เสียดายที่ไม่ใช่แม็กนั้น” เขาว่าเมื่อบริการเดินไปแล้ว

“คุณหมายความว่าอย่างไร”

“ผู้หญิงที่ตกบันไดนะ น่าเสียดายที่ไม่ใช่เขา”

“พูดแบบนี้ไม่ดีเลยนะคะ”

“ผมแค่พูดเรื่องที่คุณกำลังคิดนะครับ ที่รัก ผมรู้จักคุณดี ผมว่าคุณคงได้รับมรดกกองโต ถ้าแม็กนั้นตายโครมขึ้นมา”

ฟรานเชสพันควันบุหรี พลังมองเพื่อนร่วมโต๊ะแบบแปลกๆ “อันที่จริง บ้านกับที่ดินจะตกเป็นของเฟรดดี ที่ดินจะตกทอดต่อไปเรื่อยๆ เป็นแบบนี้มาหลายชั่วอายุคนแล้ว”

“แต่คุณจะไม่ลำบาก”

“ใช่คะ และแน่นอน ฉันจะอยู่ไฟซอลล์ได้ตลอดชีวิต เรื่องเดียวที่ทำให้ไม่ได้คือขายบ้าน แต่นั่นจะไม่มีวันเกิดขึ้น แม็กนั้นสุขภาพดีเยี่ยม

สำหรับคนอายุเท่าเขา”

“ใช่แล้ว ฟรานเชส แต่บ้านใหญ่ขนาดนั้น สายไฟจึงกันบันได
คุณไม่รู้หรือว่าจะเกิดอะไรขึ้นได้บ้าง บางทีขโมยพวกนั้นอาจจะกลับมา
จัดการเขาก็ได้”

“คุณพูดจริงหรือนี่!”

“ก็แค่คิดเล่น ๆ”

ฟรานเชส ไพ เגיעบ บทสนทนาลักษณะนี้ไม่ควรเกิดขึ้น โดยเฉพาะ
ในร้านอาหารที่มีคนแน่น หากหล่อนต้องยอมรับว่าแจ๊คพูดถูก ชีวิตที่ปราศจาก
แม็กนั้นจะง่ายขึ้นและสนุกสนานขึ้นอีกมาก น่าเสียดายที่เคราะห์ร้าย
มักไม่เกิดซ้ำสอง

แต่คิดอีกที ทำไมจะไม่เกิดละ

5

หมอเอมิเลีย เรดวิง พยายามไปเยี่ยมพ่อให้ได้สัปดาห์ละครั้ง แม้จะ
ทำไม่ได้เสมอไป ถ้าสถานพยาบาลมีงานยุ่งมาก ถ้าต้องไปตรวจรักษาตาม
บ้านหรือโรงพยาบาล ถ้ามีงานเอกสารล้นโต๊ะ หล่อนก็จำเป็นต้องเลื่อน
การไปเยี่ยมพ่อ การหาข้อแก้ตัวดูจะเป็นเรื่องง่ายเสมอ มีเหตุผลสมควร
เสมอที่จะไม่ไป

หล่อนแทบหาความสำราญใจใดๆ ไม่ได้จากการไปเยี่ยมเขา
หมอเอ็ดการ์ เรนนาร์ด อายุแปดสิบปีเมื่อภรรยาตาย และแม้จะยังอยู่
บ้านที่คิงส์แอบบอทซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก เขาก็ไม่เหมือนเดิมเลย ไม่ช้าเอมิเลีย
ก็ได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนบ้านบอยจนชิน มีผู้เห็นเขาเดินเตร็ดเตร่ตาม
ท้องถนน เขากินอาหารไม่เพียงพอ สับสน ตอนแรกๆ หล่อนพยายาม
เกลี้ยกล่อมตนเองให้เชื่อว่า เขาแค่ทุกข์ทนจากความระทมตรมเศร้าและ
วิาเหวเรือ่รัง แต่เมื่ออาการปรากฏ หล่อนก็จำต้องวินิจฉัยโรค พ่อเป็น

โรคหลงลืมเพราะความจำเสื่อม และจะไม่มีวันดีขึ้น อันที่จริงอาการจะยิ่งหนักขึ้น หล่อนเคยคิดอยู่บ้างว่า จะพาเขาไปอยู่ด้วยที่แซกซ์บิออนเอวอน แต่นั่นจะไม่ใช่ธรรมชาติกับอาร์เธอร์ และถึงอย่างไร หล่อนก็ไม่สามารถดูแลชายชราได้เต็มเวลา หล่อนยังจำได้ว่ารู้สึกผิดและล้มเหลวเมื่อครั้งแรกที่พาเขาไปแอสตันเฮาส์ บ้านพักผู้สูงอายุที่เพิ่งปรับปรุงจากโรงพยาบาลในหุบเขาบารเมื่อสงครามสิ้นสุด ก็น่าแปลกที่หล่อนเกลี้ยกล่อมพ่อได้ดีกว่าที่เกลี้ยกล่อมตนเองเสียอีก

วันนี้ไม่เหมาะแก่การขับรถลึบห้านาทีไปบาร จอย แซนเดอร์ลิง ไปหาใครสักคนที่ลอนดอน หล่อนบอกว่าเป็นเรื่องส่วนตัว งานศพของแมรี บลาคิสตัน เพิ่งผ่านไปเมื่อห้าวันก่อน ในหมู่บ้านมีความกระวนกระวายแบบที่ยากจะระบุได้ชัดเจน แต่หล่อนรู้ได้จากประสบการณ์ว่าอาจนำพาผู้คนมาให้รักยามากขึ้น ความทุกข์ส่งผลต่อผู้คนได้เหมือนไข้หวัดใหญ่ และแม้แต่เหตุขโมยขึ้นที่ไพฮอลล์ก็ทำให้หล่อนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของการคิดโรค แต่จะเลื่อนการไปเยี่ยมพ่อก็ไม่ได้ เมื่อวันอังคาร เอ็ดการ์ เรนเนอร์ด ล้ม หมอที่นั่นตรวจแล้วยืนยันว่าไม่มีอะไรร้ายแรง ทว่า พ่อถามถึงหล่อน พ่อไม่ยอมกินอาหาร ผู้ดูแลที่แอสตันเฮาส์โทรศัพท์มาขอให้หล่อนแวะเข้าไป

ตอนนี้หล่อนอยู่กับพ่อแล้ว พวกเขาจัดให้พ่อลุกจากเตียง แต่ก็มาได้ถึงแค่เก้าอี้ข้างหน้าต่าง เขาสวมเสื้อคลุมอาบน้ำ ผอมและเหี่ยวขุ่นจนเอมิเลียแทบอยากร้องไห้ เขาเคยเป็นชายที่กำลังแข็งแรงมาตลอด ตอนเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ หล่อนเคยนึกว่าสองขาของพ่อแบกโลกได้ทั้งใบ วันนี้เขาต้องใช้เวลารอถึงห้านาทีก่อนจะจำหล่อนได้ หล่อนรู้ว่าเรื่องนี้ค่อย ๆ เกิดขึ้น ไม่ใช่ว่าพ่อใกล้ตาย แต่ดูจะไม่ปรารถนามีชีวิตอยู่มากกว่า

“ฉันต้องบอกหล่อน...” เขาพูดเสียงแหบห้าว ริมฝีปากฝืนขยับให้เป็นคำ เขาพูดประโยคนี้นี่สองครั้งแล้ว แต่คนฟังก็ยังไม่เข้าใจ

“พ่อพูดถึงอะไรคะ พ่อจะบอกอะไรคะ”

“หล่อนต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น... เรื่องที่ฉันทำไป”

“พ่อหมายความว่าอย่างไรคะ พ่อพูดเรื่องอะไร เรื่องแม่หรือคะ”

“หล่อนอยู่ไหน แม่ของลูกอยู่ไหน”

“แม่ไม่ได้อยู่ที่นั่นคะ” เอมิเลียรำคาญใจ หล่อนไม่ควรเอ่ยถึงแม่เลย
นั่นมีแต่จะทำให้ชายชราสับสน “พ่ออยากบอกอะไรหนูหรือคะ” หล่อน
ถามอย่างอ่อนโยนขึ้น

“เรื่องสำคัญ พ่อมีเวลาไม่มาก”

“ไม่จริงคะ พ่อไม่เป็นอะไร แค่ต้องพยายามกินอะไรบ้าง เคี้ยว
หนูขอให้แม่บ้านทำแซนวิชมาให้ก็ได้คะ หนูจะนั่งเป็นเพื่อนตอนพ่อกิน
ก็ได้”

“แม็กนัส ไฟ...”

แปลกจริง ๆ ที่เอ่ยชื่อนั้น แน่นนอนว่าเขารู้จักเซอร์แม็กนัส ไฟ เมื่อ
ทำงานที่แซกซบีออนเวอน เขาคงเคยรักษาทั้งครอบครัวนั้น แต่ทำไมถึง
มาเอ่ยชื่อตอนนี้ เซอร์แม็กนัสเกี่ยวข้องกับอะไรกับเรื่องที่เกิดขึ้น หรือพ่อ
อยากบอกอะไรกันแน่ ปัญหาของโรคความจำเสื่อมก็คือ นอกจากจะทำให้
ลืมเรื่องต่างๆ มากมาย ยังทำให้จำเรื่องต่างๆ สับสนปนเปกันด้วย เขาอาจ
คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อห้าปีที่แล้วหรือห้าวันที่แล้ว สำหรับเขาเรื่องเหล่านั้น
ไม่ต่างกันเลย

“เซอร์แม็กนัสทำไมหรือคะ” หล่อนถาม

“ใครนะ”

“เซอร์แม็กนัส ไฟ พ่อพูดชื่อของเขา พ่อมีเรื่องอยากบอกหนู”

ทว่า แวดตาของเขาไร้ความรู้สึกอีกครั้ง เขาถอยกลับไปในโลก
ส่วนตัวแล้ว หมอเอมิเลีย เรดวิง อยู่กับพ่ออีกยี่สิบนาที แต่เขาแทบไม่รู้เลย
ว่าหล่อนอยู่ที่นั่น หลังจากนั้น หล่อนพูดกับผู้ดูแลอีกสองสามคำก่อนจะกลับ

หล่อนขับรถกลับบ้านด้วยใจที่ยังคอยกังวล แต่เมื่อจอดรถก็เลิก
คิดเรื่องพ่อได้ อาร์เธอร์บอกไว้ว่าจะทำอาหารค่ำคืนนั้น ทั้งสองอาจจะดู

รายการโทรทัศน์ *ไลฟ์ วิธ เดอะลียงส์* แล้วเข้านอนเร็วหน่อย หมอเรดวิง
ดูรายการนัดหมายที่สถานพยาบาลสำหรับวันพรุ่งนี้แล้ว และรู้ว่าจะยุ่งทั้งวัน

หล่อนเปิดประตูแล้วได้กลิ่นไหม้ หล่อนกังวลครู่หนึ่ง แต่ไม่เห็น
ควัน กลิ่นก็ออกจะจาง ๆ น่าจะเป็นไฟที่ดับแล้วมากกว่า หล่อนเข้าไปในครัว
พบอาร์เธอร์นั่งตัวงออยู่ที่โต๊ะ ดื่มนิสก็ด้วย เขายังไม่ได้เริ่มทำอาหาร หล่อน
รู้ทันทีว่าเกิดเรื่องผิดปกติ อาร์เธอร์ทำใจไม่ค่อยได้เมื่อผัดหัวง กลับจม
อยู่กับมันโดยไม่ตั้งใจ เกิดอะไรขึ้นล่ะ หมอเรดวิงมองผ่านเขาไปเห็น
ภาพเขียนภาพหนึ่งผิงผนัง กรอบไม้ถูกเผาดำเกรียม ผืนผ้าใบไหม้หายไป
ส่วนใหญ่ ภาพนี้เป็นภาพเหมือนของผู้หญิงคนหนึ่ง เขาวาดเอง หล่อนจำ
แนวทางเขียนภาพของเขาได้ทันที แต่ตอนนี้ที่อยู่ครู่ใหญ่ถึงนี่ออกกว่าเป็น
ภาพของใคร

“เลดี้ไฟ” เขาพิมพ์คำตอบก่อนที่หล่อนจะทันถาม

“เกิดอะไรขึ้นคะ คุณไปเจอภาพที่ไหน”

“มันอยู่ในกองไฟข้างสวนกุหลาบ...ที่ไพฮอลล์”

“คุณไปทำอะไรที่นั่น”

“ผมแค่เดินผ่าน ผมเดินถัดตึงเกิดเคลต์ แถวนั้นไม่มีใคร ผม
เลยคิดว่าจะเดินตัดสวนไปออกถนนใหญ่ ไม่รู้ว่าอะไรจุดไฟผมให้เข้าไปเจอ
คงเป็นชะตาลิขิต” เขาค้มอีก เขายังไม่เมา แคลใช้วิสกี้เหมือนของประกอบ
ฉาก “เบอร์นที่ไม่ได้อยู่แถวนั้น ไม่มีใครให้เห็นเลย มีแต่ไอ้รูปเวรนี่ถูกทิ้งรวม
กับขยะอื่น ๆ”

“อาร์เธอร์คะ...”

“รูปเป็นสมบัติของพวกเขา จ่ายเงินไปแล้วก็คงจะอย่างไรก็ได้
ตามใจชอบ”

หมอเรดวิงจำได้ เซอร์แม็กนัสว่าจ้างให้วาดภาพภรรยาสำหรับ
วันเกิดครบรอบสี่สิบปี ตอนนั้นหล่อนซาบซึ้งใจมาก แม้ต่อมาจะรู้ว่าเซอร์
แม็กนัสตั้งใจจะจ่ายน้อยแค่ไหน นี่เป็นภาพสั่งวาด มีความหมายอย่าง

มากสำหรับความหึงในศักดิ์ศรีของอาร์เธอร์ และเขากระตือรือร้นตั้งใจทำงานชิ้นนี้ วาดภาพโดยมีฟรานเซส ไพ นิ่งเป็นแบบสามครั้งทีในสวน มีดิงเกิลเดิลล์เป็นฉากหลัง เขาได้เวลาแทบไม่พอ ส่วนเลดี้ไพก็ไม่ค่อยเต็มใจจะนั่งเป็นแบบ ทว่า หล่อนก็ประทับใจภาพนั้น ภาพเหมือนซึ่งแสดงคุณสมบัติที่ดีทุกประการของหล่อน เป็นภาพที่หล่อนดูผ่อนคลาย ยิ้มนิคๆ และดูมีอำนาจ อาร์เธอร์ภูมิใจกับผลงานชิ้นนี้ เซอร์แม็กนัสในตอนนั้นก็เช่นกัน เขาแขวนภาพให้เห็นชัดเจนในห้องโถงใหญ่

“ต้องเป็นเรื่องผิดพลาด ทำไมถึงอยากโยนภาพทิ้งล่ะ”

“เขาเผาภาพ” อาร์เธอร์กระแทกเสียงตอบ โบกมือไปทางภาพเขียน “ดูเหมือนจะตัดเป็นชิ้นๆ ก่อนด้วย”

“คุณซ่อมได้ไหมคะ พอดีจะทำอะไรได้บ้างหรือเปล่า”

หล่อนรู้คำตอบดี ดวงตาสีของหญิงคนนั้นยังคงอยู่ ผมดำยาวสยาย บางส่วนของไหล่ข้างหนึ่ง แต่ภาพส่วนใหญ่ใหม่ดำ ผ้าใบถูกกรีดและเผา หล่อนไม่ยอมให้มันอยู่ในบ้านด้วยซ้ำ

“ผมขอโทษ ผมไม่ได้ทำอาหารค่ำ” อาร์เธอร์พูด

เขาตีหมจนหมดแก้ว แล้วเดินออกจากห้อง

แนะนำนักแปล

นารีรัตน์ ชุนหษา เกิดในย่านตลาดร้านค้า ในจังหวัดร้อยเอ็ด จบการศึกษาปริญญาตรี ด้านวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผ่านการทำงานด้านสื่อสารมวลชนหลายแขนง ทั้งวิทยุ ภาพยนตร์ นิตยสาร สำนักพิมพ์ ฯลฯ ก่อนจะเข้าทำงานประจำในองค์กรธุรกิจขนาดใหญ่ ในหน่วยงานการสื่อสารภายใน เป็นเวลา 20 ปี จนเกษียณอายุ

ผลงานแปลในอดีต อาทิ *ผมชื่ออาร์ม* โดย วิลเลียม ซาโรยัน *ไปรษณีย์ใต้* และ *เที่ยวบินกลางคืน* โดย อังตวน เดอ แซงเต็กซูเปรี *แผลลึก* หัวใจสลาย โดย คาซุโอะ อิซิงุระ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

เมื่อได้รับต้นฉบับนวนิยายเล่มล่าสุดของนักเขียนมือทอง
“**อลัน คอนเวย์**” บรรณาธิการมืออาชีพอย่าง “**ซูซาน ไรแลนด์**” ย่อมคิดว่า
เล่มใหม่นี้ต้องสนุกเช่นเคย เธอร่วมงานกับนักเขียนแนวสืบสวนชายดีคนนี้มีหลายปี
จึงคุ้นเคยกับ “**แอตทิลัส พุนด์**” ยอดนักสืบที่ไประศนาฆาตกรรม
ในหมู่บ้านเวียบสวบของอังกฤษได้อย่างชาญฉลาด
งานเขียนของคอนเวย์ที่เดินตามแนวทางของ อการา คริสตี และ
โดโรธี เซเยอร์ส ยอดนักเขียนนวนิยายนักสืบคลาสสิกของสหราชอาณาจักร
ดึงจนดูไม่อยู่ ขึ้นแท่นอันดับหนึ่งตลอดกาล
จนซูซานต้องยอมหนักกับนิสัยแยๆ ของคอนเวย์ ถ้าเธอไม่อยากตกงาน

นวนิยายเรื่องล่าสุดของคอนเวย์เล่าเรื่อง “**แอตทิลัส พุนด์**” สืบคดีฆาตกรรม
ที่ไพ้ออลส์ ฤๅษณ์ในชนบท แน่นนอน มีหิ้งศพและผู้ต้องสงสัยน่าสนใจอีกเพียบ
แต่ยิ่งอ่าน ซูซานก็ยิ่งเชื่อว่ามีอีกเรื่องซ่อนอยู่ในต้นฉบับ เป็นเรื่องจริงของความริษยา
ความโลภ ความเหี้ยมหยาดร้ายกาจ และฆาตกรรม

เหตุเกิดในหมู่บ้านเวียบสวบ
แต่กลับตื่นเต้น ลุ้นระทึก เมื่อนักอ่านต้องเป็นนักสืบเสียเอง

“อยากอ่านนิยายสืบสวนแนว whodunnit ที่เยี่ยมยอดสักเล่มไหม
แอนโรนีย์ โฮเวิร์ตซ์ มีให้อ่านเล่มหนึ่ง ‘ตั้งแต่ศพแรก แม็กพายเมอร์เดอร์ส’
สนุกไม่แพ้งานของ อการา คริสตี ดึกว่าเสียอีกในบางมุม เวียบแหลมกว่า”

- สตีเฟน คิง

นิยายสืบสวน

SN0056

www.booktime.co.th

กดสองอ่าน

@DaifukuPUB